

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY CRUEL LOVER

WICKED POISON SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T. L. SMITH

Çeviri Kitaplar

 Telegram

Telif Hakkı T.L Smith 2021

Benim Zalim Sevgilim by T.L Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Vellum ile oluşturuldu

MY CRUEL LOVER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T . L . SMITH

İÇİNDEKİLER

Uyarı

BLURB

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Ayrıca T.L. Smith Yazar

Hakkında Kalp Kıran

Ben

KARNING

Bu kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu e-kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen dosyalarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Kapak - Outlined with love
Düzenleme - Swish Editing
Editör - Ink Machine Editing
Düzeltilme - Lisa Edward

B L U R B

Kalbim kırıldı, paramparça oldu.
Acı oyununa alışkınım.
Temel olarak, bunu biliyorum.
Bazıları bağışıklık kazandığımı söyleyebilir.
Yani...
...ona kadar.
O zalim, sert ve uzak durmam gereken her şey.
Birincisi, o benim patronum.
İkincisi, uzak kalamam.
Ama bu hayat oyununda, belki de acı benim aşkımdır.
Ya da belki bazı şeyleri net göremiyorum.
Çünkü elleri bana her dokunduğunda, bu zalimlikten başka bir şey değil.

CHAPTER 1

Beckham

"LÜTFEN." Sesi telefonun içinden ciyak ciyak geliyor. Kulağımdan çekmem gerekiyor ve bunu yaptığımda başımı sallıyorum.

Lanet olsun, neden cevap verdim ki? Ben asla cevap vermem.

Bir anlık karar hatası olmalı. Aptallığım için düşünebildiğim tek sebep bu.

"Rebecca," sanırım. Bütün gün durmadan bana mesaj atıp bu gece gelmemi istedi. Böyle bir şey olmayacak.

"Evet. Neden? Başka biri mi var?" diye ciyaklıyor.

"Var. Dürüst olmak gerekirse, birden fazla. Elbiseni bırakmanı ilk istediğimde sana bunu söylemişim," diyorum arabayı evime doğru sürerken.

"Arghhh." Çıığı arabamın eller serbest telefon ünitesinden duyuluyor.

"Bak, gitmem gerek." Hızlı bir hareketle telefonu **y ü z ü n e** kapattım. O da

otomatik olarak geri aramaya çalışıyor ama duymazdan geliyorum. Koltuğun üzerinden eğilerek viski şişemi elime alıyorum ve apartmana giriyorum. Kapıcı ben içeri girerken kapıyı açıyor ve park edeceği arabamın anahtarlarını alıyor.

Lüks bir hayatın içinde doğdum ve hala o yaşam tarzını sürdürüyorum. Yirmili yaşlarımda başındayım ve şimdiden bir multimilyonerim ve milyarder olma yolunda ilerliyorum.

"Efendim..."

Topuğumun üzerinde dönerek kapıcım Jim'e dönüyorum, o da arkamdan bakıp başını sallıyor.

Döndüğümde iki kol ortama dolanıyor. "Paltomu bırakmaya hazırım," diye fısıldıyor Rebecca kulağıma, sesi tüm varlığımı delmeye hazır kırık bir cam gibi çıkıyor. Elimdeki viski şişesini biraz fazla sıkı tutuyorum ve sonra ellerini üzerimden çekmeye çalışıyorum. Geri adım attığımda üzerinde uzun bir palto ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

"Rebecca..." Ben başlıyorum.

Başını sallıyor ve ceketinin üst düğmesini açmaya başlıyor. O zaman pembe tenini görüyorum ve altına bir şey giymediğini fark ediyorum.

Sikeyim.

Rebecca uzun saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savuruyor ve bir arada tutmak için parmaklarını paltonun tepesinde tutuyor. "Hadi bunu yukarı çıkaralım. Bunu istediğini biliyorsun."

Benim var.

Ama benim yok.

Bedenim istemediğim bir şeye tepki veriyor.

Rebecca zaten bağlı. Beni istiyor ve açıkça deneyimlemek istemediğim bir tür bağlantı hissediyor, bu yüzden onu eğmek için onu üst kata çıkarmam, şu anda kendimi içinde bulduğum bu duruma yardımcı olacak hiçbir şey yapmaz.

Gözleri kocaman açılmış ve ağzı bir karış açık bizi izleyen Jim'e dönüp bakıyorum.

"Jim, lütfen Rebecca'ya dışarı kadar eşlik et. Artık burada istenmiyor." Rebecca'ya dönüp gülümsedim. "Yapacak işlerim var ve senin de gitmen gerekiyor. Lütfen bir daha gelme." Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ama ceketini açıp bana kendini gösteriyor.

Ben bir erkeğim, doğal olarak bakarım.

Ama düşündüğümde, şu anda gözlerimi kaçırabileceğim başka bir yer yok çünkü o tamamen yüzümün içinde.

Gözlerine baktığımda, orada çaresizlik var. Gözleri hafifçe sağa sola kayıyor, bir o yana bir bu yana sarsak adımlarla ilerliyor, sonra acı dolu bakışlarıyla soracak hiçbir sorunun olmadığı cevaplar arıyorum.

"Lütfen git. Sana taksi çağırmanı ister misin?" diye sordum.

Rebecca ceketini hızla kapatıyor, dudakları düz bir çizgi oluşturuyor ve göğsünü dışarı çıkarıyor. "Siktir git, Beckham Harley."

Yapmamı istediği şeyin bu olduğuna eminim. Onu becermek yani.

Hışımla binadan çıkarken topukları tıkırdıyor. Jim kapıyı onun için açık tutuyor ve ben de onun gidişini izliyorum.

"Buraya hiçbir kadının girmesine izin verme. Sadece kız kardeşlerim" diyorum ve beni daireme götürecek asansöre doğru ilerleyip şu anda hayatımı sarmış olan çılgınlıktan uzaklaşıyorum.

"Evet, efendim," diyor ben içeri girerken.

Telefonum çalıyor ve aşağı baktığımda yeğenim Winter'ın fotoğrafını görüyorum.

Telefonunun arama tuşuna bastığımda Winter'ın küçük sesi kız kardeşimin telefonunda yankılanıyor. "Amca, sana gelmek istiyorum."

Asansör nihayet benim katımda açılıyor. İner inmez hızlı adımlarla tezgâhın yanına gidip viskimi üstüne koyuyorum, sonra da özlemle bakıyorum.

Uyumama yardımcı olan tek şey bu.

Onsuz uyuyabiliyorum ama hafta sonları ona ihtiyacım oluyor ya da onu istiyorum mu demeliydim? Her hafta sonu değil, sadece *onu* hayal ettiğimde. Yorgun olduğumda Paige düşüncelerimi işgal ediyor ve bu düşüncelerin üzerimde yarattığı duygu selini durdurmak için çaresiz kalıyorum.

Onu sevdim.

Ve sonra öldü.

Kış bana onu hatırlatıyor. Ruhu saf ve tatlı. Paige'inki gibi.

"Gelecek hafta! Bir randevuya çıkacağız." Winter'ın iç çektiğini duyuyorum, sonra Rylee'nin sesi telefon hattından gelmeden önce "Tamam," diye cevap veriyor.

"Gelecek hafta doğum günün. Yirmi dört. Heyecanlı mısın?"

"Hayır," diye homurdandım.

Çünkü ben değilim.

Kim yaşlanmaktan heyecan duymak ister ki?

"Evet, öyle. August biftek mi yoksa hamburger mi istediğinizi soruyor." "İkisini de istemiyorum. Gitmem gerek," diye cevap verdim ve telefonu yüzüne kapattım.

Bazı günler olması gerekenden daha zordur.

Bazı günler *onu* rüyamda görüyorum. Ve gördüğümde, ter içinde uyanıyorum.

Dediğim gibi, viski yardımcı oluyor. Viskiden sonra rüya görmüyorum. Sadece kendimden geçiyorum.

Ben de gidip viskiyi ve kristal bardağı aldım.

Kanepemde otururken telefonumdan play tuşuna basıyorum. Evimin her yerinde hoparlörler var. Girdiğiniz her odada müzik bangır bangır çalıyor,

beni sađır ediyor ve istenmeyen dűřünceleri bastırmama yardımcı oluyor.

Bir shot attım.
O güzel gözler bana bakarken öyle rahat gülümsüyor ki.
Bir el daha ateş ediyorum.
Eli benimkine değiyor ve bana her dokunduğunda kolumda oluşan kıvılcımı, elektriği hissediyorum.
Ambardan bir atış daha.
İçinde kayboluyorum.
Bir tane daha.
Onun içinde kayboluyorum.
Elimi yüzümde gezdiriyorum. Kahretsin, bu gece diğer gecelerden daha kötü. Bazı geceler onun anısı beni diğerlerinden daha çok rahatsız ediyor. Kadınlar, seks, içki onu bastırmaya yardımcı oluyor, ama her zaman o.
Hep onun yüzünü
görüyorum. Her zaman onun
içinde kayboluyorum.
Sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile.
Dudakları devreye girdiğinde başım kanepede geriye düşüyor.
O dudakları öpmek için binlerce kez ölebilirdim.
Şişeyi bitirdim.
Başım ağırlaşıyor ve gözlerimi tekrar kapattığımda gördüğüm o
değil. Karanlık.
Karanlıktan başka bir şey yok.

CHAPTER 2

Jacinta

Birkaç aydır Harley aile şirketi için çalışıyorum. Önce doğrudan Beckham ile çalışmak üzere görevlendirildim, ancak eski asistanı emekliliğini erteleyince bu durum değişti. Beckham, ya da hepimizin ona dediği gibi Bay Harley, işe başladığından beri Gloria ile çalışıyor. Ondan önce de Gloria, şirketi kuran babasının asistanıydı.

Beckham, görevde olduğu süre boyunca şirketin büyümesine ve olgunlaşarak şu anda devasa bir şirket haline gelmesine yardımcı oldu.

O ve kız kardeşi buralarda biraz süperstar sayılırlar. Rylee sayılarla ilgili bir dahi, Beckham ise iş uygulamalarıyla ilgili bir dahi. Beckham'ın şirketin başına geçmeyeceğini ve Rylee'nin geçeceğini duymuştum ama sonra hamile kaldı ve kızıyla birlikte olmak istediği için ağır iş yükünü üstlenmeyi reddetti.

Beckham da çok sevdiği birini kaybetti ve bu da onu planlarını değiştirmeye zorladı.

Ofisteki insanlar çok dedikodu yapar.

Dinlememeye çalışıyorum ama bazen zor oluyor. Açık alanda çalıştığımız için istemeseniz bile kulak misafiri oluyorsunuz, dolayısıyla çalışırken sesler duymak doğal.

Rylee'nin ofisine gittiğimde Shandy'yi kapıda buluyorum. Muhasebecilerden biri ve aynı zamanda hem Rylee hem de Beckham ile iyi arkadaş.

"Jacinta." Rylee beni görünce gülümsüyor.

Bir zamanlar onun hakkında nefret edilecek her şeyden nefret ederdim.

On sekiz yaşındayken, beni de seven bir adama aşık olduğumu düşünmüştüm. Ama sürpriz bir şekilde, karşımda duran başka bir kadınla birlikteydi. O adamın bebeğini doğurdum ve ayrıldım. Anderson'ın güçlü bir ailesi vardı ve ne pahasına olursa olsun oğlumu korumam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden oradan ayrıldım ve beş yıl boyunca geri dönmedim.

Ama hikâyenin can alıcı noktası bu değil.

İşin asıl çirkin tarafı, uzakta olduğum o beş yıl içinde evlendim. Bunu adımla değiştirip kendimi ve oğlumu Anderson'ın ailesinin bizi bulmasından korumak için yaptım. Ve evlendiğim o adam, bu kasabanın sevmediği o kırık, işkence görmüş adam da Rylee'ye aşıktı. Rylee ona aşıktı. Onunla evlendim. Ve burada oturuyor, hala benden nefret etmiyor.

Sanırım şimdi onu biraz sevebilirim. Anla işte.

"Hey, bugün kardeşin için çalışıyorum. Tavsiyen var mı?" diye sordum. Güldü, Shandy de öyle. "Ne?" İkisine de bakarak söylüyorum.

"Çalışmak için tam bir pislik. Sadece istifa etme. Tamam mı?" Shandy öyle der ki Rylee gülümser.

"Sence neden benim ofisim onunkinin yanında değil de binanın diğer ucunda?" Rylee ekliyor.

Tanrım, bunu düşünmemiştim bile.

"Eminim her şey yoluna girecek,"

diyorum onlara. Umarım öyle olur.

Beckham'la beş yıl önce hamileyken tanışmıştım. İyi bir adamdı. Sevdiği şeyi korurdu ama genel olarak iyiydi.

Ancak insanlar değişir.

"Siz buna inanmaya devam ettiğiniz sürece..." Shandy omzumu sıvazladı ve "... önemli olan da bu" diye mırıldanarak uzaklaştı.

Rylee'in ofisine bir adım attıktan sonra dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum, sonra da karşısına oturuyorum. "Oliver, August'u daha fazla görmek istiyor. Bu seni hiç rahatsız eder mi?" diye soruyorum. Bana hüznü bir gülümseme sunuyor. Sormak istemedim ama Oliver August'u seviyor ve August onun hayatında birkaç yıl boyunca bir baba figürü oldu.

"Tabii ki hayır. Neden yatıya gelmiyor? Eminim Winter'ın bile hoşuna gider." Dudağımı ısırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Jacinta..."

Küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Ondan uzak bir gece geçirmedi. Ailem yok ve şey ..." Oliver doğduğunda yanımda olan tek kişi August'tu. Ama Oliver'ın babası değildi, onunla birlikte harika bir adam olsa bile.

"Peki, bunun için daha fazla sebep var. Senin de yalnız kalmaya ihtiyacın var, biliyorsun. Dışarı çıkıp kokteyl içmeye ya da banyoda oturup çikolata yemeye ihtiyacın var. Tanrım, ne istersen onu yap."

Ayağa kalktığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Rylee benden nefret etmeliydi ama etmiyor. August'un onu neden bu kadar çok sevdiğini, hatta Anderson'ın onu kaybetmekten neden bu kadar korktuğunu biliyorum. İstemeseniz bile ona yakınlık duyduğunuz biri. O doğuştan sevimli bir insan ve ben onu çok takdir ediyorum.

"Beckham gelmeden gitmeliyim."

Rylee gülüyor. "Hunny, o zaten burada. Beckham ilk gelen ve son gidenidir."

Sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ama asistanı genellikle en az yarım saatten önce gelmez, bu yüzden erken gelmen iyi bir izlenim bırakacaktır." Ayağa kalkıyorum, başımı sallıyorum ve kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce eteğimi düzeltiyorum. "İyi şanslar, Jacinta." Ofisime doğru hızlı adımlarla ilerlerken onun sözlerini duyuyorum.

Uzaktayken adımları Mary olarak değiştirdim ama Rylee bana böyle hitap etmeyi reddediyor. Ve sonunda gerçek ismime geri döndüm.

Beckham'ın ofisinin bulunduğu binanın diğer ucuna doğru yürürken kendi kendime sessizce, "Buna ihtiyacım olabilir," diyorum. Yeni masam onun kapısının hemen dışında yer alıyor. Şu anda masada kimse yok ve Beckham'ın ofisinin kapısı hafif aralık, bu yüzden hafifçe vuruyorum.

"Ne?" diye bağıyor.

Oh, kahretsin! Omurgamı dikleştirip kapıyı iterek açıyorum ve ona kendimden emin bir bakış atmaya çalışıyorum. Ancak kapının eşiğinde donmuş bir şekilde dururken kızgın gözler bana bakıyor. Kahretsin, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Bay Harley, bana ihtiyacınız olursa masamda olacağımı bilmenizi isterim."

Gözleri üzerimde geziniyor ve tekrar öfkeye dönüşmeden önce gözlerinden bir şey geçiyor. "Ne masası? Sen de kimsin be?" Ellerini önündeki masaya dayamış beni izliyor, ya da beni değerlendiriyor mu demeliydim? Bir insan nasıl hem bu kadar genç hem de bu kadar korkutucu olabilir? Neredeyse aynı yaştayız ama lanet olsun, insanın içine nasıl gireceğini çok iyi biliyor.

Onda bir güç var. Uzaktan bile bunu görebiliyorum, tüm kişiliğinden yayıldığını hissedebiliyorum. Ve görünüşünü de eklediğinizde, bunların hiçbiri kendine saygısı olan bir kadın için adil değil.

Yine de bunu umursamamalıyım, değil mi?

Çalışmak için buradayım.

Yapmak için para aldığım bir işi yapmak,

başka bir şey değil. "Ben yeni

asistanınızım."

Bana tekrar baktı. "Kovuldun. Kapımı kapat!" "I ..."

Ağzımdan başka kelime çıkmıyor.

"Kovuldum. Kapat şu lanet kapıyı."

Geri çekilip dediğini yapıyorum, belki de gereğinden fazla vurgulayarak, kapının kapanma sesini duyduğumda ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. Sadece birkaç aydır buradayım ve şimdi kovuldum. Ama ne için? Anlamıyorum.

"Sadece otur ve işini yap. Haftanın her günü Gloria'yı kovuyor," diye sesleniyor koridorun karşısından bir adam. Gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve koşar adımlarla uzaklaşıyor. Oturmam gereken sandalyeye bakıyorum ve oturursam intihar edip etmeyeceğimi merak ediyorum.

Kahretsin.

Bu işe gerçekten ihtiyacım var.

Bu yüzden yakın zamanda binadan çıkarılmama ihtimalini göze alıyorum.

Oturup bilgisayarı çalıştırıyorum ve masamdaki işleri düzenliyorum. Gloria bana her yerde ayrıntılı notlar bırakmış, bu da çok yardımcı oluyor. Ne yazık ki bana *bu adam* için çalıştığım ilk gün kovulacağımı söylememişti. Ağır bir iç çekiyorum.

"Gloria." Bu sesi duyunca döndüm.

Tekrar bağılıyor.

Sonra tekrar.

Ayağa kalkıp kapısına doğru ilerliyorum ve kapı önümde açılana kadar açmayı düşünüyorum.

"Sen," diye homurdanıyor, sonra yanımdan geçip masama bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

"Evet. Sizin için ne yapabilirim Bay Harley?" Geri çekildi ve bana cevap vermeden kapıyı çarptı.

Peki, tamam o zaman.

Yardımcı olabildiğime sevindim!

Yerime oturdum ve işime geri

döndüm.

Birkaç saat sonra kapı tekrar açılır ve Beckham orada iri ve korkutucu bir şekilde durur.

"Eğer kalmakta ısrar ediyorsanız..." Ağır ağır nefes alıyor. "O zaman yemeğimi getir." Kapıyı çarparak tekrar kapattı.

Öğle
yemeği
mi?
Siktir!
Ne yemeği?

Gözlerim daha önce bana yardım eden adamı arıyor ama orada değil. Bay Harley'in ne yediğini öğrenmeye çalışabilirim ama beni tekrar kovmasından korkuyorum. Çantamı kaptığım gibi Rylee'nin ofisine koşuyorum ve onu işine dalmış halde buluyorum. Beni fark etmesi biraz zaman alıyor ama kafasını kaldırdığında bana gülümsüyor.

"Kardeşin ne yer?" Ben soruyorum.

Kaşları çatılıyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Yemek mi? Öğle yemeği için mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Genelde kendi öğle yemeğini kendi alır."

"Ona öğle yemeği getirmemi emretti. Ama ne yiyeceğine dair bir talimat yoktu."

Rylee bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor ve gözlerini deviriyor.

"Jambonlu ve salatalı kepekli bir sandviçi var. Aşağıdaki dükkan onun siparişini biliyor. Asla değişmez. Sadece adını söyleyin ve ne yapacaklarını bilsinler."

"Teşekkürler." Koşarak aşağıya iniyorum. Dükkâna vardığımda sıra uzundu, bu yüzden çok uzun sürmediğinden emin olmak için saati kontrol ediyorum. Tek sorun, öyle olmam. Herkesin önüne geçemiyorum. Hepsinin acelesi var.

Evet, ama çok uzun sürdüğü için kovulacaklar mı?

Sıra yavaşça ilerlerken dudağımı ısııyorum. Önümde en az yirmi kişi var ve çok uzun sürüyor. Karnım gurulduyor ve ben de bir şey yemediğimi fark ediyorum.

Sıranın birkaç adım daha ilerlemesi için bir on dakika daha geçmesi gerekiyor.

Birden herkesin durduğunu fark ettim. Sıranın önünde daha önce orada olmayan biri duruyordu.

Takım elbisesi
kaçırılmaz.
Tertemiz.
Olduğu gibi.

Normalde gri olan gözleri kararıyor ve bana bakarken daralıyor. Sandviçini eline aldığı ve bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, bana doğru gelmesini bekliyorum.

"Yirmi dakika önce yemeğimi istedim. Kayboldun mu?" diye çıkışır ve herkes o kadar sessizleşir ki iğne atsan yere düşmez. "Buranın sahibi benim. Bir dahaki sefere yemeğimi almak için içeri gireceksin. Anladınız mı?"

Başımı sallıyorum. Onun yanındayken yapabildiğim tek şey bu.
Omurgam nerede benim, kaybetmiş gibiyim.

"Sen de mi aniden dilsiz oldun?" diye bağılıyor bana.

Ben irkiliyorum, o da huysuz bir çocuk gibi tepinmeden önce başını sallıyor.

Sıra ilerliyor ve biz ilerledikçe herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sonunda sıranın önüne geldiğimde, kasiyer bana acıyan bir bakış atıyor ve artık aç bile olmadığımı fark ediyorum.

CHAPTER 3

Beckham

"Gerçekten böyle bir pislik olmak zorunda mısınız?" Rylee karşımda oturmuş, elinde içkisiyle beni izlerken soruyor. "O iyi biri. Ona bir şans ver."

"Neden bana bu kadın için övgüler gönderiyorsun?" diye soruyorum. Dikkatim, üzerinde durmaksızın çalıştığım hesaptan uzaklaştı. Ülkedeki en büyük hesaplardan biri ve ben onu elde etmeye çalışıyorum.

"Sizinle çalışmaya başlamadan önce burada bir çalışan olduğunu biliyor musunuz?" Kaşlarından biri yukarı kayıyor. "Hayır, bilmezsin, çünkü kimseye dikkat etmiyorsun."

"Burada oturuyorsun, değil mi?"

Beni başından savdı. "Lütfen. Ben senin kardeşinim. Benden kurtulamazsın." "Şu konuşmayı çabuk bitirelim. İşe dönmem gerek."

"Geç oldu ve burada kalan son iki kişiyiz. Kendine bir hayat kurmalısın." Rylee ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

"Benim bir hayatım var."

"İki uzun bacağı olan lanet şeylerden başka bir şey," diye şarkı söylüyor kapımı tıkırdayarak kapatırken.

Elimi yüzüme sürüyorum, homurdanıyorum ve sonra işime geri dönüyorum.

Ertesi sabah masasında oturuyordu. Geç kalmadığımdan emin olmak için saatimi kontrol ediyorum. Hayır, normal saatimde, herkesten önce buradayım, böylece ortalık karışmadan işlerimi halledebiliyorum.

Ama hayır, çikolata saçlı kadın masasında oturmuş, başı öne eğik, bilgisayarında bir şeyler inceliyordu. Sessizce ona doğru ilerliyorum, masasının önünde durup ona ters ters bakıyorum. İlk başta beni fark etmedi. Duraklamadan önce gözleri ekranı okuyor, sonra yukarı bakıyor. Sırtının dikleşmesini ve yavaşça bana dönmesini izliyorum.

Klasik bir şekilde çok güzel. Dudakları kırmızıya boyanmış ve koyu renkli bir etekle kırmızı bir takım ceket giymiş. Topuklu ayakkabılarını masasının altında çıkarmış, bunu fark ettim.

"Efendim," diye selamlıyor beni ve gülümsüyor. Bakıyorum.

Kim bu kadın?

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Jacinta, efendim. Aslında daha önce tanışmıştık." Sözleri karşısında duraksadım. "O zamanlar yuvarlak bir göbeğim vardı." Yanakları kızardı ve başka tarafa baktı.

"Kız kardeşimin eski sevgilisini becerdin." Gözleri benimkileri buluyor, ağzı açık kalıyor ve başını hızla geriye çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Evet, sendin." Onu şimdi hatırlıyorum. "Ayrıca kız kardeşimin erkek arkadaşıyla evlendin." Dilimi tıkırdatıyorum. "Etrafta çok dolaşıyorsun." Dönüp ofisimin kapısına doğru yürüyorum. Kapının kolunu kavradığımda, arkamdan yüksek sesle onun sesi geliyor.

"*Senin* gibi birinin anlayacağından değil ama... kendimce nedenlerim vardı."

Ona dönüp baktığımda ayakta durduğunu görüyorum, bu yüzden çıplak ayaklarına bakıyorum ve gözlerimin yüzüne gelene kadar bacaklarında gezinmesine izin veriyorum. Tüm doğru yerleri kıvrımlı. Çok güzel. Klasik olarak öyle. Ben kadınlarımı biraz daha baharatlı severim.

"Benim gibi biri mi?" Soruyorum.

"Evet, ailesi ve parası olan biri..." Duraksıyor. "Bu sabah size getirebileceğim bir şey var mı?" diye tatlı tatlı soruyor, ses tonu değişiyor, belli ki bu konuşmanın bitmesini istiyor.

Bu ikimizi de yapar.

Onu görmezden gelerek doğruca ofisime giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bütün sabah çalışırken masasından gelen telefonlara cevap verdiğini duyuyorum ve öğle yemeği vakti geldiğinde kapı çalıyor.

"Evet."

Elinde bir sandviçle havlamamla içeri giriyor ve dışarı çıkmak için dönmenden önce onu masama bırakıyor. Tam kapıya ulaştığında durdu.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Rylee Jackpot hesabını almaya çalıştığını söyledi?"

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Ve Rylee bu tür bilgileri seninle paylaşmamalı. Eğer bu şirketin yarısına sahip olmasaydı, onu kovardım."

Devam etmeden önce dudağını ısıyor, "Biraz araştırma yaptım. Görünüşe göre CEO her Cuma gecesi Hogs and Goose'a gidiyor. Belki ona seninle orada buluşması için bir davetiye sunarsan, onunla yüz yüze konuşabilirsin?"

Onu incelerken başımı yana eğiyorum. "Onları araştırmanı kim söyledi?"

"Hiç kimse. Sadece yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ona ters ters bakıyorum ve kapıdan çıkmadan önce bakışlarımın altında bir an kıpırdanıyor.

Bana getirdiği sandviç masanın üzerinde duruyor ama ona dokunmadan önce Jackpot CEO'suna bir e-posta göndererek bu akşam benimle yemekte buluşmasını rica ediyorum. Birkaç dakika içinde cevap verdi ve kabul etti.

Lanet olsun.

Aylardır yanıt vermesini sağlamaya çalışıyorum, bu yüzden sanırım sık sık gitmeyi sevdiği yeri bilmek duymak istediğim yanıtı almama yardımcı oldu.

Ayağa kalkıp ceketimi ve arabamın anahtarlarını aldım ve çıkışta masasının önünde durdum.

"Jacinta," diyorum bu kez ve gözlerini bana kaldırmadan önce irkiliyor.

"Jackpot CEO'su bir randevu getirmemi istedi. Saat altıda orada ol. Sakın geç kalma. Geç kalmaktan nefret ederim." Cevap vermesine fırsat vermeden doğruca kız kardeşimin ofisine yürüyorum.

Shandy onun karşısındaki koltukta oturuyor, ayaklarını masaya uzatmış, bir elinde milkshake var. Yanından geçip gidiyorum.

"Oh, merhaba yok mu, aşık çocuk?"

"Seni zaten kovmamış mıydım?" Ona bakmadan devam ediyorum:

"Çalışanlara söylediklerine dikkat et, özellikle de henüz Jackpot hesabım olmadığı için. Onu almaya çalıştığımı biliyorsun."

Rylee bana bakıyor, kafası karışmış.

"Jacinta?" diye sorar. "Yardım edebilmek için seni neyin meşgul ettiğini sordu. Yardım etti mi?" Rylee sorar.

"Sadece ne paylaştığınıza dikkat edin. Bu şirketin yarısı senin, bunu unutma."

"Sana yardım etmeye çalışıyor, seni alaşağı etmeye değil," diye karşılık veriyor Rylee ve Shandy'ye bakmak için dönüyor.

"Aşık çocuk, son sıkıştırdığın kim? Senden istediğim gibi fotoğraf çektin mi?"

"Hayır," diye tersliyorum onu.

"Görünüşe göre kışında ya oynatılması ya da çekilmesi gereken bir sopa var. Hangisi, aşık çocuk?"

Shandy, sinir bozucu özelliklerine rağmen, o kadar da kötü değil. Bir keresinde onu becermeyi düşünmüştüm, ama anlaşılan sık sevmiyormuş. Şimdi benim rızam olmadan hayatımın içine girdi.

Ofisin kapısı arkamdan açılıyor ve Jacinta'nın orada durduğunu görmek için arkamı dönüyorum. Yanakları kızarıyor ve beni fark ettiğinde dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

"Hey, naber?" Rylee soruyor.

Jacinta'nın gözleri Rylee'ye kaymadan önce benimkilere kilitleniyor ve o zaman gözlerinin rengini fark ediyorum; fesleğen rengi, üzerinde kahverengi lekeler var.

"Bekleyebilir," diyor Jacinta ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekiliyor.

"Hayır, sorun yok. Neyin var?" Gözleri Rylee'ye dönmeden önce bana, sonra Shandy'ye kayıyor.

"Sormak istemiyorum ama..." Sessizleşir ve yere, sonra tekrar Rylee'a bakar. "Oliver işten sonra bir süre seninle kalsa sorun olur mu?"

Rylee'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ama o da bildiğim gibi cevap veriyor: "Elbette. Winter arkadaşlık için ölüyor. Onu hemen buraya getir."

Jacinta ona teşekkür eder ve dışarı çıkar.

O gittikten sonra Shandy kapıyı kapatıyor ve iki çift göz benimkilere kilitleniyor.

"Neden bir bakıcıya ihtiyacı var, kardeşim?" Rylee soruyor.

"Benimle bir akşam yemeğine katılacak." Kız kardeşimin kaşları kalkıyor. "Kesinlikle iş. Aklına bir şey gelmesin. Ona asla ama asla dokunmam."

Düşündükçe

ürperiyorum. Bu

büyük bir hayır.

Shandy gözlerini kaçırmadan önce bana garip bir bakış atıyor ve Rylee bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

CHAPTER 4

Jacinta

Asla ama asla ona dokunmam.

Bu sözleri söylediğini duydum ve August'un evinin önüne geldiğimde aklımdan geçen tek şey bu oldu.

Bende bir sorun mu var? Nasıl oluyor da kimse beni sevmiyor? Neden bu kadar kırıldım?

"Jacinta?" August arabamın kapısını açıyor ve ben arabamdan inerken ona gülümsüyorum. Sonra Oliver iniyor ve August'un bacaklarına sarılıyor. Oliver'ın bahçeye doğru koşmasını izliyorum.

"Biraz kırıldım, değil mi?" August'a soruyorum, gözlerim yavaşça onun.

Anlayan biri varsa, o da odur.

August en boktan anneye sahipken hapse girdi. Sonra hiç hak etmediğini düşündüğü bir aşk buldu. Sonra da beni.

Oliver geri koşar ve August'un bacağına tutunur.

"Jacinta." Başını sallar ve Oliver'a bakar. "İçeri gir dostum. Kış seni bekliyor."

Oliver başıyla onaylıyor ve eve giriyor. Gidişini izliyorum ve onu doğru yetiştirdiğimi, benim hissettiğimden daha az değerli hissetmesine neden olmadığını umuyorum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, kendimi başarısız hissediyorum.

August'a, onun güzel ve nazık gözlerine bakıyorum. Benim gördüğüm tek şey bana bir şans vermeye istekli olan ve kimse beni korumazken beni koruyan biriye nasıl olur da bir canavar görebilir. O beni hiç sevmemiş olabilir ama bir yerlerde ben onu sevdim.

"Bunun için teşekkürler. Bay Harley bu akşam onunla bir toplantıya gitmemi istedi ve bu işi kaybetmeyi göze alamam." August başını sallarken elimle saçlarımı omzumun üzerinden geriye itiyorum.

"Beckham çalışmak için bir eşek. Bunu herkes biliyor."

"Ben de öyle duydum," dedim. Ama onun yolundan çekilir ve parasını aldığım iş yaparsam bu kadar büyük bir sorun olmayacağını düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım.

"Paraya ihtiyacın olursa, Jacinta, iste. Sana ve Oliver'a yardım etmekten mutluluk duyarım, bunu biliyorsun." Onun arkasından bakıyorum ve kapıda Rylee'ı görüyorum. İçeri girmeden önce bana el sallıyor. Ona çok güveniyor ve ben de onu suçlamıyorum. August ona deli gibi aşık. Tek gördüğü o. Beni görmesini sağlamaya çalıştığımda bile, bu sadece bir anlık bir şeydi.

"Paraya ihtiyacım yok. Yaptığım iş iyi para kazandırıyor. Bay Harley iyi para ödüyor.

..." Duraksadım. "Sadece düşündüğümünden daha zor."

Eli uzanıyor ve omzuma dokunuyor. "Jacinta." Yeşil gözlerinde empati var.

Elini üzerimden silkiyorum. "Merak etme, iyi olacağım. Ben dönene kadar Oliver'a bir şey olmaz. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum."

"Oliver bu gece kalabilir. Odasını hazırladım. Git hadi. Çocuksuz bir gece geçir. Rylee muhtemelen ihtiyacın olduğundan bahsetti." Elleri ceplerine kayar.

"O gerçekten harika biri," diyorum herkesten çok kendime. Kimden bahsettiğimi hemen anlıyor. "Yani, biliyordum." Omuz silkiyorum.

"Senin hiçbir sorunun yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kendime bunu söyleyip duruyorum ama bir şekilde dünya bana aksini göstermeye devam ediyor."

"Erkekler konusunda kötü bir zevkin var, hepsi bu." Göz kırıyor ve bu onu şaka yaparken gördüğüm ilk anlardan biri.

"Mutluluk sana yakışıyor," diyorum ona dürüstçe. Bu doğru. Onda gerçekten harika görünüyor. "Gitmem gerek. Bana ihtiyacı olursa beni ara, tamam mı?" diye soruyorum.

August başını sallıyor ve ben arabama binerken beni izliyor. Eve dönüp bakıyorum ve ben arabayı sürmeden önce bana küçük bir gülümseme sunuyor.

Ne giyeceğimi bilmiyordum ama tahminimce gündelik kıyafetlerden başka bir şey giymemeliydim. Taksiden indiğimde haklı olduğumu gördüm. Bay Harley'i hemen fark ettim, takım elbisesi her gün olduğu gibi tertemizdi. Ama bu akşamki tamamen siyah, atleti bile, altın kol düğmeleri var ve bir şekilde bu onu daha da korkutucu gösteriyor.

Etrafındaki dünyadan habersiz telefonuyla yazışırken beni hemen fark etmiyor. Kadınlar geçiyor. Durup bakıyorlar. Lanet olsun, ben de bakıyorum. Genç olabilir ama kendini iyi taşıyor.

Uzun, mor elbisem, topuklu ayakkabılarımla bile yerde zar zor sürükleniyor. Boyum kısa ama neyse ki dikiş dikmeyi öğrendim ve kendi elbiselerimi dikebiliyorum. Onun durduğu yere doğru ilerliyorum ve önünde duruyorum.

Fark etmedi.

Kahretsin, ve eğer yaparsa, bana hiç dikkat etmiyor.

Zaten ilgilenmesini de beklemiyordum. "Bay

Harley." Sonunda sesime baktı.

Koyu renk gözleri benimkilere inmeden önce üzerimde geziniyor.

"Geç kaldın." "Erkenciyim aslında," diyorum gülümseyerek. "İçeri girelim mi?" diye soruyorum.

Telefonunu cebine sokarken saatine bakıyor. "Evet, şükürler olsun ki müşteriler henüz gelmedi."

Başımı sallıyorum, o da bana kapıyı açıyor.

Omzumun üzerinden ona hızlıca bir göz attığımda, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle bana baktığında şaşırıyorum.

"Ben kadınlarla birlikte büyüdüm, Bayan Leigh. Bir hanımefendi için kapıyı nasıl açacağımı bilirim."

"Teşekkür ederim." Önden yürüyorum.

Ev sahibi başını kaldırır ama gözleri Bay Harley'e takılır ve öylece kalır.

Adını söylemesine bile gerek yok. Kadın onu özel bir kabine yönlendiriyor ve o da kiminle buluşacağını söylüyor. Kadın başını sallayarak uzaklaşıyor ve ben onun karşısına oturmak için koltuğumu çekerken ona bir şişe şarap getireceğini söylüyor.

"Yanımda oturun Bayan Leigh. Eğer Jackpot hesabını almayı planlıyorsak, onun tüm dikkatini çekebilmeniz için yanıma oturmanız gerekiyor."

Onun sözleri üzerine koltuğu geri itip hemen yanındaki koltuğu çekiyorum. Üzerine otururken, yanaklarımın kızarmasına izin vermemem gerektiğini hatırlamam gerekiyor.

ona çok yakın. Onun kokusu sarhoş edici *değil*. *O değil*
Sarhoş edici.

"Şarap içer misin?" diye soruyor.

Onu düşünmemek için kendimi zihinsel olarak silkelemem gerekiyor.

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, ona doğru bakmıyorum, çünkü bakarsam bunu yüzümden anlayabilir.

"Güzel. Ve bu gece bana Beckham demelisin."

O son sözleri söylerken, bizi oturtan hostesle birlikte masaya doğru yürüyen iki yaşlı adama bakıyorum. İkisi de bana gülümsüyor ve gözleri Beckham'a kayınca yüzlerindeki gülümseme kayboluyor.

"Görüyorum ki destek getirmişsiniz," diyor adamlardan biri.

Onu araştırmalarımın tanıyorum. Şirketin çoğunun sahibi. Adı Adam. Kardeşi James ise daha küçük bir paya sahip ve şu anda karşımda oturan diğer adam.

Beckham, "Güzel bir kadın kimseyi incitmez," diyor.

Az önce ne dedi o? Bana güzel dediği için yaşadığım şoku kendime saklamak zorundayım. Ona baktığımda bana bir gülümseme sunuyor ama bunun sahte olduğunu hemen anlıyorum. Ne olduğunu bilmesem de yine de midemde bir şeyler kıpırdıyor.

Garson kız iki şişe şarap getirirken Adam, "Hayır, sanırım haklısın," der.

Beckham, "Her başlangıçtan bir tane istiyoruz," diye açıkladı.

Beckham'dan başka bir yere bakamayan garson, uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

"Yani, işimizi mi istiyorsun?" James kendine bir bardak doldururken bunu ifade ediyor, ama bu bir ifadeden çok bir soru. Bana da bir tane uzatıyor ve o benimkini doldurmadan önce gülümseyip başımı sallıyorum. "Söyle bana... pardon, adın ne?" James bana bakıyor.

"Jacinta," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Evet, Jacinta." Nazik, kibar gözleri var. "Söylesene... Beckham duyduğum kadar ölümcül biri mi?" Tüm gözlerin üzerime çevrildiğini hissediyorum. Büyük bir pislik olduğu kadar acımasız olduğu gerçeğini de söyleyebilirdim. Bunun yerine, söyleyecek olumlu bir şeyler bulmaya çalışıyorum ve bu çok zor.

"Onunla çalışırken büyük bilgi birikimi edindim. Beckham kendini işine adanmış biri."

James'in dudağı kalkıyor. "Bu soruya cevap vermemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Hayır, o bir zevktir." Ve bu yalan dilimde ekşi bir tat bırakıyor, o kadar ki neredeyse dudaklarımı büzüştüreceğim.

Kardeşler birbirlerine bakıyorlar ve Beckham'ın gözlerinin başımın yan tarafına dikildiğini hissediyorum. Bunu doğrulamak için döndüğümde bana bir gülümseme sunuyor ve bir kez daha sahte. Kardeşlere dönmeden önce *bunun bedelini ödeyeceksin* diyor.

"Senin en iyisi olduğunu inkâr etmeyeceğim Beckham. Bunu hepimiz biliyoruz. Tüm şehir bunu biliyor. Ama aynı zamanda sadece güvenilebileceğimiz insanlarla çalışmak istiyoruz. Sana güvenilebilir miyiz?"

Beckham'ın eli masanın üzerine gelir ve hafifçe vurur.

"Paranız konusunda bana güvenilebilirsiniz. Bundan hiç şüphem yok. Ama bir insan olarak beni tanımanız gerekir. Karmaşık bir adam değilim, ama çevremi küçük tutuyorum çünkü yanlış insanlara güvenmek geçmişte beni yaktı."

İki kardeş Beckham'ın sözlerini dinlerken başlarını sallıyorlar, garsonumuz da uzaklaşmadan önce başlangıçlarımızı masanın ortasına yerleştiriyor.

"Bize bir şey söyle... başka kimseye söylemediğin bir şey."

Beckham'ın parmakları masaya vurmaya başlıyor ve bacağının tedirginlikle benimkinin yanında zıpladığını hissedebiliyorum. "Hayatımın aşkı neredeyse altı yıl önce öldü. Bazı geceler düşüncelerimi işgal ettiğinde, yapabildiğim tek şey onu bastırmak için içmek oluyor."

Masa sessizliğe

bürünür.

Sustum.

Vay anasını.

Bu bilginin gerçek olup olmadığını merak

ediyorum. Öyle olmalı, değil mi?

Bu durup dururken uydurduğunuz bir şey değil.

"Kaybın için üzgünüm Beckham. Benim karım da on yıl önce öldü ve bugün bile onu deli gibi özleyorum" diyor Adam.

"Evet, üzgünüm. Bunu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz," diye ekliyor James.

Yemeğin geri kalanında konuşulan tek şey işleri ve Beckham'ın onlar için neler yapabileceği. Sona doğru, sadece iki şarap içtikten sonra, ayrılmaya hazırlanırken ayağa kalkıyorum.

"Seninle tanışmak bir zevkti, Jacinta. Umarım bir sonraki görüşmemizde o güzel yüzünü görürüz."

"Ben de öyle umuyorum." Onlar çıkarken oyalanıyoruz ve onlar gittikten sonra çantama uzanıp Beckham'a dönüyorum.

"Pazartesiye geç kalma," diye bağırıyor gitmeden önce. Peki,
tamam o zaman.
Sanırım eve kendi başıma gideceğim!
Beckham, pislik, hala var.

CHAPTER 5

Beckham

HAFTA SONU AĞIR GEÇTİ. Evimde kaldım ve dışarı çıkmadım. Neden en acı sırrımı onlarla paylaştım? Bunu paylaşmamalıydım. Ama bunun bana istediğim anlaşılmayı getireceğini de biliyordum. Ve haklıydım. Hayatımın anlaşmasını yaptım.

Kendimi normalde asla yapmayacağım şekilde ifşa etsem ve yanımda oturuyor olsa bile. Artık o da biliyor.

Pazartesi günü ofise girer girmez Jacinta'yı çoktan masasına oturmuş, kulaklıklarını takmış buluyorum. Beni görünce kulaklığını çıkarıyor ve bakışlarını bana dikeyor.

"Senin çocuğun yok mu?"

Hamileydi, bu kadarını hatırlıyorum. Rylee'den bebek bakıcılığı yapmasını istedi, bu da bana çocuğu tek başına büyüttüğünü düşündürüyor.

"Evet."

"Peki neden buradasın ve onu okula hazırlamıyorsun?" "Çünkü sen buradasın," diye yanıtlıyor.

"Şirketin sahibi benim. Sen sadece bir çalışansın. Bu kadar erken gelmeyi bırak." Ben uzaklaşmaya fırsat bulamadan bakışları tenimi delip geçiyordu. Kapıma geldiğimde dönüp ona bakıyorum, omuzları çökmüş. "Oğlunuz şu anda kimde?"

Saçlarını atkuyruğu yapıp omzunun üzerinden savuruyor. "Sabahları için bir bakıcı tutuyorum."

"Ne kadar?" Ben soruyorum.

Burnunu kıvırıyor. "Pardon?" "Senden ne kadar alıyor?" "Saati yirmi," diye cevaplıyor.

"Muhasebecilere masraflarını size ödemelerini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz." "Bunu yapmak zorunda değilsin" diye bağırdığını duyduğumda ofisime girdim.

Cevap vermeyeceğim.

O bekar bir anne ve her kuruşun önemi var.

Ayrıca, işinde iyi görünüyor.

Ondan pek hoşlanmasam bile.

"EFENDİM." Kafamı kaldırdığımda Jacinta'nın kapımda olduğunu görüyorum, elinde bir sandviç ve yüzünde yumuşak bir gülümseme. "Yemeğini getirdim. Ama bilmeni isterim ki... Adam burada."

"Onu içeri al." Gitmek için döner. "Ve Jacinta... lütfen kal." Başını sallayarak dışarı çıkar ve bir süre sonra Adam yanında olduğu halde geri döner.

"Seni bu kadar erken göreceğimi düşünmemiştim." Ayağa kalktım ve Adam'ın elini sıktım.

"Evrakları imzalamak için buraya bizzat gelmem gerektiğini düşündüm ve ayrıca Bayan Leigh'i tekrar görmeyi umuyordum."

Dönüp Jacinta'ya bakıyorum ve onun Adam'a gülümsediğini görüyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," diyor Jacinta çok yumuşak bir sesle. Adam gülümsüyor ve gördüğünün hoşuna gittiğini söyleyebilirim.

Kimse başka bir şey söyleyemedi ofisim açılıyor ve Rylee içeri giriyor, yanında iki çocuk var, her biri bir elini tutuyor. Winter doğruca bana doğru koşuyor ve Winter'dan çok da büyük olmayan bir oğlan çocuğu Jacinta'ya doğru koşup kollarını bacaklarına doluyor.

Rylee, "Kusura bakma, toplantın olduğunu fark etmemiştim," diyor ve Winter'ı geri aramaya gidiyor, Winter'ı kucağına almışım ve bana bir maymun gibi sarılmış. *Bu çocuğu o kadar çok seviyorum ki.*

"Hayır, toplantı yok. Sadece gelip çalışanlarla tanışmak istedim," diyor Adam ve Rylee'nin gözleri kısılıyor.

"Merhaba, Adam. Ben Rylee. Beckham'ın kız kardeşi. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Rylee elini uzatıyor ve Adam, Rylee bana dönmeden önce elini sıkıyor.

"Yeğenin mi?" Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor. "Peşinde olduğum şey bu, bir aile işi." Rylee'ye dönüyor, sonra diz çökmüş, oğlu olduğunu tahmin ettiğim kişiye fısıldayan Jacinta'ya bakıyor. "Belgeleri bana gönderirseniz hemen imzalayacağım. Hepinizle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Adam adımlarını atıyor ve Jacinta başını bile kaldırmıyor.

Rylee öne çıkıyor. "Okulda bir çocuk Winter'ı itti. Oliver bunu gördü ve çocuğu geri itti. Bu yüzden başı belaya girdi," diyor Rylee.

Winter'a baktığımda bana sırtıttığını görüyorum. "İyi misin?" Hiçbir şey olmamış gibi başını sallıyor ve bana sokuluyor. Başımı kaldırdığımda Jacinta oğlunun yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve ayağa kalkıp onu yanına çekiyor.

"Erken çıkmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, oğlunu kendine yakın tutarak.

"Onu ben götürebilirim. Dondurma almaya gidebiliriz," diyor Rylee nazik bir ifadeyle.

"İyi niyetli olduğunu biliyorum Rylee, ama hayır," diyor Jacinta ve sonra bana dönüyor. "Lütfen öğleden sonra izin alabilir miyim, efendim?"

Başımı sallıyorum, o da dönüp arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gidiyor.

O gittiğinde ve kapı kapandığında, Rylee bana döndü. "Ne yaptın sen?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Oh, şimdi başın belada," diyor Winter. Onu yere bırakıyorum ama o yanımda kalıyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. O bir çalışan, Rylee. İsteyken onun duygularını düşünmeyi bırak. Buraya arkadaş edinmek için gelmiyor. Kadın buraya işini yapmaya geliyor. Ona iyi para ödediğim bir iş."

"Kimsesi yok. Ve sahip olduğu tek kişiyi de ben elinden aldım," diyor Rylee, suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor gibi görünüyor.

"Zaten sizin olan bir şeyi elinizden alamazsınız," diye cevap veriyorum. Bunu hepimiz biliyoruz. O bile biliyor. O ve August, karşılaştıkları tüm engellere rağmen, her zaman birlikte olmak için yaratılmışlardı. Sadece bu gerçeği fark etmeleri biraz zaman aldı.

"Sadece-" diye başlıyor Rylee ama ben başımı sallayarak sözünü kesiyorum, "Daha sonra gidip iyi olduğundan emin olacağım. Bu seni mutlu eder mi?"

Rylee başını sallar ve Winter'ı çağırır.

El ele çıkmalarını izliyorum.

"Çok mutluyum," diye şarkı söylüyor Rylee ayrılırken.

BÖLGEYİ TARIYORUM. Arabam buraya park edilmiş gibi görünüyor. Muhtemelen tüm sokaktaki arabaların toplamından daha değerlidir. Küçük tuğla bir evin önündeyim ve küçük derken bunu kastediyorum. Tüm yapı muhtemelen benim dairemin oturma odasına sığabilir. Bölgedeki diğer evlere kıyasla düzenli bir çimenliği var. Bana sorarsanız bakım yapmaya değmez.

Buraya gelmem otuz dakikadan fazla sürdü. Eğer her gün işe gidip gelmek için bu kadar yol kat etmek zorunda kalıyorsa onu kıskanmıyorum çünkü trafiğe yakalanırsa iki kat daha uzun sürer.

Kırmızı kapıya yaklaştım ve kapıyı çaldım. Bir televizyon sesi duyuyorum ama ses yok.

Kimse cevap vermeyince kapıyı tekrar çaldım.

Kapı açılıyor ve karşımda Jacinta duruyor, bronzlaşmış bacaklarının üzerinde minicik bir şort ve göğüslerini saran göbeği açıkta bırakan bir tişört. Tüm bu kıyafetlerin altında böyle bir vücudun saklandığını kim bilebilirdi? Yani, geçen gece o elbiseyi giydiğinde görmüştüm ama çoğunlukla örtülüydü.

O benim çalışanı.

Ve bu, bulaşmak istediğim bir şey değil.

"Bay Harley." Sesi şaşırmış gibiydi. Şaşırmış olmalı. Sık sık ev ziyareti yapmam.

Ağzımdan çıkan ilk sözcükler "Rylee endişelendi" oldu ve yanıt vermedi, ben de devam ettim, "Oğlunuz nasıl?"

Bir elini yüzüne siler ve başını sallar. "Neden burada olduğunu anlamıyorum. Benden hoşlanmıyorsun bile. Peki neler oluyor?" Ağzı düz bir çizgi halinde inceliyor.

Sass.

Vay, vay, vay!

İçinde olduğunu kim bilebilirdi?

"Oğlunuz yeğenime arka çıktı, ben de iyi olduğundan emin olmak için buradayım." Jacinta'nın kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyor, bu da o dolgun göğüsleri yukarı kaldırıyor, ve ağır ağır nefes alıyor. "Oliver iyi. Üzgündü ama onu sakinleştirmeyi başardım."

"Bu sokakta yaşayan bir arkadaşım vardı," diyorum ona, başka tarafa bakarak. Sokağın sonunda yeşil bir ev var ve o yeşil evin içinde Glenn yaşıyor. Her gece benimle aynı acıyı hissetmesi muhtemel tek kişi, ölen kız arkadaşımın babası.

Bazen ona olan aşkımın uydurma olduğunu düşünüyorum, belki de hayal gücümde. Ama geceleri bana geldiğinde, bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Onu gerçekten sevdiğimi.

"Bu kadar uzakta yaşadığın düşünülürse, seni şehrin bu tarafına gelmeye cesaret edecek bir adam olarak görmedim." Verdiği yanıt karşısında ağzı bir karış yukarı kalkıyor.

Glenn'in evinin bulunduğu sokağa doğru bakarak, "Evet, aslında çok sık," diyorum. O evle ilgili güzel anılarım var. Günlük hayatın baskılarından kaçmak için kullandığım bir yerdi.

"İçeri gelmek ister misin?" Geri adım attı. İçeri bakıyorum, temiz, çıplak ama yine de güzel.

"Paranızın geri ödenmesi için form doldurdunuz mu?" Paige'le ilgili düşüncelerin aklıma gelmesini engellemeye çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor ve kapı aralığında geri adım atıyor. "Yaptım. Bunun için teşekkür ederim." "Yarın işte görüşürüz." Oradan uzaklaşıp doğruca arabama gidiyorum.

Mahalleden çıkarken Glenn'in evinin önünden geçiyorum ve sokağın önünde duruyorum. Işıklar yanıyor ve hala aynı görünüyor. Sanki bunca yıldan sonra zaman tam karşımda durmuş gibi. İlerleyemiyordum. İlerlemekten aciz. İlerlemek imkansız.

Verandanın ışığı yanıyor ve Glenn'in silueti ön kapının camından yaklaşıyor. Bu arabayı tanımayacaktır, bu yüzden hızla uzaklaşmak için ayağımı gaza basıyorum. Ben arabayı sürerken ön kapıyı açıyor ve arabanın içinden doğrudan bana bakıyor. Beni göremediğini biliyorum, arabamın camları renkli, ama bu bakış sanki içimi görebiliyormuş gibi hissettiriyor.

O gece o şeytanları uzak tutmaya çalıştım ama bazen şeytanların sizi sinsice ele geçirme gibi bir huyu vardır.

Yatağının kenarına oturduğumuzda Paige, "PENCEREDEN DIŞARI BAKABİLİRİZ," diyor.

Babası birkaç saat önce eve geldi ve beni dışarı çıkardı, ama sonra gizlice geri girdim. Şimdi Paige benimle gizlice çıkmak istiyor.

"Yapamayız," diye cevap veriyorum, arkasına eğilip boynunu öpüyorum, bu da anında vücudunu ürpertiyor.

"Sizi ikna etmek için her zaman bir şeyler söyleyebilirim, o yüzden-" Bana rüşvet vermeyi seviyor ve itiraf etmeliyim ki rüşvetlerinden hoşlanıyorum.

"İçeride kalalım," diye fısıldayarak sözünü kesiyorum ki babası duymasın. Dokunuşuma sırtını yaslıyor, vücudu benimkiyle birleşiyor.

"Tamam o zaman. Seni elimde tuttuğum sürece ben varım." Dönüyor ve bana doğru sürünüyor, beni geri iterek üzerimde geziniyor.

"Bana sahipsin. Şimdi, yarın ve bundan yıllar sonra," diyorum ona. Dudaklarına cesur bir gülümseme dokunuyor. "Oh, bunu biliyorum."

Onu canlı gördüğüm sondan ikinci geceydi ve o geceyi zihnimde tekrar tekrar yaşadım.

Bir şey söyleyebilir miydim?

Farklı bir şey yapabilir miydim?

Bu soruların cevabını asla bilemeyeceğim.

Ama bu yüzden, başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz.

CHAPTER 6

Jacinta

Haftanın geri kalanı sorunsuz geçiyor, en azından beklediğimden daha sorunsuz. Beckham hâlâ beni tersliyor ve kaybolmamı söylüyor ama bu hafta henüz beni kovmadı, bu da bir artı. Cuma günü geldiğinde, imzalanması gereken tüm evraklarla birlikte ofisine girdim ve masasına koydum.

İyi bir şey, Jackpot hesabını aldık ve bu Beckham'ı daha iyi bir ruh haline soktu.

"Hafta sonu için planın var mı?"

Beckham'ın benimle konuştuğunu fark ederek irkiliyorum. Cevap vermeyince kaşlarını kaldırıyor, sabırsızlandığı belli oluyor.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Evet. Başka biriyle konuşuyormuşum gibi mi görünüyor? Belki de görünmez bir arkadaşınla?" diye tersliyor.

"Hiçbir planım yok," diyorum ona.

"Diğer kız kardeşim Rhianna barbekü partisi veriyor. Rylee seni de davet etmemi istedi."

"İkiz mi?" Ona sordum. Birbirlerinin aynısıydılar ve bir keresinde yanlış ikizin yanına gitmiştim.

"Evet, Oliver'ı da getir. Rhianna'nın senin oğlun yaşında bir kızı var" diyor. Sonra odağı az önce teslim ettiğim evraklara kayıyor, etkili bir şekilde

başka bir şey söylemeden beni kovuyor. Kapıdan çıktığımda masamda bir polis memuru duruyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Beni geçip az önce çıktığım kapıya bakıyor. "Evet. Beckham'la konuşmam gerek."

Beckham'ın ofisinin kapısı açılıyor ve o orada duruyor. Karşımdaki adama bakarken gözlerinin büyüdüğünü ve boynunda bir damarın attığını izliyorum.

"Geçen gün seni gördüm," diyor polis memuru, biraz daha uzun boylu olan Beckham'a bakarak. "İçeri girmediniz mi?"

"Yapmam gerektiğini düşünmedim."

"Evimde her zaman hoş karşılanırsın, bunu biliyorsun." Beckham yere bakarken elini yüzünde gezdiriyor. "Odasında isteyebileceğini düşündüğüm birkaç şey buldum."

"Temizlemedin mi?" Ben konuşmadan uzaklaşırken Beckham soruyor. Şu anda masamda oturuyor olmama rağmen her şeyi duyabiliyorum ama dinlemiyormuşum gibi görünmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

"Hayır, o hayatımdaki tek iyi şeydi. Onunla ilgili her şeyi bir kenara atmak, yapmak istediğim bir şey değil. Asla."

Birkaç dakika boyunca sessizce birbirlerine bakarlar.

"İyi görünüyorsun Beckham. Babanın izinden gidip onun işini devralacağını düşünmemiştim. Paige her zaman sporu takip etmek istediğini söylerdi."

Paige'in adı geçince Beckham'ın yüzü buruşuyor. "Yapacak işlerim var," diyor, açıkça şu anda herhangi bir duyguyu maskeleyemeye çalışıyor.

"Buraya gelir misin? Sana vermek istediğim birkaç şey var."

"Bakacağım. Bana zaman ver. Elimden geldiğince oraya gelmeye çalışacağım."

Adam etrafına bakınıyor, bana gülümsüyor ve sonra tekrar Beckham'a bakıyor. "August o zamandan beri çıkmadığınızı söylüyor."

Beckham, "August'un çenesini kapatması gerekiyor," diye tersliyor.

"O onun kardeşiydi. Önemsiyor. Göstermese bile."

Onunla tanıştığımda August'un birini kaybettiğini biliyordum ama bunun kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Ve kız kardeşinin de Beckham'ın kaybettiği kadın olduğunu.

"Dediğim gibi, göreceğim. Uğradığın için teşekkürler, Glenn." Beckham ofisine döner ve kapıyı kapatır.

Glenn yüzünü bana döndü. "Günüünüzü böldüğüm için özür dilerim."

O uzaklaşırken ben de ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. Beckham günün geri kalanında ofisinde kalıyor.

SAĞIMA BAKARAK, arabamı şimdiye kadar sahip olduğum ya da içinde yaşadığım evlerden on kat daha büyük bir evin önüne çekiyorum. Kapıyı iterek açıyorum, dışarı kayıyorum ve kapıya doğru yürürken yanımda duran Oliver'ı yakalıyorum. Kapıyı bir kez tıklattıktan sonra kapı açılıyor ve karşımda Rylee'in tükürük saçan görüntüsü beliriyor. Ama o olmadığını biliyorum.

"Ben Rhianna." Beni selamlarken gülümsüyor, kalçasında bir bebek var. "Ve sen de Jacinta'sın. İçeri gel. Herkes zaten burada." Oliver'a küçük bir el sallıyor, o da Winter'ı fark edip oynadığı yere koşmadan önce el sallıyor. "Zehiriniz nedir? Votka, cin, viski? Kardeşim için çalıştığına ve Rylee dışında herkese karşı tam bir pislik olduğuna göre sert bir şey olması gerektiğini biliyorum." Beklentiyle cevabımı bekliyor.

"Sadece bir su, lütfen." Rhianna omuz silkiyor ve buzdolabını açıyor. Bana bir şişe su uzatıyor. Bir adam içeri giriyor, doğruca ona yaklaşıyor ve bebeği kalçasından çıkarıyor. Bana dönmeden önce eğilip onu dudaklarından öpüyor.

"Ben Noah. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum. Ben Jacinta."

"Kim olduğunuzun gayet iyi farkındayım. Gelebildiğine sevindim." Başını salladı ve beni daha önce sadece bir kez konuştuğum, o da Rylee olduğunu sandığım kız kardeşimle mutfakta bırakarak uzaklaştı.

"Artık normal bir şekilde yaşayabildiğine göre hayat nasıl gidiyor? Anderson'dan ya da onun çılgın ailesinden haber aldın mı?" Rhianna kendine bir kokteyl doldurarak soruyor.

"Babası Leo bir avukat tuttu, bu yüzden eski karısı, Anderson'ın annesi, Oliver reşit olana ve onu tanımak isteyip istemediğine karar verene kadar onunla iletişime geçemeyecek. Adam ona para teklif edene kadar ilk başta reddetti."

Rhianna'nın gözleri büyür. "O her zaman açgözlü bir kadındı. Siz ikiniz Anderson'da ne gördünüz, asla bilemeyeceğim."

"I ..." Nedenini açıklamaya gidiyorum. Neden yalnız olduğumu ve zamanıma değmeyen bir adama aşık olduğumu, sonra da hamile kaldığımı. Ama açıklamıyorum. Kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim.

"Siz ikiniz açıkça onun liginin dışındasınız. Kilit altında olmasına sevindim. Anderson'ın babası nasıl?" Rhianna soruyor. "Sanki onların planında sessiz bir piyonmuş gibi hissediyorum."

Omuz silkiyorum. "Mektuplar gönderdi ama onları açmadım. Açmak isteyip istemediğimden de emin değilim. Bunun dışında benimle iletişime geçmedi."

Rhianna elindeki votka bardağını kaldırıyor ve bana gülümsemeden önce hepsini içiyor. "Benimle sarhoş olmak istemediğine emin misin?" Göz kırıyor.

Gülüyorum ve ikizler arasındaki farkı şimdiden söyleyebiliyorum, Rhianna'nın kaygısız bir tavrı var, Rylee ise daha çekingen.

"Hayır, böyle iyiyim. Ama teşekkür ederim."

"Sorun değil, onun yerine beni ateşli bir karmaşa olarak izleyebilirsin. Her zaman çok eğlenceli oluyor, özellikle de ben azdığımda ve Noah kaba davranmadan herkesi dışarı atmaya çalışıp çocukları yatırdığında." Tam kapı arka bahçeye açılıyor, Oliver'ın iki küçük kızla oynadığını görüyorum, biri August ve Rylee'nin kızı Winter, diğeri de Rhianna'nın kızı olmalı.

"Bu Summer. Benim gibi sinir bozucu olabilir de olmayabilir de." Summer'ın ellerini kalçalarına koyduğunu ve yere bakan Oliver'a dilini çıkardığını gördüğümüzde gülüyoruz.

Rylee içeri giriyor, beni görünce gülümsemesi parlıyor. "Gelebilmişsin. Mesajı ilettiğine çok sevindim. Seni kendim davet etmeye gelirdim ama bazı haberlerimiz var. Aslında iyi haberler." Rylee Rhianna'nın yanına gidip elini tutuyor ve onu kapıya doğru çekerek bana bakıyor. "Gel Jacinta, sen de artık ailemizin bir parçasısın. Dışarı çık." İyi davrandığını biliyorum ama uzun zamandır bir ailenin parçası olmamıştım. August benim ailemdi, şimdi de onun.

Onu dışarı kadar takip ediyorum ve dışarı çıktığımda burada düşündüğümünden daha fazla insan olduğunu görüyorum. Rylee'yi görünce ayağa kalkan ve kız kardeşinin elini bırakırken onu kendine çeken August'u fark ediyorum.

"Ne haberi?" Rylee'in August'a bakışını izliyorum, gözleri dalgalanıyor ve yüzünde kırılması imkansız bir gülümseme var.

"August bana evlenme teklif etti."

Rylee yüzüğü herkese gösterirken August elini çeviriyor. Ailesinin ayağa kalkıp onu kucaklamasını izliyorum.

Biri hariç hepsi.

"Merhaba Beckham," diyorum, hemen yanımda oturduğunu fark etmeden.

Başını bana doğru eğiyor ve selam vermek için içkisini kaldırıyor, sonra başka tarafa bakıyor.

Herkesin onları tebrik edişini izliyorum. İşleri bittiğinde kadınlardan biri gelip Beckham'ın çapraz bacağına vuruyor ve Beckham bacağını düşürüyor.

"Üzgünüm anne," diye mırıldanıyor.

Annesi bana gülümsüyor ama beni değerlendirdiğini görebiliyorum. "Beni tanıştırmayı düşünüyor musun?" diye soruyor.

Beckham önce bana, sonra da hiçbir koşulda benim sorunum değil dercesine annesine bakıyor.

"Hayır. Onu Rylee davet etti. Ona sor," diyor içkisini yudumlarken umursamaz bir tavırla.

"Beckham."

Başım geçen gün ofiste olan adama dönüyor. Bugün polis üniforması yerine gündelik kıyafetler giymiş.

Beckham ayağa kalkar ve elinde içkisiyle çocukların oynadığı yere doğru yürür. Beckham'ın annesi, August yanına gelmeden önce Glenn'e küçük bir sarılma teklif ediyor.

"Tebrikler August. Paige şu anda çok mutlu olurdu." August'un yüzünde beliren acıyı izliyorum, ama belirdiği kadar çabuk kayboluyor. "Beckham çekip gitmeye karar verdi," diyor Glenn ve Beckham'a doğru işaret ediyor.

August sonra fark etti ve beni Glenn'le tanıştırdı. "Glenn, bu Jacinta."

Glenn gülümser. "August bana senin hakkında çok şey anlattı. Sonunda seninle resmi olarak tanışmak güzel." Yüzüm kızarıyor ve ona teşekkür ediyorum.

"Seni burada görmek çok güzel Glenn. Geleceğini umuyordum," diyor Rylee bize katılırken. Elindeki yüzüğe bakıyorum ve gülümsüyorum. Ortasında küçük bir elmas var ve bu elmas daha sonra tüm yüzüğü saran başka elmaslarla çevreleniyor. Zarif ve güzel bir yüzük.

Bacağımda bir çekiştirme hissediyorum ve Winter olduğunu görüyorum, bu yüzden ona gülümsüyorum.

"Oliver senin de gelmeni istiyor," diyor küçük bir sesle ve elimi tutuyor. Peşinden gidiyorum, elim onun elinin içinde, bir ağaç eve kadar yürüyoruz. Yüksek ama beni korkutacak kadar değil. Kapıya ulaşip içeri girene kadar ilk birkaç basamağı tırmanıyorum. İçeri girdiğimde Oliver ağlıyor, Beckham da sırtına vuruyor.

"Ne oldu?" Onu yakalamak için acele ederek sordum. "Ne yaptın sen?" Beckham'a bağıriyorum.

"Kadın, sakın olur musun? Ayak parmağını tekmeledi." Başını sallıyor. "Neden *benim* bir şey yaptığımı düşündün ki?"

Oliver'ın ayak parmağının kanadığını görmek için yere bakıyorum. "Dostum, o kadar da kötü değil, sadece biraz kan var," diyorum ve yüzünde ekşi bir ifadeyle beni izleyen Beckham'a dönüp bakıyorum. "Neden çocukların ağaç evindeydin?" diye soruyorum.

"Sen neden buradasın?" diye karşılık veriyor. "Buraya ilk ben geldim." Onun sözleri karşısında dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Winter Oliver'a sesleniyor ve o da kapıya doğru ilerleyip aşağı iniyor. Gözyaşları kaybolmuş ve acısı tamamen geçmişti.

"Artık gitseniz iyi olur." Beckham benim görmediğim bir şişe çıkarıp dudaklarına götürüyor. Hâlâ burada oturduğumu görünce dudaklarını sildi ve tekrar konuştuğunda kötü ruh hali açıkça belli oluyor. "Eski kocanın sürpriz nişan partisinde olman sence de tuhaf değil mi?" diye soruyor, sonra bir yudum daha alıyor. "Kahretsin, ilk adamı Rylee'nin ayaklarının altından çaldın. İkincisinde ise çalmakla kalmadın, onunla evlendin. Ve o hala sana iş veriyor ve aile toplantılarına gelmene izin veriyor."

"Sen bir *pislik*sin, bunu biliyor musun?"

Sözlerim üzerine geri çekildi. "Demek gerçekten de omurgası varmış." Kıkırdıyor ve şişeyi tekrar dudaklarına götürüyor.

"En azından ölmüş kız arkadaşımın düşüncelerini aklımdan çıkarmak için içmiyorum," diyerek ona karşılık veriyorum ve gitmek için dönüyorum ama o hızla hareket edip bileğimi tutuyor.

"Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında çeneni kapalı tut," diyor dişlerini sıkarak.

Kolumu kurtarıyorum ve yüzüne doğru alay ediyorum. "Siktir git, Beckham." Hızlı adımlarla aşağıya iniyorum ve aşağıya ulaştığımda annesi beni bekliyor.

Beni kontrol ediyor, sonra ağaca bakıyor ama bir şey söylemiyor. Yanından geçip gidiyorum ve Tanrı'dan yakında gidebileceğimi umuyorum.

CHAPTER 7

Beckham

BİR ÇOCUK AĞAÇ EVİNDE OTURMAK günümü böyle geçirmek istemezdim ama bu partinin geri kalanının böyle geçmesini planlıyorum.

"Beckham Harley." Annemin sesini duyduğumda inledim. "Kıçını kaldır ve buraya gel... *hemen*."

Onu görmezden
gelebilirim.

Gidebilir.

Ama olasılık düşük. Çok
düşük.

Çünkü o bir güç merkezi ve annem en iyisi olsa bile pek bir şeyden vazgeçmez.

Açıklığa doğru sürünüyorum ve işte orada, bana bakıyor.

Rylee annesiyle zor zamanlar geçirdi. Onun Anderson'la birlikte olmasından başka bir şey istemiyordu ama Anderson'ın ona karşı nasıl bir pislik olduğunun farkında değildi. Bunun için annemden neredeyse nefret edecektim.

Neredeyse.

"Ne?" Aşağı bakarak söyledim.

Annem ayağını yere vuruyor ve benimle göz göze geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve onun önünde durana kadar kendimi aşağı çekiyorum.

"Seni görmeye geldi, biliyorsun." Bir adım atıyorum ama sonra yükselen ses adımlarımı durduruyor. "Uzaklaşmayı bırak. Bunu çok uzun yıllardır yapıyorsun,

ve şimdi şeytanlarınla yüzleşme zamanı."

"İblisler hakkında ne biliyorsun ki?" Ben soruyorum.

"Ben de ilk aşkıyı kaybettim Beckham. Birlikte olduğum tek erkek baban değildi. Kaybetmeyi herkesten daha iyi bilirim. Ve sana söylüyorum, *büyümen* gerek."

Söyledikleri beni şaşırttı. Bu bilgiyi daha önce hiçbirimizle paylaşmamıştı.

"Ben büyüdüm. Bayan arkadaşlarıma sorabilirsin," diyorum ve kaşlarını oynatıyorum. Öne doğru eğiliyor ve başımın arkasına vuruyor. "Ah, bu ne içindi?" Başımı gayretle ovuşturarak soruyorum.

"Git ve kız kardeşini tebrik et ve Tanrı aşkına normal davran." "Ben zaten biliyordum... hepinizden önce," diye cevap veriyorum. Neden bu kadar

Rylee ve ben çok yakınız.

"Tabii ki yaptın. Siz ikiniz deli gibi ayrılmazsınız. Gören de üçüzlerim var sanacak," diyor yürürken. Takip etmem gerektiğini bildiğim için takip ediyorum.

"Nereye gittin sen?" Rylee elinde bir kadeh şarapla yanıma gelerek soruyor.

"Ağaç eve gizlice girmiş," diye söze karışıyor annemiz. Rylee gülüyor ve başını sallıyor.

Rylee elimdeki şişeyi alıp bana bakmadan önce annem uzaklaşana kadar bekliyoruz. "Şimdi git ve Jacinta'dan özür dile. Ne dediğini hepimiz duyduk. Kaba davrandın."

Burnumu ona doğru kıvrarak kaşlarını çatıyorum. Kadınlarla çevrili olmak sanıldığı kadar kolay bir şey değil. Çoğu zaman otoriter ve zorba oluyorlar.

"Çalışanımdan özür dilemeyeceğim."

"Git," diye tersledi Rylee.

Ufak tefek ama hırçın olabiliyor. Ona başımla selam verip derin bir nefes alıyorum. Jacinta'yı bulmak için etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Gördüğüm şey, daha önce tanıştığımı sanmadığım birinin Glenn'in yanında durduğu, telefonunda bir şeyler okurken gözlerini yere indirdiği.

"Beckham, Tamara'yı hatırlıyor musun?" Hatırlıyorum, ama sadece hayal meyal. Paige'in tek arkadaşlarından biriydi.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel." Gözleri üzerimde geziniyor ve ben bu bakışı çok iyi biliyorum.

"Tamara bana yemek getirmeye geliyordu ve ona seni görmeye geldiğimi söylediğimde gelmek istedi." Glenn bana haber verdi. Tamara'ya bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Tamara yanıma geliyor ve kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Çok uzun zaman oldu.

Beckham'ın dünyasındaki her şeyden beni haberdar

et." Tamara benim tipim, yani seviştiğim tip.

Sarışın, minyon ve tamamen yapılabilir.

Kolay lokma.

Dişi gözlerle bana bakıyor ve ben onun ne istediğini ve burada olma sebebini biliyorum.

Sadece beni görmek için değil.

Benden alabileceği şey bu.

"Bana bir içki getirmek ister misin?" diye soruyor boş şişeme bakarak. "Beni takip et," diye cevap veriyorum ve eve geri dönüyorum.

Elleri beni bırakmıyor ve ben de onu itmiyorum.

"Beni hatırlamana şaşırdım. Paige'le birlikte olmadığın sürece seni pek görmedim." Bu ismi kullandığında irkildim. Fark etmemiş gibi görünüyor, kendi dünyasında çok kaybolmuş.

Ben de yakında içinde kaybolmayı planlıyorum. Benim cehennemimden daha iyi.

"Tuvalete gitmek ister misin?" diye sordum. Kelimelerim doğrudan ve onları küçümsemiyorum. Hevesle başını sallıyor, elleri göğsüme dokunuyor. Normalde bunu asla yapmazdım. Ama bugün, yani aslında bütün bir hafta, siktir olup gidebilir.

Tamara'yı iki banyodan birine götürüp içeri girmesine rehberlik ediyorum. Basit, sadece bir tuvalet ve bir lavabo. Kıçını eğip onu becermem için yeterli.

Kapı kapanır kapanmaz elbisesini çekiştiriyor, çıkarana kadar kaldırıyor. Onu puslu gözlerle izliyorum, sonra pantolonuma uzanıyor, çözüyor ve sikimi çıkarıyor. Okşuyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor. Ona izin veriyorum çünkü bu diğer seçenekten daha iyi.

Onu düşünüyorum.

Dudaklarına yeterince doyduğumda, başımı yana çeviriyorum ve onu aşağı itiyorum. İsteyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve sikime masaj yapan eli bunu yapmaya devam ediyor. Dili dışarı fırlıyor ve ağzı beni kaplamadan önce ucunu yalıyor ve emmeye başlıyor. Saçlarını sıkıca kavriyorum ve ağzını sikerek ona yardım ediyorum.

Gözlerim bir saniyeliğine kapanıyor ve tekrar açtığımda banyonun kapısı hafif aralık ve Jacinta orada duruyor.

Şok içinde ağzı tamamen açık ve yüzünün her yerinde tiksinti okunuyor. Ne soğuk gözlerini özlüyorum ne de burnunun kırıışmasını. Belki de iğrenmek hafif kalırdı. Daha çok iğrenme, hatta tiksınme gibi.

Ama neden hareket etmiyor?

Dudağımı ısırıyorum ve kızın saçlarını daha sıkı kavıyorum, öğürme sesi çıkarırken gidebildiğim kadar derine itiyorum.

Jacinta izlemeye devam eder.

"Sırada her zaman seni alabilirim. O sadece beni ısıtıyor," dediğimde gözlerini benimkilere diyor ve dudakları ince bir çizgi halinde büzölüp bana küçümseyerek bakıyor.

"Gerçekten iğrençsin. Ve kız ..." Jacinta ağzını silen kadına bakar, "... birinin özel banyosuna girip sakso çekmeden önce kendini daha iyi düşün." Jacinta arkasını dönüp uzaklaşıyor. Yerdeki kız, Tamara, sanırım adı buydu, ayağa kalkıyor ve kendini bana doğru çekiyor.

"Giyin." Onu itiyorum ve sikimi tekrar pantolonumun içine sokup aceleyle banyodan çıkıyorum. Köşeyi döndüğümde Jacinta'yı mutfakta durmuş, buzdolabından bir şişe su alırken buluyorum.

"Gerçek bir tavrın var," diyorum.

Jacinta yüzünü bana dönüyor, sonra gözlerinin kafasının arkasında kaybolacağından emin olduğum bir göz devirmesi yapıyor ve dönüp kapıya doğru yürüyor.

"Teklif hala geçerli."

Sözlerim karşısında duraksıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Adımlarını hızlandırdı ve elindeki su şişesini göğsüme doğru itti. "Ayıl biraz! Kendini utandırırıyorsun."

Jacinta'ya uzanıyorum, benden uzaklaşmasına fırsat vermiyorum, sonra kulağına doğru eğiliyorum ve nedense konuşmak yerine onu içime çekiyorum. *Ne zamandan beri bu kadar güzel kokuyor?*

"Hoşuna gitti. Her lanet dakikasından."

Jacinta nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Bana tokat atmasını bekliyordum ama elleri iki yanında kenetlenmişti. Sadece başını sallıyor ve beni orada öylece bırakarak uzaklaşıyor.

Tamara nihayet dışarı çıktığında, kapıya doğru yönelmeden önce bana en iğrenç bakışını attı.

Evet, her neyse!
İyi kurtulduk.

CHAPTER 8

Jacinta

Ertesi Pazartesi işe gitmeyi iple çekmiyorum. Hem de hiç. Ve hafta sonumun çoğunu o kadın aletini emerken yüzünde beliren ifadelerle geçirdim.

Saf bir zevkti.

Neden onun yaptıkları hakkında bir şeyler düşünüyordum ki? O adamdan hoşlanmıyorum.

Evet, yakışıklı ama ondan hoşlanmıyorum.

Hem de hiç.

Her zamanki saatte işe vardığımda doğruca Rylee'nin ofisine giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Başını kaldırıyor ve ben de yüzüğü taşıyan eline bakıyorum. "Tekrar tebrikler."

Gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Bu senin için tuhaf mı?" diye soruyor yumuşak, terbiyeli bir sesle.

"Hayır, öyle değil. Yani... bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Sadece yaşıyorduk, gerçekten nefes almıyorduk. Nefes almak istiyorum," diyorum ona, cevabımı anlamasını umarak. "Aslında seninle işle ilgili bir şey konuşmak için geldim, sorun olur mu?"

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve tüm dikkatini bana vermek için bana döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ayaklarıma bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Transfer olmak istiyorum."

Rylee'nin ağzı mükemmel bir O harfi oluşturuyor. Bana biraz şaşkınlıkla bakıyor, sonra başını sallıyor. "Ücret yeterince yüksek değil miydi? Beckham'ın asistanı olmanın zor olduğunu biliyorum, ama bu yüzden bu kadar iyi para ödüyor, onun nasıl bir pislik olduğunu bildiği için."

Hayır, maaş asla sorun olmaz. Onun için çalışmadan önce kazandığının iki katı. Aslında o kadar iyi ki, birikim yapabilmek için her maaşın yarısını biriktiriyorum.

Tasarruf.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ama benim sağlığım her şeyden önce gelmeli.

"Hayır, sadece işe yaradığını düşünmüyorum," diye cevap veriyorum, ellerim kendimi sakinleştirmek için bir araya geliyor.

"Seni üzecek bir şey mi yaptı?" Rylee soruyor. "Çünkü eğer yaptıysa, kışına tekme yi basabilirim."

"Bu iş yürümeyecek," diye tekrar söylüyorum. Gördüklerimi kız kardeşine anlatmama gerek yok.

"Tamam, ama bu hemen olmayacak. Yerinize birini bulmamız gerekecek, sonra onu eğitmeniz gerekecek ve eğer henüz doldurulmadıysa sizi eski pozisyonunuza geri almamız gerekecek" diyor.

"Bu iyi olacak, teşekkür ederim." Dönmek üzereydim ama sözleri beni durdurdu.

"Pisliğin teki olabilir, biliyorum. Ama ona bir şans vererseniz o kadar da kötü değildir."

Başka bir şey söylemiyorum. Sadece kapıdan çıkıp masama doğru yürüyorum. Oraya vardığımda ofisinin kapısı açıktı ve telefonda konuştuğunu duyabiliyordum, ben de işime devam ettim.

Öğleden sonra çıkıp gidene kadar onu bir daha görmedim.

"Jacinta." Kafamı kaldırdığımda masamın önünde duruyordu. "Bu pozisyonundan ayrılmak mı istiyorsun?"

"Evet, efendim."

"Neden?" diye sorar.

Hassiktir! Bana doğrudan soracağını düşünmemiştim ve ona söylemek istemiyorum.

"Bence benden daha uygun birini bulabilirsin." Ona elimden geldiğince dürüst bir cevap verdim.

Koyu renk gözleri doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için beni değerlendiriyor.

"Talebi onayladım. Şu anda birini arıyorlar," diyor Beckham ve sonra çekip gidiyor.

İşime geri dönüyorum.

Günün geri kalanında benden tek bir şey yapmamı bile istemiyor. Ve bu benim için sorun değil.

"JACINTA."

Allah kahretsin! Gitmeye hazırım, çantam elimde, ofis kapısı açık olduğu için açıkça görebiliyor.

"Lütfen bir saniye buraya gel."

Ofladım ve ofisine yöneldim.

İçeri girdiğimde Beckham masasından başını kaldırıp bana doğru döndü. "Hafta sonu olanlar yüzünden farklı bir pozisyon istiyorsunuz. Haksız mıyım?"

"Evet." Yalan söylemenin anlamı yok.

"Eğer kalırsan senin yanında profesyonellikten başka bir şey yapmayacağımı söylesem?"

"Aletinizi gördüm, efendim."

"Ve bazıları senin şanslı olduğunu düşünür." Sırıttıyor ve eğlenmediğimi görünce sırıttığını dudaklarından düşürüyor. "Anlıyorum. Tekrar düşünür müsün?" diye soruyor.

Çantamı kaldırıp ellerimle daha sıkı kavıyorum. "Bana farklı davranmayacak mısın?"

"Eğer istediğin buysa sana normal bir çalışan gibi davranacağım. Ama benim söylememe gerek kalmadan ne yaptığını bilen birine ihtiyacım var. Ve sen yaptığın işte iyisin."

"Teşekkür ederim." Bu bana yaptığı ilk *gerçek* iltifattı.

"Eğer bir daha çizgiyi aşarsam, transfer olmana izin veririm ve şu anda aldığın maaşı koruyabilirsin," diyerek beni şaşırttı.

"Teşekkür ederim. Bunu düşünebilir miyim?"

"Acele etmeyin." Bilgisayarına geri döner, etkili bir şekilde Ben.

Dışarı çıkıyorum. Kapısından yeterince uzaklaşınca, uzun bir ses çıkardım. İç çekiyorum. Bu da neydi böyle? Başımı kaşıdım ve eminim ki yüzüm

Çekmek kafa karışıklığımı gösteriyor.

Arabama bindiğimde nihayet derin bir nefes alıyorum.

Kalmalı mıyım bilmiyorum ama maaş Oliver'a ve bana çok yardımcı olacak.

Oliver'ı aldıktan sonra eve gidiyorum. Sokağımıza döndüğümde, evimin önüne park edilmiş ve bu mahalleye inanılmaz derecede yabancı görünen bir araba görüyorum.

"Anne." Oliver gülümsüyor ve arabayı işaret ediyor. Optimus Prime sayesinde şu anda en sevdiği renk kırmızı. Kafayı takmış durumda. "Sence o da dönüşüyor mudur?"

"Hayır, dostum. Annen inene kadar arabada kal. Tamam mı?" Başını sallıyor ve ben de ekranında bir oyun olan telefonumu ona uzatıyorum. Dışarı çıktığımda, diğer arabanın sürücü kapısı açılıyor ve Anderson'ın babasının orada durduğunu görünce şaşırıyorum.

Yanına gittiğimde yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Jacinta, seni görmek güzel."

"Aynı şeyi söyleyemem. Neden buradasın, Leo?" Sözlerim kısa ve sert; eğer incinmeye neden olacaklarsa, ben buna varım.

"Çeklerimin hiçbirini bozdurmamışsın." Hızla eve bakıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Sana rahat yaşamana yetecek kadar gönderiyorum. Çalışmamayı seçersen çalışmak zorunda kalmazsın."

Ben bunu bilmiyordum. Muhtemelen mektuplarından birini bile açmamayı tercih ettiğim içindir.

"Onunla tanışabilirsem bana haber verip vermeyeceğinizi sordum. Eğer senin için sorun olmazsa."

Anderson'ın babası ona çok benziyor. Yaşına göre inanılmaz derecede yakışıklı. Bakımlı ve şık bir takım elbise giymiş, bembeyaz bir gömlek giymiş, kravatı bir uzman tarafından bağlanmış gibi görünüyor, düğüm o kadar mükemmel yapılmış ki.

Ama keşfettiğim gibi, görünüş aldattıcıdır.

Özellikle de parası olanlar için.

"Leo, her şeyden sonra bu konuda rahat mıyım bilmiyorum-" Ellerini kaldırıyor.

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ve bu durumu elimden geldiğince düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Geç kaldığımı biliyorum. Daha önce yardım etmem gerektiğini biliyorum. Ama bunu göremedim ve bunun için özür dilerim. Gideceğim... ama eğer

Lütfen bunu düşünüp bana haber verirsiniz çok memnun olurum." Arkasını döner ve arabasına doğru yürür.

"Oliver arabanızı görmeyi çok ister, eğer izin verirsiniz?" diye sordum. Kalbim biraz yumuşuyor ve Leo'nun yüzü aydınlanıyor; onu ilk kez böyle gülümserken görüyorum.

"Elbette, gitmemi ister misin?" Arabama dönüp bakıyorum ve Leo'nun arabasına hayranlıkla bakan Oliver'ı görüyorum.

"Hayır, sorun değil, onunla tanışabilirsin. Sadece, lütfen Anderson'dan bahsetme." "Bahsetmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Biraz da gergin bir şekilde Oliver'ı koltuğundan kaldırıp Leo'ya doğru götürüyorum.

"Hey, küçük dostum, içeriyi görmek ister misin?" Leo dostça bir gülümsemeyle sorar.

Oliver izin almak için bana bakıyor, ben de başımla onaylıyorum.

Oliver'ın heyecanla içeri atlayışını, içeriinin her yerine basışını izliyorum, bu beni ürkütüyor ama Leo hiç umursamıyor gibi görünüyor. Sadece onu izliyor ve gerektiğinde cevap veriyor.

"İstersen ona tırmanmayı bırakmasını söyleyebilirsin. Aksi takdirde durmayacaktır," diyorum.

Leo'nun dikkati bana yöneliyor, anahtarlarının üzerindeki bir düğmeye basıyor ve araba çalışıyor. Müzik çalmaya başladığında Oliver sırtıyor ve gülüyor.

"O iyi. İyi bir çocuğa benziyor."

"O en iyisi," diyorum gülümseyerek. "Ve akıllı. Şimdiye kadar okumada çok başarılı ve şimdiden adını yazıyor."

Leo gururla gülümser. Oliver'a dönüp bakar ve sonra konuşur: "Bak, işi bittikten sonra seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum."

"Oliver'ın zaten banyo yapması ve gece için hazırlanması gerekiyor. İstersen içeri gelip bir kahve içebilirsin?" Arabaya doğru yürüyorum ve Oliver'ı dışarı çağırıyorum. Hiç itiraz etmeden geliyor ve kapıya doğru yöneliyoruz. Kilidi açıp ışıkları yaktıktan sonra Oliver'a gidip duş almasını söylüyorum. Ben mutfığa doğru yürürken o da hazırlanmak için koşuyor, Leo da arkamdan geliyor.

"Sadece söyleyeceğim..." diye duraksıyor. "Anderson yakında iyi halden dışarı çıkacak. Kesin bir tarih yok ama bugün öğrendim ve sana söylemem gerektiğini düşündüm."

"Anne, havlumu bulamıyorum." Oliver arkamdan koşarak geliyor ve ben arkamı dönüp oğluma gülümserken elim kalbime gidiyor.

Babası gibi.

"Yatağında, bıraktığın yerde," diyorum ve o da başını sallayıp kaçıyor. Arkamı döndüğümde Leo masada oturuyor, ellerini önünde kavuşturmuş.

"Bana Oliver hakkında da sorular sordu. Onunla ilgili hiçbir şey söylemedim." "Teşekkür ederim," diyorum telaşla.

Buzdolabını

açıyorum.

O zaman kapat.

Oraya ne için gidiyordum ki?

Leo ayağa kalkarak, "Ben gidiyorum," dedi. "Sana bu kötü haberi verdiğim için özür dilerim ama bilmen gerekiyordu." Ön kapıya yöneldi ve ben de onu takip ederek dışarı çıkmasına eşlik ettim. "Eğer o mektuplardan herhangi birini açarsan, numaram hepsinin üzerinde var. Bir şeye ihtiyacın olursa, bebek bakıcısı, para, yeni araba-" Sözünü kestim.

"Araba mı?" Ben soruyorum.

"Görünüşe göre benimkini seviyor. Sen de ister misin?"

"Cidden bana arabanı mı teklif ediyorsun?" İnanamayarak soruyorum. "Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Bunun normal *olmadığını* anlamıyor mu? İnsanlar benim yaşadığım evden daha değerli arabalar teklif *etmiyorlar*.

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Bizimki bizi A'dan B'ye götürür. Bize yeter." "Jacinta, her şeyi kendi başına yaptın. Bir kere bile bizden para kabul etti..." duraksıyor, "... ama etmelisiniz. Baktan bir insan olabilir ama o Oliver'ın babası ve ben de onun babasıyım. Yardıma ihtiyacın olduğunda yardım etmeme izin ver... tek istediğim bu."

Tek yapabildiğim sözlerine başımı sallamak.

Başka bir şey söylemeden ayrılır.

CHAPTER 9

Beckham

SÖZÜMÜ TUTARIM. Jacinta ile sadece işle ilgili olduğu zaman konuşurum.

Kalıyor.

Yapacağını biliyordum.

Asistanıma ödediğim para, herhangi bir yerdeki en yüksek maaşlı asistandan daha iyi. Ama aynı zamanda bunu yapıyorum çünkü çalışılacak bir eşek olduğumu biliyorum. Ve para onları biraz daha etrafta tutuyor.

Dünya parayla dönüyor. Bilmem gerekir, bu benim işim.

"Haftan için hazır mısınız?" Ofisime dönerken soruyorum, kendiminkine girmeden önce Jacinta'nın masasında duruyorum.

Başını kaldırıyor ve dudağını ısırtıyor. "Evet, sanırım öyle."

Her yıl Rylee ve ben bir konferansa gider ve en büyük müşterilerimizin gözlerini kamaştırırız. Bu bir teşekkürdür ve bu yıl Rylee katılamadığı için Jacinta onun yerini dolduruyor.

"Ya öylesindir ya da değildir," diye karşılık veriyorum.

"Ben. Biletler basıldı. Araba sizi saat altıda alacak."

"Önce seni alması için arabayı getir," diyorum ve ofisime doğru yürüyorum. İçeri girdiğimde Rylee sandalyemde oturuyor ve sanki en sevdiği oyuncağıymış gibi sandalyemin üzerinde sallanıyordu. "Çık dışarı," diyorum ama o yine sallanmaya devam ediyor, sonra da beni tersliyor.

"Neden böyle harika bir koltuğun var? Bana da bir tane al" diyor, sandalyemden kalkmadan.

"Geç oldu ve gitmeden önce birkaç e-postayı bitirmem gerekiyor. O yüzden koltuğumdan kalk."

"Peki ya... hayır." Gülümsüyor. "Şimdi, bana bir tane ısmarladığından emin ol." "Sana bir tane sipariş edeceğimi söylersem, yerimden kalkar mısın?"

"Eğer serçe parmağınla söz verirsen," diye takılıyor.

"Lanet olsun Rylee, beş yaşındaki bir çocukla uğraşmak seninle uğraşmaktan daha kolay," diye tükürdüm.

Dilini dışarı çıkarır ve ayağa kalkar. "Bana bir tane sipariş etsen iyi olur, göt herif."

Sandalyemi tekrar çalarak beni daha fazla kızdırmaya karar vermeden önce masamın etrafından dolanıyorum ve oturuyorum. "Neden buradasın?" Bilgisayarımı başlatıyorum.

"Seni uyarmaya geldim."

Başım ona doğru dönüyor. "Beni uyarmak mı?"

Rylee masamın üzerine eğiliyor, böylece bana bakarken gözleri benimkilerle aynı seviyede oluyor. "Eğer bir pislik gibi davranarak bu işi berbat edersen, seni en çok acıtacağımı bildiğim yerinden tekmelerim."

Doğrulur ve gülümser. Çok tatlı ama bir o kadar da ekşi.

Bana dönüp bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

ŞOFÖR apartmanıma yanaşıyor ve arka kapı açılıp Jacinta her zamanki iş kıyafetlerinden daha rahat bir kıyafetle dışarı çıkarken ben çoktan ön tarafta, valizimi yere bırakmış durumdayım.

"İyi günler, efendim. Hazır mısınız?"

"Evet." Şoför bavulumu alırken ben de bindim.

Yerimize oturduğumuzda ve araba nihayet havaalanına doğru hareket ettiğinde, güzel bir sessizliğe gömülüyoruz.

"Adam ve James de katılacak ve gerektiğinde onlara şarap içirip yemek yedirmeni istiyorum." Jacinta başını sallar. "Onlar bizim en büyük müşterilerimiz. Yani, onlarla *hiçbir şey* ters gidemez."

"Anladım."

"Ayrıca, villalar... Sizinkinin benimkine yakın olduğundan emin olacağım, böylece size ulaşmam gerekirse yakınlarda olacaksınız. James ve Adam da bizimkilere yakın olacak."

"Kulağa hoş geliyor," diyor defterine bir şeyler yazarken.

"Peki bu yolculuğu nasıl idare edeceksiniz? Oğlunuzla birlikte tam olarak organize oldunuz mu?"

Yazmaya ara veriyor ve kalemini deftere yerleştirip kapatıyor. Bana döndüğünde ela gözleri sıcacıktı. "Evet, teşekkür ederim. Kız kardeşin ve August ona çok iyi bakıyor. Oliver August'u tanıyor, Winter ve Rylee'yi de seviyor, yani ailem olmadığı için şanslıyım."

Başımı salladım.

Çok geçmeden araba havaalanında durdu. Bavullarımızı aldık ve check-in yaptık. Gideceğimiz adaya uçuş bir saatten biraz fazla olduğu için her iki business class bileti de satın aldım.

"Buna gerek yoktu. Business uçmadığım için çok mutluyum."

Jet köprüsünden uçağa doğru ilerlerken, "Gelen herkes business uçuyor," diye cevap veriyorum. O da yanıma oturuyor ve uçuş görevlisi bize birer kadeh şampanya ikram ediyor.

"Hiç uçağa binmedim," diye fısıldıyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra ve uçak havalanıyor.

"Ne?" Şaşırarak söyledim. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Avustralya'dan hiç ayrılmadım. Şehirden sadece beş yıl önce taşındığımda ayrıldım ama o zaman bile arabayla gittim."

Gözlerimi kaçırıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, sözleri karşısında şok oluyorum.

Geriye dönüp baktığımda, "Korkuyor musun?" diye soruyorum. Şampanya kadehimi kaldırıp hepsini tek seferde içiyorum.

"Hayır, heyecanlı." Ve gözleri bunu gösteriyor, gergin bir enerjiyle parıldıyorlar, ama aynı zamanda coşkusunu da gösteriyor.

"Olmalısınız. Burası Avustralya'daki en güzel adalardan biri. Kesinlikle çok güzel ve aşırı kalabalık değil."

İndikten sonra uçaktan iniyoruz ve bizi adaya yolculuğumuzun son ayağına götürecek olan tekneye biniyoruz. Teknede ayrıca daha fazla şampanya ve peynir tabağı servis ediliyor.

"Bu çok..." gözleri heyecanla yuvarlaklaştı, "... çok gösterişli ve muhtemelen asla deneyimleme fırsatı bulamayacağım bir şey." Bana döndü. "Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Sesi çok içtendi ve sözleri üzerine ellerimi pantolonuma silmek zorunda kaldım çünkü nedense ellerim terlemişti. Bu da ne böyle?

"Bu bir iş gezisi. Bunu unutma."

Başını sallıyor ve Büyük Set Resifi'ne bakıyor. Son varış noktamıza doğru ilerlerken gözleri her şeyi içine çekiyor.

Tekne geldiğinde onu izliyorum. Bir şeyi başkasının gözünden görmek büyüleyici. Buraya o kadar çok geldim ki tüm bu şatafata, ihtişama ve zenginliğe alıştım.

"Beckham, Jacinta."

Villalarımızın anahtarlarını aldıktan sonra Adam ve James'i görmek için dönüyoruz. İkisinin de elinde bir kokteyl ve yüzlerinde bir

gülümseme var. "Görünüşe göre buraya sağ salim gelmişsiniz," diyorum.

Adam elindeki diğer kokteyli Jacinta'ya uzatır, o da egzotik görünümlü içkiyi hevesle alır ve teşekkür eder.

"Bu kadar içkinin bana neler yapabileceğinden korkuyorum." Kıkırdıyor ve üstündeki kirazdan birkaç ısırık aldıktan sonra renkli sıvıyı yudumluyor.

"Yerleştikten sonra bizimle havuz barda buluşur musun?" İkisi de Jacinta'ya seslenir ve Jacinta elinde hâlâ kokteyli tutarken hevesle başını sallar.

Yan yana olan villalarımıza vardığımızda bana doğru baktı.

"Havuz bara gitmeye hakkım var mı?" diye soruyor.

"Evet, keyfine bak." İçeri girdim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Villa mükemmel, şimdiye kadar bulduğum en iyi beş yıldızlı otellerden biri.

Havuz erişimli villalar talep ettim, bu nedenle her iki villamızdan da doğrudan büyük tatil köyü havuz alanına yürüyebilir ve bara kadar yüzebilirsiniz. Yatak odasında dört direkli büyük bir kral yatak var. Renkler doğaldır, ancak oda sade olmaktan başka bir şey değildir. Yaşam alanının köşesinde bir kanep ve duvarda asılı büyük bir düz ekran televizyon var. Villayı incelemeye devam ederken, iki kişinin rahatlıkla sığabileceği bir küvet ve iki duş başlığı olan bir duş içeren banyoya giriyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, her villadaki yatakların üzerinde bir hoş geldin sepeti hazırlamıştım. Her yıl aynı şirketi kullanıyorum ve artık içlerine ne koyacaklarını sorma zahmetine bile girmiyorum çünkü o kadar iyi olduklarını biliyorum.

Benimkine baktığımda diyor ki...

Hoş geldin patron.

Küçük bir şişe votka, beş yıldızlı spa için bir kupon, bornoz, terlik, göz maskesi var. Hepsi özel yapım. Hepsi konunun ismiyle kişiselleştirilmiş.

üzerlerinde isim var.

İş kıyafetlerimi değiştirdikten sonra zili çalıp odama bir içki siparişi veriyorum ve havuza erişimi olan balkona çıkıp şezlonga oturuyorum.

"Sorun olmadığına emin misin?" Döndüğümde Jacinta'nın orada durduğunu görüyorum, bornozu üzerine sarılmış ve yüzünde tereddütlü bir gülümseme var. "Bu arada sepet harika olmuş. Bayıldım."

"Ne iyi mi?"

Bazı müşterilerimizi işaret ediyor.

"Aralarına karışıp onları mutlu etmemi söylediniz ama onlarla içki içmem sorun olur mu? Bu profesyonelce mi?"

"Evet. Git."

Başını sallıyor ama duraksıyor. "Gelmeyi düşünüyor musun?" "Daha sonra. Önce yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri var."

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye soruyor, her zamanki yardımseverliğiyle. "Hayır."

Başını sallıyor, bornozunu indiriyor ve altında parlak sarı tek parça bir mayo var.

Yuvarlak ve mükemmel kalçası, mayosunun arkası teninin sadece yarısını örttüğü için neredeyse tam olarak sergileniyor.

Sikeyim.

Çok güzel bir kız.

Güzelden de öte.

Ve unutmamalıyım ki...

... çalışanımı becerme.

Bu son derece kötü bir hata olur.

Jacinta suya daldığında sikim kıpırdıyor. Bir grup müşterimize doğru yüzerken gözlerimi ondan alamadan onu izliyorum. Ama sonra geri dönüyor ve yüzünde geniş bir gülümseme var.

"Eğer denersen çok güzel vakit geçirebilirsin." Sözleri karşısında donup kaldım. Ve sonra bir şekilde, bir şekilde, altı buçuk yıl öncesine, beni birden fazla şekilde çalan bir kadına geri dönüyorum.

BİRİ NASIL BU KADAR GÜZEL OLABİLİR?

"Eğer denersen çok güzel vakit geçirebilirsin." Beni terk edilmiş eve girmeye ikna etmeye çalışıyordu. Terk edilmiş eve girmeye pek hevesli değildim.

Oraya hiç girmedim. Hikayeleri duymuştum ama o nereye giderse ben de peşinden gidiyordum.

İlişkimiz önce arkadaşlıkla başladı, sonra yolun bir yerinde onu bundan daha fazlası olarak gördüğümü fark ettim. Bunu ona söylediğimde, onu ilk öptüğümde, yüzüme güldü ve başından beri gördüğü şeyi sonunda görebildiğim için mutlu olduğunu söyledi.

Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu.

"Olmaz. Hadi arabaya geri dönelim." Geri döndüm, ama eli benimkine dolandı ve ona bakmamı sağlayacak kadar nazıkçe çekti. Gülümsemesi gökyüzünü aydınlatabilirdi. Benimkini de aydınlattığı kesindi.

"Eğer içeri girebilersen, göğüslerime dokunmana izin veririm."

Söz konusu göğüslere bakıyorum. "Onlara daha önce dokundum ve tadına baktım."

Omuz silkti. "O zaman nasıl bir ödül olduklarını biliyorsun," diye şarkı söyleyerek beni de yanına çekti ve ben de gittim çünkü bir ergendim ve onun herhangi bir yerine dokunma düşüncesi sikimi inanılmaz derecede sertleştirdi. Bunu kendi avantajına kullandı. Eğer babası ne yaptığımızı bilseydi, muhtemelen bizi öldürürdü. Ama bu Paige'i hiç durdurmadı. En ufak bir şekilde bile.

Ön kapı eski ve kırıktı, ikimizin de sığması için biraz daha geniş itti ve içeri girer girmez elini benimkinden çekip geri adım atmaya başladı.

"Sana söyledim... dokunabilirsin." Giydiği elbise yere düştü.

Paige benim yanıma gelmediği sürece utangaçtı. Benimleyken, hiç de öyle değildi.

Belki de onu ne kadar idolleştirdiğimi, yürüdüğü zemine ne kadar değer verdiğimi fark ettiği içindir.

"Ben de başka bir yere dokunmanı tercih ederim." Neredeyse nerede olduğumuzu unutuyordum.

"Birileri bizi görebilir."

"Bütün eğlence orada değil mi?" Dudaklarına sinsi bir gülümseme dokundu. "Sanırım... Seni seviyorum."

Karşılığında bunu söylemesini beklerdim ama o beni her zaman sözleriyle şaşırttı.

"Bunu biliyorum, seni aptal. Sadece yetişmen gerekiyordu." Ve yetiştim. Yetiştim.

Ta ki...

Artık nefes alamayana kadar. O alınana kadar.

Benim tatlı Paige'im, tatlıdan başka bir şey değildi.

Kollarıma geri dönmesi için her şeyden vazgeçerdim.

CHAPTER 10

Jacinta

Ne kadar ucuz bir sarhoş olduğumu NEREDEYSE UNUTUYORDUM. Bana üçüncü kokteylim verdiklerinde bir bardak su istemek zorunda kalıyorum. Meğer buradaki herkes benden çok daha fazla içip yine de ayık kalabiliyormuş.

"Kaynaşmaya geldin."

Adam'ın kiminle konuştuğunu görmek için arkamı döndüm. Beckham üstsüzdü ve bana doğru geliyordu.

"Hiçbirinizin çalışmasını kötü etkilemediğinden emin olmak için geldim," diye şaka yapıyor.

Hepsi gülüyor.

Koyu renk gözleri üzerime dikildiğinde elimdeki kokteyle bakıyor ve yüzerek yanıma geliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sadece biraz su sipariş ettim."

James'in karısı beni çekiştirerek, "Bırak onu," diyor.

Hannah, sanırım adı. Hoş biri. Arkadaş canlısı. Ve çok sarhoş. Bu çoğunlukla bir erkeğin gezisi, sadece iki eş daha var.

"Ne de olsa eğlenmek için buradayız." Hannah bir kokteyli bana doğru itiyor, ben de içmeyi planlamadığım için garip bir şekilde tutarak alıyorum. Neyse ki Beckham elimden aldı.

"Teşekkür ederim," diyorum kısık bir sesle, Hannah'nın beni duymamasını umarak.

"Eğleniyor musun?" diye soruyor y a n ı m d a suyun içinde dururken. Aşağı bakmamam gerektiğini hatırlamak zorundayım. Görebildiğim kadarıyla göğsü bronzlaşmış ve sıkılaşmış. Ondan daha azını mı bekliyordum?

Neden bütün harika, yakışıklı erkekler pislik? Çünkü o öyle biri.

Tam bir pislik.

"Evet, ama biraz yemeğe ihtiyacım var," diyorum, saatin ne kadar geç olduğunu fark ederek. "Yemek villanıza gönderilecek."

Onun sözlerine gülümsüyorum. Umarım yarın yemek yiyip sızabilir ve yeni bir güne başlayabilirim. Belki daha az kokteyller. Suyu yudumluyorum ve bitirdiğimde bakışlarını üzerimde hissediyorum. Kafamı kaldırdığımda, onaylanmıştı.

"Teşekkür ederim." Herkese iyi geceler diledikten sonra yüzerek uzaklaştım.

Villama geri döndüğümde Oliver'ı arıyorum ve Rylee cevap veriyor, "Bana onun bir pislik olmadığını söyle," ilk sözleri bunlar oluyor.

"Hayır, değil. Yemin ederim." Ben August'u duymadan önce rahatlatarak iç geçiriyor. "Ona daha sonra aramasını söyle, inşa ediyoruz."

"Duydum," diyorum gülümseyerek. Oliver şu anda çok mutlu olurdu. Kaldığımız eski evde August'a yardım etmeyi çok severdi. "Tüm bunlar için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Size bunu söyleyip duruyoruz ama siz bize teşekkür edip duruyorsunuz," diyor Rylee.

"Biliyorum." Alt dudağımı çiğniyorum. "Anderson'ın babası ben Oliver'la buluşmaya gitmeden önce geldi. O da yardım etmeyi teklif etti."

"Peki bu sana nasıl hissettirdi?" Rylee muhtemelen Anderson hakkında yargılamadan konuşabileceğim tek kişi çünkü o da bu yollardan geçti.

"Samimi olduğunu hissettim ama bilemiyorum."

"Anladığım kadarıyla, bence öyle. Tam haklara sahip olmanıza yardım etti ve hatta o korkunç kadını uzak tuttu. Belki de yaptığı hatanın farkına varmıştır."

"Belki," diyorum daha çok kendime.

"Sana söylemeyi unuttum, Shandy yarın geliyor." "Bu çok güzel olacak."

"Evet, müşterilerinden biri orada ve fazladan bir villa ayırtmışlar. Ben de ona verdim. Kardeşim henüz farkında olmayabilir." Gülüyor.

"Doğru. Bu eğlenceli olacak." Kıkırdıyorum.

"Oh, hiçbir fikrin yok. Onu kızdırmaya bayılıyor. Bu onun en sevdiği hobisi."

Ertesi sabah kapım alındı ve açtığımda son derece sarışın, neredeyse beyaz saçlı, güzel bir kadın elinde bir bavulla orada duruyordu.

"Shandy." Gülümsüyorum.

"Villam hazırlanıyor. İçeri girebilir miyim?" Kapıyı onun için açıyorum ve o da etrafına bakıyor.

"Vay be! Kendine iyi villalardan birini almışsın. Gerçi duyduğuma göre hepsi muhteşemmiş. Ama seninkinin havuz erişimi var." Dışarı ıktı ve güldüğünü duydum. "Ve komşun senin patronun." Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, göz kırıyor, sonra Beckham olduğunu tahmin ettiğim kişiye dönüyor. "Günaydın Beckham."

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Seninle oynamaya geldim. Heyecanlanmadın mı?" "Hayır," diye cevap veriyor sertçe.

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve onun balkonuna doğru adım atıyor. Onu takip ediyorum ve yemeğine uzandığını görüyorum.

"Nasıl oluyor da bütün iyi şeyleri sen alıyorsun?"

Beckham güneş gözlüğü takıyor ama gözlerinin

Onu.

"ünkü parasını ben ödüyorum."

"Neden böyle konuşuyorsun, '*ünkü parasını ben ödüyorum*'," diye taklit ediyor. Gözleri benimkileri buluyor ve sırtıyor. "Kahvaltıda bize katılmak ister misin?" İki çift göz de şimdi bana odaklanmış durumda.

"Hayır, bugün için hazırlanmam gerekiyor."

"Emin misin?" Shandy yüzünde tanımadığım bir ifadeyle soruyor.

"Geliyorum. Aktivite yapmak için bizimle sahile geliyor musunuz?" İkisine de sordum.

Shandy elini Beckham'ın sandalyesinin arkasına koyar ve ona bakar.

"Ne düşünüyorsun, aşk çocuğu? Yapmalı mıyız?"

"Kesinlikle yapmalısın," diye ısırdı. "Beni rahat bırak."

Shandy başını kaldırıp bana bakıyor, eli Beckham'ın omzuna değiyor ve tırnaklarını hafifçe geçiriyor. "Loveboy ve ben bugün kendi işimizi yapabiliriz. Sen git ve biraz eğlen."

Beckham elini bile oynatmıyor.

Rylee bana arkadaş olduklarını söylemişti. Garip olanlar, belki?

Giyinmek için villama dönüyorum ve sonra sahile koşuyorum. Ben vardığımda herkes çoktan oradaydı ve kanolarını almışlardı. Bir tanesini alıyorum ve günü su sporları yaparak geçiriyorum. Hannah günün büyük bölümünde benim partnerim oluyor ve acıkmaya başladığımızda yemek yemeleri için onları yalnız bırakıyoruz.

Garson bize içki getirirken "Ee, çocuk var mı?" diye soruyor. Bu benim bugün için ilk içkim ve umarım çok fazla olmaz.

"Evet, bir çocuk. Sen mi?"

Gülümsüyor. "Hayır, görünüşe göre bu bizim için kartlarda yoktu. Yine de denedik. Aslında evlat edinmeye çalışıyoruz." Hannah bana James'le olan ilişkilerini ve neredeyse yirmi yıldır nasıl birlikte olduklarını anlatıyor. Onu dinlerken gülümsüyorum ve bir gün benim de o kadar şanslı olup olamayacağımı merak ediyorum.

Erkeklerle şansım pek yaver gitmedi.

August dışında -ama August farklıydı- sanırım o hiçbir zaman gerçekten benim olmadı. O daha çok benim kurtarıcımdı. Herkesin en kötü kabusu olduğumuz zamanlarda bile.

Tam yemeğimizi bitirmiştik ki, Shandy üzerinde inanılmaz duran bir elbiseyle dışarı çıktı. Bu bir slip ve altında da mayoları var.

"Kızlar günü mü?" diye soruyor bize ulaştığında. "O kadar sarhoş olmalıyım ki ikinizden birinin beni sonra villama taşıması gerek." İkimize de dik dik bakıyor. "Beni anladın mı?"

"Görüyorum ki Beckham'ın pençesinden kurtulmuşsun," diye şaka yapıyorum.

"Olamaz, sikini çıkararak beni villasından kovdu." Titriyor. "Pislik herif. Daha tatlı bir şeyi tercih ettiğimi biliyor," diyor uğursuz bir gülümsemeyle.

"Oh, Tanrım. Bunu gerçekten gördün mü? Ve sen ... yani, sadece binmek istemedin mi?" Hannah öyle deyince ikimiz de ona baktık. "Ne? O adamın çok yakışıklı olduğunu inkâr edemezsin. Hepimizin gözleri var," diyor sırtarak. "On yaş büyük olabilirim ama lanet olsun-"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır. Sik beni korkutuyor. Bu yüzden amcığı tercih ediyorum." Hannah neredeyse öksürerek içkisini çıkaracaktı.

"Hepiniz neyi tartışıyorsunuz?" Arkamızdan karanlık bir ses geliyor.

"Sikini," diyor Shandy sırtarak. "Öncelikle ne kadar çirkin olduğunu."

Öyle olmadığını biliyorum, ama gözleri

Ben.

"Farklı şeyler duymuştum," diyor, benden uzaklaşıp Shandy'ye bakarak. "Şimdi, buraya çalışmaya mı geldin yoksa sikim hakkında konuşmaya mı?" Beckham soruyor.

"Bu konuda konuşmak istemediğimden eminim, o yüzden bunu benim önüme getirmeyi bırakın."

"Gitmeni sağlamak için elimdeki tek kesin hamle bu. Kaçmanı sağlayacağını bilirim, sen yanımdayken bunu yapmaktan asla vazgeçmem. Yine de söylemeliyim ki, ondan kaçan tanıdığım ilk kadın sensin..." duraksıyor, sanki düşünüyormuş gibi, sonra bana bakıyor, "ya da ikinci."

Hannah tekrar öksürür. "Bu benim için çok fazla. İçiyor muyuz yoksa bütün gün horoz hakkında konuşmayı mı planlıyoruz? Çünkü eğer öyleyse, devam etmeden önce gidip kocama masaj yapmam gerekebilir..." Bu sefer neredeyse boğulacak olan benim. Hannah omuz silkiyor. "Bir kadının ihtiyaçları vardır."

Shandy onun omzuna dokunarak, "Öyle," diyor. Beckham'a döner. Shandy Beckham'a, "Öğleden sonra erkekler günü, git ve çocuklarla oyna," diyor.

"Seni kim davet etti ki?" diye soruyor, sonra bana bakıyor. "Daha sonra birkaç şeyi gözden geçirmemiz gerekiyor. Birkaç saat sonra balkonda buluşalım." O uzaklaşırken başımı sallıyorum ve giderken hepimiz ona bakıyoruz.

"Bundan nasıl etkilenmezsin?" Hannah Shandy'ye soruyor, o da gülümseyip omuz silkiyor ve yanıma oturup kendine bir kokteyl sipariş ediyor.

"Takdir etsem de tüm bunlara karşı bağışıklığım var. O sert dış görünüşün altında iyi bir adam olduğunu biliyorum." Omuz silkiyor. "Bu yüzden elime geçen her fırsatta onu kızdırıyorum."

Sözlerine gülüyorum.

Yüzünü bana döndü. "Sana iyi davranıyor. Çalışanlarının hiçbirine iyi davranmıyor. Buna ben de dahilim ve ben onun arkadaşım."

"Oh hayır, o bir pislik." Başımı omuzlarımdan düşecekmiş gibi sallıyorum. "İstifa ettim ama o beni kalmaya ikna etti," diye açıklıyorum, kaşlarını kaldırıyor.

"Para," diyor Shandy.

"Ve eğer çizgiyi aşarsa..." Orada bitiriyorum.

"Haddini aşmak mı? Sakın bana onun sikini de gördüğünü söyleme?" diye şaka yapıyor ama sözleri karşısında yanaklarım kızarıyor.

Hannah başını arkaya atıp gülerek, "Aman Tanrım, yapmışsın," diyor.

"Bana o adamla yatacak kadar aptal *olmadığını* söyle?" Shandy soruyor.

"Tanrım, hayır. Hayatta olmaz."

"Phew, kriz önlendi. Şimdi gidip kafayı bulalım mı? Beckham herkesi eğlendirebilir. Senin villana gidelim. Orası çok daha güzel."

Bu kötü olabilir.

Çok kötü.

CHAPTER 11

Beckham

Bir sıçrama sesi ve kadın kahkahaları duyuyorum ve nerede olduklarına dair cevabımı alıyorum. Balkona doğru yürürken, ellerinde içkileriyle onları görüyorum. Shandy yaklaştığımı fark ediyor ama Jacinta burada olduğumu bilmeden süzölmeye devam ediyor.

Shandy "Loverboy," diye şarkı söyler ve Jacinta suyun altına düşer, başı oldukça hızlı bir şekilde havaya kalkar.

"Hepiniz iyi bir gün geçirdiniz mi?" Gözlerim ela gözlerine kilitlenerek soruyorum. Kendini sudan çıkarıyor ve villasına giden ahşap verandanın kenarına oturuyor.

"En iyisi. Müşterilerle öpüştüğün gün nasıldı?" Jacinta cevaplıyor.

"Yatmalısın. Yarın erken bir gün olacak." Gözlerim Jacinta'da, kıpırdamadan duruyor.

"Hiçbir planımız yok. Moralini bozma," diyor Shandy, suya geri itiliyor ve kolayca yüzüyor. "Neden sevişmek için dışarı çıkmıyorsun? Senin işin bu değil mi?"

"Çalışıyorum," diye tersliyorum ve Jacinta'ya dönüp bakıyorum. "Yarın erken ayrılıyoruz."

"Erken mi?" diye sorar, ses tonuna hayal kırıklığı

sinmiştir. "Evet. Şimdi ayıl ve eşyalarını topla."

Shandy sudan sesleniyor: "Tanrım, *gerçekten* biriyle yatman gerekiyor."

James'in karısı Hannah kendini dışarı çekip vedalaşırken gülüyor ve Shandy'yi Jacinta ve benimle orada bırakıyor.

"Eminim buradan başka olmak istediğin bir yer vardır." Isırırım. Shandy'yi severim. Sürekli didişmemize rağmen, o iyi bir arkadaş. Yine de her lanet düğmeme nasıl basacağını biliyor. Ve garip bir nedenden dolayı, ona izin veriyorum.

"Hayır, sen etrafımda olmayı en çok sevdiğim kişisin."

"Neyden kaçıyorsun?" diye sordum. Suyun altına giriyor ve Jacinta'ya döndüğümde bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Shandy..." Başını yukarı kaldırdığında gözlerini bana kilitledi. "Çok inatçı olduğum için benden ayrıldı. Buna inanabiliyor musun?" Shandy gökyüzüne bakıyor ve başını sallıyor. "Çok dik kafalısın. Sürtük, lütfen, ben senin için fazla kadını. Sen kaybedersin," diye bağırır gökyüzüne.

"Hadi Shandy, bu gece benimle kalmak ister misin?" Jacinta sorar.

Ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Omuz silkiyor ve Shandy'nin tutması için elini uzatıyor.

İkisi de sudan çıkınca Shandy bana döndü. "Ben seninle kalıyorum." Balkonuma çıktı ve doğruca villama girdi. Banyoya doğru giderken onu izliyorum ve yolda soyunmaya başlıyor, dünyada umursamıyor. Jacinta'ya bakmak için arkamı döndüğümde onun beni izlediğini görüyorum. Aldığı alkolün etkisiyle gözleri parlıyordu.

"Yarın gerçekten gidiyor muyuz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, karşımdaki kadını görünce sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

"Tamam." Gözleri benimkilere kilitlendi.

Hızla, önünde durana kadar hareket ediyorum. Elim çenesinin altına dokunuyor, sadece teninde geziniyor. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Soruyorum, gözlerini kırıştırıyor. Gözleri gözlerimde ve dudakları. En güzel dudaklara sahip, dolgun ve tatlı. O kadar güzeller ki, öne eğilip onları öpmek için kendimi zor tutuyorum. Dokunmamak için.

Unutmayın...

... o benim çalışanım.

Bu yapmamız gereken bir şey değil.

Bu yüzden erken ayrılıyoruz. Biriyle yatmam lazım.

Ve burada, bunu yapamam.

"Ben üzgün değilim." Bilinmeyen bir nedenle öne doğru bir adım attı. Vücudu neredeyse benimkiyle temas edecek. "Harika birkaç gün geçirdim, bunun için teşekkür ederim."

Başım uzaklaşmam için bağıyor.

Ama bunun yerine günah işleyebilecekken asla mantığımı dinlemedim çünkü bu çok daha eğlenceli.

"Öyle mi?" Sesim öncekinden daha koyu, daha boğuk. Dudaklarını büzüyor ve birini ısıyor.

"Neyi?"

"Gerçekten harika birkaç gün geçirdin mi? Onları daha da iyi hale getirmenin bir yolunu bulabilirim."

Beni itmesini ya da başka tarafa bakmasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. Yakınımda duruyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Yapabilir misin?" Ve işte cazibe, gümüş bir tepside önüme kondu.

Bunu yapmak tehlikeli. Son derece tehlikeli.

Ama her iyi köpekbalığı gibi ben de ısırığı alıp dişlerimi geçireceğim.

"Yapabilirim." Elim boynunun arkasına kayana kadar iki ağır nefes alıyorum. Çekip gitmesi ve bana hayır demesi için bir nefes daha alması gerekiyor. Ama yapmadı.

Onu kendime çekiyorum ve o da isteyerek geliyor. Dudaklarım onunkilere usulca dokunuyor ve okşuyor. Dudaklarını yalıyorum, tadına bakıyorum ve altımda titriyor. Titremenin tüm vücuduna yayıldığını hissedebiliyorum çünkü neredeyse her yönden birbirimize dokunuyoruz.

Ve sadece onun titremesini değil. Her şeyi hissediyorum.

Ondan yayılan sıcaklık, soğuk ve ıslak meme uçlarının çıplak göğsümde sertleşmesine kadar.

Mayosu hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ve bunun için minnettarım.

"Beckham..." Kelime ağzından çıkıyor ama ben onu öpmeye ve tadına bakmaya devam ederken gözlerini açmıyor.

En sevdiğim tat. Ondan önce yemek için tercih ettiğim şey, doğru pişirilmiş ve ağzınızda eriyen bir brownie olurdu. Ama sanırım Jacinta'nın tadını biraz daha fazla seviyorum.

Bana ağızını açıyor ve sadece kokusunu değil, nefes almayı da unutmamam gerekiyor.

Dudaklarımız birleştğinde yumuşak, nazik ve pürüzsüz olur.

Uzun zamandır içimde bu tür bir titreme hissetmemiştim. Geri çekilip başımı sallıyorum.

Seviştiğimde, acıyı uyuşturmaya yardımcı oluyor, deneyimlemek istemediğim yeni duyguları ortaya çıkarmıyor.

Neler oluyor?

Ve neden ona baktıkça kendisinden nefret etmekten başka bir şey hissetmiyorum?

CHAPTER 12

J acinta.

ÇOK İÇMİŞ OLABİLİRİM ve sağlıklı düşünemiyor olabilirim ama olanları durduramıyorum. Vücudum bana verebileceği şeyi istiyor, o çekilse bile.

Bunu yapmasını beklemiyordum ama onu durdurabileceğimden de emin değilim. Elim uzanıyor ve çıplak göğsüne dokunuyor. Pürüzsüz, göğsünün ortasında bir tutam saç ve ellerimin yöneldiği mutlu izi var.

Beni izliyor, gözleri yarı kapalı, kirpikleri yanağını dalgalandırıyor.

Bunun sonu kötü olabilir.

Son derece kötü.

Ona sınırlar koydum ve şimdi onları çiğnemek üzereyim.

Acaba konuşmalı mıyım, ona aklımdan geçenleri anlatmalı mıyım diye düşünüyorum ama bunu yapamadan ağzı üzerime kapanıyor ve ellerim bol şortunun altına girip sikine uzanıyor. Onu kavriyorum ve ağzım bir nefesle açılıyor. Bu ona erişim sağlıyor ve eli göğsümü bulup sıkarken dili hızla ağzımın içine kayıyor. Sert ama hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Elim karşılığında onun sikini sıkıyor ve bacaklarımın arasından geçip doğrudan içeri girmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu beni

Şu an benim gibi onun dokunuşuna deli mi olacağım?

Nefes aldığımda, aslında soluk soluğa kalıyorum.

Birkaç metre ötemizdeki havuz dışında buradaki tek ışık gece gökyüzü. Eli göğsümden ayrılıyor ve diğeriyle birleşerek kıcıma doğru kayıyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor. Daha önce hiçbir erkek beni bu tür bir ihtiyaçla kaldırmamıştı. İki sevgilim oldu. Birinden hamile kaldım, diğeri de başkasını sevdi.

Ve şimdi, Beckham üçüncüsünü yapmak üzere.

Umarım başka birini sevmez ya da beni hamile bırakmaz. İkisi de kötü olabilir. Şu anki durumdan bile daha kötü.

Ve inanın bana, bir durum var çünkü bir şekilde üstümü çözdü ve boynumdan düşerek göğüslerimi ortaya çıkardı. Beni yatağıma geri yatırıyor, beni takip ederken bırakmıyor.

Dudaklarımız birbirinden ayrılıyor ve ayrılırken sikini serbest bırakıp bana doğru eğiliyor. Ona bakmaktan kaçınıyorum çünkü şu anda ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini bilmek istemiyorum.

Tek istediğim

hissetmek.

Fiziksel olarak.

Ve bunu her açıdan yapabilir.

Ama geçmişte başımı belaya sokan da buydu.

Hissetmeyi seviyorum.

Ellerim sırtının etrafında dönüyor, o bacaklarımın arasına yerleşirken tırnaklarımı teninde gezdiriyorum.

Sonra gözlerim onu buluyor. O zamana kadar geri çekilmek için çok geç ve dudaklarına değen sırtışı bakılırsa bunu biliyor.

"Beckham-" Sözlerimi bitiremeden içeri kayıyor ve beni etkili bir şekilde kesiyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve bikini altlarımın yere atılmış olmasından duyduğum saf zevkle başım geriye düşüyor.

Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi, bu kadar seksi hissetmemiştim. Elinin bacağımdan yukarı kayması ve dokunuşuyla bacağıma okşaması ardında ateş bırakıyor. Ve bunu tenimin her santiminde hissedebiliyorum. Eller, yoğun nefesler ve dudaklardan başka bir şey değiliz.

Sabit bir ritim kazanarak daha da içeri ittiğinde bakışlarım onu yakalıyor. Bakışlarımı tutuyor, yüzünde utanç ve duygu yok.

Ne yapıyorum ben?

Eli klitorisimi ovma için aramızda kayıyor, sadece doğru miktarda basınç veriyor ve başım geriye eğiliyor ve gözlerim kapanmaya başlıyor.

"Beckham."

Neredeyse Shandy'nin sesini
duyuyordum. Neredeyse.

Ama beni boşaltmak için durmak bilmeyen arayışını durdurmuyor ve
ben de onu durdurmak için itmiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama şu anda onu her şeyden çok istiyorum.

Sanırım buna gerçekten pişman olacağım.

Ama bu düşünce de beni durdurmuyor.

"Siktir git, Shandy," diye homurdanıyor Beckham, sonra daha sert ve
daha hızlı itiyor içime. Beni ovuşturan eli hızlanıyor ve orgazm beni
vururken ellerim yatağa düşüp onu sıkıca kavırıyor.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum. Yüksek sesle.

Beckham eğiliyor ve beni susturmak için ağzını ağzımın üzerine
koyuyor ve Shandy'nin bunu duymuş olması gerektiğini biliyorum.

Umurumda değil gibi görünüyor.

Ben de onu öperken, o altımda ben üstümde olacak şekilde dönüyor,
sonra kalçalarımı tutuyor ve beni hızla hareket ettirmeye başlıyor.
Kalçalarım ileri geri sallanıyor, ileri geri, elimde olmayan bir hızda, tekrar
çığlık atana kadar artıyor ve artıyor.

Ne oluyor lan?

Aleti nasıl bu kadar büyülü olabiliyor?

Vücudum tükenmiş ve aklım başımdan gitmiş bir halde onun üzerine yığılıyorum.

Saçlarımı yana doğru itiyor ve konuşmadan önce omzumu öptüğünü
hissediyorum, "Senin kolay bir sikiş olacağını hep biliyordum."

Sözleri ilk başta fark edilmiyor ve fark edildiğinde, o hala içimdeyken
ve yüzünde bir sırıtış varken aniden doğruluyorum.

Allah kahretsin! Ne yaptığını biliyordu ve ben buna izin vererek aptallık
ettim.

Ve korkarım ki bunun tekrar olmasına izin veren bir aptal olurdum. Ve
yine.

Ama o sözler, o korkunç sözler, elimi kaldırmama neden oluyor ve
sonra üzerinden kalkmadan önce yüzüne sert bir tokat atıyorum. Bir
havluya uzanıyorum, artık çıplak olduğuma göre herhangi bir şeye ve
dirseklerinin üzerinde oturan ona dönüyorum. Ona vurduğum için rahatsız
bile olmamıştım.

"Çok yüzünsün," diye bağıriyorum, ellerimle havluyu vücuduma
tutuyorum.

"Olabilir, ama vücudunuzun içinde olan sinirlerimden birinin oldukça hoşunuza gittiğini biliyorum. Hatta yanlış hatırlamıyorsam bana Tanrı bile demiştin. Kaç erkeğe böyle hitap ediyorsun?" Tam olarak oturur, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtır ve ayağa kalkar.

Tamamen çıplak.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor. Uzun, bronzlaşmış bacakları var. Sekiz paketi var ve onun hemen altında, bana bir tabakta sihir sunabileceğini zaten bildiğim bir horoz var.

Amım için bir tabak.

"Siktir, sen *gerçek* bir *siksin*."

Aletine bakıyor ve sırtarak bana dönüyor. "Gerçek, değil mi? Ve eğer yapabileceğini düşünüyorsan tekrar yapmaya neredeyse hazır."

"Hayır. Hayatta olmaz. Siktir git buradan." Sürünerek girdiği kapıyı gösteriyorum ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Bu bir değişiklik. Genelde kadınları dışarı atan ben olurdum," diyor.

"Çünkü senin ne kadar harika bir göt olduğunu şimdiden görebiliyorum. İyi seks onları kör ediyor," diye tükürüyorum ona, sanki her santimimi görmemiş gibi havluyu vücuduma sararak.

Tek aldığım yanıt "Hmm," oldu. Vücuduma bakıyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış.

"Gidin. Şimdi," diyorum, umarım gider. Yorgunum ve bu sadece harika seksten kaynaklanmıyor. Mantıksız zihnimin *onu kalmaya zorlamamı, tekrar yapmamı* söylemesi ve mantıklı zihnimin *hiçbir şekilde olmaz* demesi de dahil olmak üzere birçok şeyden dolayı.

"Öyle diyorsunuz. Bu acele niye? Bütün gece bekleyeceğiz." Tekrar bana doğru gelmeye başladı, ben de geri çekildim.

"Beckham."

O sese dönüyorum.

Shandy balkonda durmuş içeri bakıyor.

Ne zamandır orada? Bu sorunun cevabını bilmek ister miyim bilmiyorum.

Shandy onun çıplak olmasını umursamıyor gibi görünüyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ona bakıyor. "Villanıza dönün ve onu rahat bırakın."

"Kendi lanet villanıza gidin, Shandy. Siktir git," diye karşılık verir.

"Gitmelisin... hemen şimdi," diye yalvarıyorum ona, bir yandan da Shandy'nin durduğu yere açılan cam kapıyı tutuyorum.

Beckham sözlerime şaşırmış görünüyor ve nedenini anlamıyorum. Bana ne dediğini gerçekten hatırlamıyor mu?

Pislik.

Arkama baktığımda Shandy'nin artık orada durmadığını görüyorum.

Beckham bana doğru yürümeden önce şortunu çıkarıp giyiyor. Yanıma geldiğinde sırttı. "Benim için bir zevkti."

"Teşekkür etmedim."

"Gerek yoktu. Yüzünün her yerinde yazıyor." Dudaklarımı öpmek için eğiliyor ve ben o kadar büyük bir şok yaşıyorum ki son anda geri çekilip yanağımı öpmesine izin veriyorum.

Ne oluyor lan?

Beckham beni kapımda dikilmiş, ne halt ettiğimi düşünürken bırakıp gitti.

Suçu alkole atamam çünkü şu anda ayık olduğumdan oldukça eminim. Kabul edelim, her şeyimi sikip attı.

Kapımı kilitleyip yatağa gidiyorum ve kendimi yumuşak yorganın üzerine atıyorum.

Onun kokusu

var.

Onun kokusunu

alıyorum.

Az önce ne yaptım ben?

Asıl soru şu: Bunu tekrar yapar mıydım?

CHAPTER 13

Beckham

"Az önce ne yaptın lan sen?" Shandy ben odaya girer girmez şöyle diyor. Minibarıma doğru yürürken başını sallıyor ve küçük bir şişe votka çıkarıp tek seferde içiyor. "Bir çalışanını becerdin, ki bunu asla yapmayacağını söylemiştin. Ve daha da kötüsü... doğrudan senin altında çalışıyor. Lanet olsun, ne kadar aptal olabilirsin?"

Onun karşısına oturdum.

Shandy bana küçük bir şişe daha uzatıyor, onu da içiyorum. "Cevap verecek misin?" Shandy doğrudan bana bakıyor. "Seni tanıyorum Beckham. Pek çok insanın tanımadığını düşünebilirsin ama ben tanıyorum. Çoğu hafta sonu acını dindirmek için içtiğini ya da zevkten başka bir şey hissetmemek için seviştiğini biliyorum. Düzüştüğün kadınlara hiç saygın yok. Jacinta, sen ona bok gibi davranmadan da yeterince şey yaşadı. Ayrıca, onu kaybetmeyi göze alabileceğinden emin değilim."

"Yapamam. İşinde iyi ama-"

Ama ne?

Tadını sevdim. Hissettim.

Ve bunu tekrar yapardım.

"İkilemi görmeye başlıyorsun, değil mi?" Shandy yorum yapıyor. Yüzümü ona dönüyorum ve gözleri parlıyor. Belli ki sarhoş.

"Yatağa gitmelisin."

"Yataktaydım. Sonra ikinizin bağırdığını duydum ve araştırmak için geldiğimde seni çıplak, onu da havluyla gördüm ve bana siktirip gitmemi söyledin." Başını sallıyor, bir şişe daha alıyor ve onu da içiyor.

"Shandy."

"Keşke ben de senin gibi olsaydım. Umursamamak. Kiminle seviştiğimi umursamamak hayatımı çok kolaylaştırırdı. Ya da kalbimi kırsalar bile. O zaman hayatım ne kadar kolay olurdu? Ama öyle değil. Umursuyorum. Bir yıllık kız arkadaşımın benden ayrılmaya karar vermesini önemsiyorum çünkü onu benim sevebileceğimden daha çok sevecek başka birini buldu-"

"Benim gibi olmak istemezsin. Kimse istemez," diye araya giriyorum, başım geriye düşüyor. "Ben bile kendim gibi olmak istemiyorum."

"Paige'i o kadar çok sevdin ki şimdi gözünün önündeki iyi şeyleri bile göremiyorsun."

"Haklı olabilirsin ama hayatımdaki tek iyi şey öldürüldü. Ve bunun geri dönüşü yok. Ne kadar uğraşırsan uğraş."

"Yine de var. Sadece denemediniz. Ve bana denediğini söyleme. Siktiğimin sürükleri denemiş sayılmazlar. Bu senin başa çıkma mekanizmalarından sadece biri, bu yüzden hissetmek zorunda değilsin."

"Onunla ilgili bir şeyler hissettim," diyorum daha çok kendi kendime ama nedense yüksek sesle.

"Jacinta?" Shandy sorar.

"Evet. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim."

Shandy dik oturuyor ve bana bakıyor. "Muhtemelen senden nefret ettiği içindir. Ayaklarına kapanan kadınlara alışkınsın. O düşmüyor. O planörü çıkarıyor ve sen de gezintiye çıkıyorsun." Kendi kötü şakasına gülüyor.

Yine de haklı.

Ama bunu ona söylemeyeceğim.

"Rylee seni öldürecek," diye şarkı söylüyor Shandy. Sonra ben onu durduramadan telefonundaki bir tuşa basıyor ve kız kardeşimin sesi geliyor.

"Çok özür dilerim. Sen iyi misin?" Rylee telefonda Shandy'nin bozulan ilişkisi hakkında konuşur.

Shandy, Rylee'ye "Kardeşin burada," diyor.

"Jacinta nasıl?" Rylee soruyor. "Oliver'ı kontrol etmek için günde birçok kez arıyor. Çok şirin. En azından eğleniyor mu?"

"Çok eğlenceli," diyor Shandy, ben telefona uzanırken kaşlarını oynatarak. Shandy telefonu geri çekiyor ve başını sallıyor.

"Ha?" Rylee diyor ki.

Shandy gülerek, "Beckham onun *her* ihtiyacıyla ilgileniyor," diyor.

"Ne?" Rylee söylüyor. Kapatmak için tekrar telefona uzanıyorum ama Shandy telefonu çekip alıyor ve yüksek sesle kıkırdıyor. "Onu gerçekten siktin mi?" Rylee çığlık atıyor. "Lanet olsun Beckham, o senin için çalışıyor. O iyi bir kız."

"Her şey yoluna girecek," diyorum.

"Evet, her neyse. Seninle hiçbir şey yolunda gitmez."

"Yatağına git. Shandy, telefonu kapat ve sırf kendi hayatın boktan bir gösteri olduğu için sorun yaratmayı bırak."

"Hey," diyor ben ayağa kalkıp duşa doğru yürürken.

İçeri girdiğimde, kokusu anında üzerime siniyor. Başımı arkaya atarak, onu becermenin akıllıca bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Ama başka

seçeneğim yoktu.

Vücudum bunu

istiyordu. Onu

istiyordu.

Bunun için çok para

ödeyebilirim. Ama buna

kesinlikle değdi.

CHAPTER 14

J acinta

AYNALI GÜNEŞ GÖZLÜKLERİ ertesi sabah bizi uçağımıza götürecek tekneye binerken yaklaşımımı yansıtıyor. Bu sabah kimseyi görmedim ve bunun için minnettarım. Başım ağrıyor ve gözümü bile kırpmadım. Rüyalarım onun ellerinin vücudumda dolaşması, sonra bana tekrar dokunmasına izin verirsem neler yapabileceklerinden oluşuyordu.

Bu tehlikeli.

Aptalca.

Karşılıklı oturuyoruz ve yolculuk boyunca hiç konuşmuyor. Ben kenara yaslanıp suya bakarken o telefonuyla uğraşıyor.

Eğer Whitsundays'e hiç gitmediyseniz, gitmenizi şiddetle tavsiye ederim. Su üst düzey, kristal berraklığında, bozulmamış ve inanılmaz derecede mavi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

Vardığımızda Beckham ayağa kalkıyor ve bensiz yürüyor. Çantamı alıyorum ve doğruca bizi bekleyen uçağa kadar onu takip ediyorum.

Eve dönüş uçağında da benimle konuşmadı.

Uyuyormuş gibi yapıyorum, o konuşmak istese bile ben kendi yolumu seçiyorum.

İner inmez, hafta sonu için arabamı bıraktığım yere doğru yola çıktım.

"Pazartesi görüşürüz." Arkamdan gelen bu sesle duruyorum ve omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde gözlükleri gözlerini kapatıyor.

Tek söyleyebildiğim "Tamam," oldu.

Yaptığımız şey olmamış gibi mi davranacağız?

Nasıl çalıştığından pek emin değilim. Ama aptalı oynamaktan da memnunum. Çünkü şimdi yeni bir iş aramak zorundayım ve ararken de bir şekilde her gün işe gitmek ve nasıl hissettiğimi belli etmeden onu orada görmek zorundayım.

RYLEE yanında Oliver ile kapıda duruyor ve ikisi de bana sırtıyor. Kapıyı açtığımda bacaklarımın arasına girip bana sıkıca sarılıyor, ben de onu kucağıma alıp tekrar sarılıyorum.

"Seni özledim."

Yanağından öperim. "Seni daha çok özledim." Ve özledim, hep özleyeceğim. Onu yere bıraktığımda odasına koştu ve beni Rylee ile orada bıraktı.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum gülümseyerek. Bana bakıyor ve o anda ne olduğunu bildiğini anlıyorum. "Biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Seni transfer etmemi ister misin? Yaptığı şey hiç hoş değil."

Sadece o değildi. İkimizin de bunda payı vardı.

"Hayır, sorun değil." Rylee'a dönmeden önce doğruca buzdolabına giden Oliver'ı kontrol ediyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." "Ben iyiyim. İyi olacağım," diyorum ona.

Başı belli bir açıya düşüyor. "Kendine böyle söylüyorsun ama buna gerçekten inanmıyorsun gibi geliyor."

"Beckham..." Düşüncemi tamamlayamıyorum çünkü arkamı döndüğümde tanımadığım bir araba Rylee'nin evinin arkasına yanaşıyor. Arabadan sarışın bir adam iniyor ve ben eve doğru bir adım atarken kalp atışlarım hızlanıyor, bir şekilde beni görmemiş olmasını umuyorum.

Öyle olduğunu bildiğim halde.

"Ne oluyor lan! Ne zaman çıktı?" Rylee öyle diyor. Onun Oliver'la olan geçmişi benimkinden çok daha derin, ama bu benim de onunla bir geçmişim olmadığı anlamına gelmiyor. Ne de olsa o Oliver'ın babası.

"Bilmiyorum," diyebildim.

"Daha yakına gelmenizi tavsiye etmem," diyor Rylee.

"Buraya seni görmeye gelmedim." Gözleri bana kaydı. Daha büyük, farklı ama yine de Anderson gibi görünüyor. Yıllar önce onda ne bulduğumdan bile emin değilim. Belki içkiyi fazla kaçırmıştım, emin değilim ama aptaldım. O kadarını biliyorum. "Oğlumuzu görmeye geldim."

Rylee, "Oğlunu görmek için onun evine öylece gidemezsin," diye araya giriyor.

Kolunu tutup sıkıyorum. Gözle görülür bir şekilde titriyor ve adamın ona yaptığı onca şeyi düşününce onu suçlamıyorum. Onu nasıl kontrol etmeye çalıştığını ve hastanelik edecek kadar incittiğini.

"Lütfen içeri girip Oliver'ın içeride kalmasını sağlar mısınız?" Rylee'ye sordum.

Bakışları ondan bana, sonra tekrar ona dönüyor. "Seni onunla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ben iyi olacağım. Lütfen. Tek umursadığım Oliver."

Anlamış gibi başını sallıyor, sonra içeri giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum. Yaklaşana kadar aşağıya iniyorum ama ona ulaşamıyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Onu göremezsiniz," diyorum kararlı bir şekilde.

Dişlerini gıcırdatıyor. "Sorunlarım olduğunu anlıyorum. Dersler aldım. Ama aynı zamanda o çocuğun babasıyım, bu yüzden onu tanımalıyım."

"Haklarından feragat ettin," dedim ona.

"Buna itiraz ediyorum... mahkemede geçerli olmayacak."

"Onu daha önce hiç önemsemedin, neden şimdi başlıyorsun?" Isırarak karşılık veriyorum. Anderson başını sallıyor. "Çünkü onun sahip olduğum tek şey olduğunu fark ettim."

Ve onun için savaşıcağım, Jacinta. Ne kadar uzağa kaçarsan kaç, bu sefer onun için savaş."

"Belki de gitmelisin. Bunu yapmanın yolu kesinlikle bu *değil*." Bir adım geri çekiliyorum ve o da eve bakıyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Bu sonuca hapishanede geçirdiğiniz birkaç aydan sonra mı vardınız?" Ona gülüyorum ama kahkahalarım zoraki. "Hayır, bundan daha uzun sürer."

"Babam onu görüyor, değil mi?"

"Belki de bunu ona sormalısın. Seninle baban hakkında konuşmayacağım."

Anderson sırtıyor. "O bir göt ve bana büyümemi ve siktirip gitmemi söylüyor."

"Şey, o haklı. Her zaman her şey sana teslim edildi, bu yüzden büyümeyi ve kendi başına bir şeyler yapmayı denemenin zamanı geldi."

Tam başka bir şey söyleyecekken August bir çılgılık atarak arabayı durdurdu. Arabadan atladı ve bana doğru yürüdü, beni geri iterken Anderson'a engel olmak için eli önüme geldi.

Anderson teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Zarar vermeye gelmedim."

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor August.

"Oğlumu görmeye geldim. Çocuğunu görememenin nasıl bir şey olduğunu bilmen gerekir." August biliyor, ama bunun nedeni bir çocuğu olduğunun farkında olmaması, çünkü o zamanlar taşınmış ve Rylee ile tüm ilişkisini kesmiş. Ta ki bir gün geri dönüp onu bulana ve gerisi onlar için tarih olana kadar.

Bu Anderson ve ben olmayacağız.

Sonsuza dek mutlu olamayacağız.

Bu bizim kartlarımızda yok.

"Glenn yolun aşağısında oturuyor. Onu arayıp Rylee'la birlikte olamayacağını bildiğin halde yanında olduğunu söylemeli miyim?" August homurdanıyor.

"Onun burada olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Anderson August'a söylüyor, sonra bana bakıyor. "Medeni olmaya ve seninle konuşmaya geldim. Geri döneceğim." Dönüp arabasına doğru ilerliyor.

"Burada istenmiyorsun, Anderson. Bir daha asla böyle ortaya çıkma."

Anderson elini kapıya dayayarak durdu, sonra bana döndü. "Beni oğlumdan uzak tutabileceğini mi sanıyorsun, Jacinta?" Konuşma şekli bir tehdit gibi ve August da bunu bildiği için omzuma dokunuyor. Anderson'a doğru ilerlediğini görüyorum ama kolundan tutup onu geri çekiyorum.

"Yapabilirim. Bir anne olarak onu ona zarar verecek kişilerden korumak benim hakkım ve bunu yapacaksın Anderson. Kesinlikle koruyacaksın. Belki fiziksel olarak değil ama eğer o da sana benzerse, annenin sana verdiği zararın aynısı olacak."

Bana cevap olarak hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor ve arabaya biniyor.

Gidişini izliyoruz ve arabasını artık göremeyene kadar tekrar nefes alabileceğimi hissetmiyorum.

Nerede yaşadığımı nereden biliyor ki?

Taşınmamın ve ondan kaçmamın bir sebebi vardı.

Adımı değiştirdim.

Yeni bir hayata

başladım.

Hepsi ailesinin gücü olduğu için.

Oğlum için benimle savaşacak paraları var, benim hayal bile edemeyeceğim bir para.

Buraya dönmek için kazanmalarından çok korkuyordum ama sonra August doğdu ve geri döndük. Her şey umduğum gibi gitmemiş olsa da Oliver hâlâ yanımda ve o benim en büyük endişem. O benim her şeyim.

"Gelip bizimle kalmak ister misin?" Rylee beliriyor ve ona dönüp gözlerimden akan yaşları durdurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Gözyaşlarım sel olup akıyor ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kolları beni sarıyor ve sıkıca tutuyor.

Biz çok beklenmedik arkadaşlarız. Nasıl olduğundan bile emin değilim ama iyi ki olmuş. İnsanlar ona çekiliyor ve ben de kesinlikle o insanlardan biriyim.

"Hayır, hayır, iyi olacağım. Eğer geri gelirse polisi arayacağım."

Rylee geri çekilir ve doğruca August'a gider. "Dengeli biri değil. Ne yapacağını asla bilemezsiniz," diyor Rylee.

"Biliyorum, anlıyorum. Ama hayatımı ondan kaçarak ve saklanarak yeterince yaşadım. Bunu sonsuza kadar yapmak istemiyorum."

"Tamam, peki... bize ihtiyacın olursa nerede olduğumuzu biliyorsun." August, Rylee'nin başının üstünü öpüyor ve onu kokluyor. Sanki onun kokusunu içine yerleştirmek zorundaymış gibi. Bu çok ince ve sevimli ve birbirleri için ne kadar önemli olduklarını seviyorum.

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiye dim.

"şimdi, kardeşim hakkında konuşabilir miyiz?"

"Peki ya Beckham?" August aramıza bakarak soruyor. "İş yerinde gtlk m yapıyor?" Gözlerimi kaçırıyorum. "Tamam, anladım. Ben şimdi içeri giriyorum."

Rylee'ye baktığımda sırtıyordu.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hayır." Kardeşini kastettiğini biliyorum. "O lanet olası bir pislik,"

diyorum ona. "yle," diye onaylıyor. "Ama aynı zamanda eğer sana izin verirse olduğa

içeri." Omuz silkiyor.

"Böyle bir şey *olmayacak*. Ve aramızda olanlar *asla* Bir daha olmayacak," diyorum ondan çok kendime.

"Tamam, sorun değil. Eğer transfer olmak istiyorsan bana söyle. Bu senin için garip olmalı, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. O profesyonel davranabiliyorsa ben de davranabilirim."

Rylee bir kaşını kaldırır. "Bu konuda yorum yapmayacağım. Sanırım nasıl gideceğini görecekiz?"

"Evet."

"Tamam, Shandy ve ben bu Cuma kızlar gecesi düzenliyoruz çünkü ayrıldıktan sonra buna ihtiyacı var. Sen de gelmek ister misin? August eğer istersen Oliver'ı alabileceğini söyledi bile."

Eve dönüp baktım.

"Elbette."

"Güzel. İşten sonra gel, elimizi yüzümüzü düzeltelim, çocukları besleyelim, sonra da dışarı çıkalım."

İçeri girerken başımı salladım. Kızlarla en son dışarı çıktığımda Anderson'la tanıştım ve hamile kaldım.

Evet, hayatım bu kadar sıkıcı işte.

Ondan sonra da birkaç kızla sarhoş oldum ve patronumla yattım.

Kahretsin, içki içme geçmişim pek iyi görünmüyor.

CHAPTER 15

Beckham

Ben içeri girdiğimde JACINTA masasındaydı. Üzerinde tüm kıvrımlarını saran dar bir elbise vardı. Ve inanın bana, o elbisenin altında mükemmel kıvrımlar var. Ellerimle izini sürdüğüm kıvrımlar.

Kalçalı kadınlardan hoşlanırım.

Ela gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve gülümsüyor, ama ben karşılık vermiyorum.

O.

"Günaydın," diye şarkı söylüyor. Bu iyi bir sabah *değil*.

Bu sabah uyandığımda sikim çok sertti ve içeri çekmek zorunda kaldım. sadece yumuşatmak için duşta.

Ve hepsi onun yüzünden. Ondan nefret ediyorum.

Ama onu masasının üzerine yatırıp tekrar becermek istiyorum.

Mücadele gerçek.

"Neden erken geldin?" Havladım.

"Çünkü dün gece bana bir mesaj gönderip sordun" diyor, yüzündeki gülümseme beni çıldırtıyor.

"Ne sikime gülümsüyorsun?"

Omuz silkiyor, gülümsemesi gitmiyor. "Güzel bir gün." Bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

"Pazartesi günü hiçbir şey iyi değildir."

"Hemen iki toplantımız var, kahveniz masanızda ve ilk müşteri her an gelebilir."

Ona bakıyorum. "Geldiğinde onu da getir." Hızlı bir dönüşle ofisime giriyorum ve tıpkı onun dediği gibi, kahvem bugün için gerekli evraklarla birlikte masamda duruyor.

Çok geçmeden müşteri geliyor ve Jacinta onlar oturmadan önce söylediği bir şeye gülüyor. O orada oturup not alırken gözlerimi ondan uzak tutuyorum ve işimiz bittiğinde ayağa kalkıp kıkırdarken elini omzuna koyarak ona kapıya kadar eşlik ediyor. Kahretsin! Ona seslenmemem gerektiğini hatırlamalıyım. Profesyonelce davranmalıyım. Ama onunla yürümeye devam edince onu geri çağırıyorum. Hoşça kal diyor ve geri döndüğünde yüzündeki gülümseme hâlâ yerinde duruyor.

"Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

"Müşterilerimi sıklamaya çalışmayı bırakır mısınız?"

Gülümsemesi hızla düşüyor. "Az önce ne dedin sen?" Eli doğrudan kalçasına gidiyor.

Masamdan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Kekeledim mi?"

"Beckham."

Adım söylendiğinde ikimiz de dönüyoruz. Archie içeri giriyor, bana gülümsüyor ve gözleri Jacinta'ya kaydığında, gözlerinde hayranlığın parıltısını görüyorum. Gördüğü şey hoşuna gidiyor.

"Kapı çalmayı bilmiyor musun?" Ben soruyorum.

Jacinta'nın gözleri büyür ve Archie ona baktığında yüzüne hoş bir ifade yapııştırarak bunu geçirir.

"Hayır, sana yaptığım ödemeyi yaparsam olmaz. Şimdi, benim param nerede?"

"Nerede bıraktıysan orada! Bankada, güven hesabında. Bugün ne kadar içtin?"

Jacinta kapıyı işaret ederken sessizce, "Ben çıkıyorum," diyor.

"Gerek yok, tatlım. Sadece taşaklarını çekmek için buradayım. Birinin bunu yapması gerekiyor çünkü ona kendi ilacını tattırmak isteyen tek kişi kız kardeşleri gibi görünüyor. Diğer herkes ona nasıl olduğunu söylemeye korkuyor." Archie sırtıyor.

Archie ve ben okula beraber gittik. Hayatlarımız farklı yollarda ilerledi, benimki doğru yoldaydı, Archie'ninki o kadar da değil. Archie'nin annesi

okulu bitirdikten sonra iflas etti ve ben kendi acımda boğulurken, Archie kendi işini kurmaya karar verdi.

Çalıntı araba satıyor. Bu işte de iyi.

Diğer şeylerin yanı sıra, eminim.

"Gidebilir," diye çıkışıyorum Jacinta'ya, Archie kalıp kalmayacağını söyleyemez.

"Evet, evet, yapacağım. Zaten art niyetli olduğumu düşündüğünüz için günün geri kalanında bana ihtiyacınız yok gibi görünüyor. Ben yoluma gideyim. İyi günler efendim." Jacinta gitmeye hazırlanıyor ama onu yakalayamadan elimle bileğini kavıyorum. Az önceki yorumumdan dolayı kızgın, bu hoşuma gitti.

Elini geri çekiyor ve gözlerini bana diyor. "Sakın bir daha bana dokunma," diyor dilini kaplayan zehirle.

"Geçen hafta sonu pek şikâyetçi görünmüyordun," diye sırtarak cevap veriyorum. "Bundan bahsetmişken-" Elini yüzümün önüne koyarak gideceğim yeri etkili bir şekilde durdurdu. "Hayır, bunu konuşmayacağız. Bu bir daha düşünmek isteyeceğim son şey. İyi günler Beckham. Yarın işe biraz daha az tavırla gelmeye karar verdiğinde görüşürüz." Çekip gidiyor ve ben arkamdan kahkahalar duyuyorum. Archie masamın önündeki koltukta oturuyor, dudaklarında puro, dumanı bulutlar gibi yükseliyor, bir bacağı dizinin üzerine atmış.

"Ondan hoşlandım," diyor. "Onu etrafta tut."

"Buraya sadece beni kızdırmak için mi geldin?"

"Hayır, ben senin sıradaki müşterinim. Seyahat programınızı kontrol etme zahmetine katlansaydınız bu gerçeği bilirdiniz."

Kahretsin, müşteri listemi kontrol etmeyi unutmuşum.

Jacinta bununla ilgileniyor ama nedense bu sabah masama bıraktığı listeyi kontrol etmedim çünkü toplantılar birbiri ardına geliyordu. Genelde Jacinta bana haber verirdi ama sanırım her şey olup biterken ya unuttu ya da o kadar kızgındı ki umursamadı.

"Ee, kim bu ateşli kız ve onu daha sıkmedin mi?" Archie gülümsüyor ve gözleri muziplikle parlıyor.

"Siktir git."

"Oh, demek öyle." Ellerini birbirine sürüyor. "İşle zevki karıştırmak. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Kahkahalar kulakları sağır ediyor ve arkasına aldığı güçle tüm vücudu titriyor. Elbette benim yüzümden gülüyor.

"Bu sizin aşına olduğunuz bir şey mi?" Yıllar boyunca patavatsızlıkları yüzünden kaç kişisel asistanını kaybettiğini çok iyi bildiğim için soruyorum. "Peki bu genellikle sizin için nasıl sonuçlanıyor?"

"Şey, becermeye çalıştığım son tamirci, diyelim ki beni bir İngiliz anahtarıyla kovaladı ve beni yakalayamayınca kafama bir çekiç fırlattı. Iskaladı ama Maserati o kadar şanslı değildi."

"Evet, şimdi neden senden tavsiye almadığımı anlıyorsun." Purosunu üflerken sandalyemde arkama yaslanıyorum, duman dalgaları ofisimin etrafını sarıyor. "Alarmlar çalmadan söndür şu lanet sigarayı," diye homurdanıyorum.

"Şahsen..." diye sırtıyor, bunu yaparken alt dudağını yukarı kaldırıyor, "... bence başka bir yangını söndürmen gerekiyor, puromla ilgisi olmayan ve daha çok ateşli bir sekreterle ilgili olan bir yangını." Gülüyor ve ben de elimdeki en yakın şeyi kafasına doğru fırlatıyorum, ama bu sefer ıskalamıyor.

CHAPTER 16

Jacinta

"O HER ZAMAN BİR EŞEK DEĞİLDİR." Kafede sırada beklerken arkamdan gelen sesle sıçıyorum. "Hayır, aslında... düşününce, öyle." Beckham'ın ofisindeki adam, arkadaşı ve müşterisi. Elini uzatıyor ve ben de ona elimi uzatıyorum. Sadece yakışıklı olduğu için değil, aynı zamanda beni biraz korkutuyor. Bütün o düşünceli gangster bakışı onda var. "Adım Archie."

Giyim tarzında değil çünkü takım elbise, siyah düğmeli gömlek, beyaz kravat ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak siyah ayakkabıları giyiyor. Dürüst olmak gerekirse, onları makyaj yapmak için ayna olarak kullanabilirim. Yakasından boynuna doğru uzanan bir dövme var ama bu kişiliği yansıttığının nedeni bu değil. Hayır, kendini tutuş şeklinden kaynaklanıyor. Bana sırtıttığında bile başka tarafa bakma isteği uyandırıyor.

"Jacinta."

Archie başını sallıyor ve elimi sıkıyor, yumuşakça kavırıyor ama güç de kullanıyor. Elim çekiyorum ve Oliver'ı okul sonrası bakıma göndermek yerine bugün okuldan almak üzere yola çıkmadan önce yemeğimi sipariş etmek için sıraya geri dönüyorum.

"İçeri girmek üzere, bilirsin, kaçmak istersen diye," diye fısıldıyor ben sipariş vermeye başlarken. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Beckham'ı görüyorum.

"Seni yakaladı, o yüzden sanırım bizimle öğle yemeği yiyebilirsin." Archie yanıma yaklaştı. "Hanımefendi ne isterse ben öderim," diyor ve kendi siparişini vermeye başlıyor. O ödedikten sonra, ikimiz de bir sonraki kişi için uzaklaşıyoruz ve ben Beckham'ın oturduğu yere doğru körlemesine yürüyorum. Archie sandalyemi çekiyor ve Beckham'ın karanlık gözleri benimkilere kilitlenirken ben de oturup bacak bacak üstüne atıyorum.

"Kaçman gerektiğini mi düşündün?"

"İyi davran. Onu ben davet ettim," diyor Archie. Kahvelerimiz çıkarken oturuyor ve onlar çıkarken kendi kahvesini alıp tekrar ayağa kalkıyor. "Seninle tanışmak bir zevkti Jacinta. Eminim tekrar görüşeceğiz."

"Nereye gidiyorsun lan?" Beckham diyor.

Archie bana gülümsüyor, kravatını düzeltiyor ve Beckham'a dostça bir bakış atıyor.

"Benim karşılanması gereken ihtiyaçlarım var ve görünen o ki siz ikinizin de var. Keyfinize bakın." Bu veda sözlerinden sonra uzaklaşıyor ve Beckham'a bakmak için döndüğümde beni izliyor.

"Sen gerçek bir pisliksin, biliyor musun? İş yerinde bile profesyonel davranamıyorsun!" Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslanıyorum ve onun konuşmasını bekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor.

"Gerçekten mi?" diye bağıyorum, sonra başımı sallıyorum. Ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum ve yemeğimi bekleme zahmetine bile girmiyorum. "Yarın görüşürüz. Bugün olanları bir daha *yaşarsan* işi bırakırım." Dışarı çıkıyorum ve onu arkamda hissediyorum. Yine de arkama bakmıyorum. Arabama varana kadar yürümeye devam ettim. Anahtarı kullanarak arka kapıyı açtım ve çantamı içeri attım, sonra arkamı döndüğümde onu orada dikilirken buldum. "Az önce beni mi takip ettin?" Ona inanamayarak sordum. "Bunun yasadışı olduğunu biliyorsun."

Tek aldığım yanıt "Hmm," oldu.

Uzanıp güçlü bir elle kalçamı kavramadan önce koyu renk gözlerinin bir parça karardığını izliyorum. Onu durdurmam, itmem gerekiyor ama dokunuşunun kölesi olmuş durumdayım. Elleri üzerimdeyken dünyanın varlığını bile unutuyor gibiyim çünkü tek hissedebildiğim o. Ben onu itmeden ya da mantıklı düşünmeden, diğer eli yüzümü kavırıyor, böylece avuç içi yanağımı kaplıyor ve eğilip dudaklarımı öpüyor ve beni arabanın arka koltuğuna itiyor.

Vücudunun benimkine süründüğünü, sertliğinin her santimini hissettiğimi hissediyorum. Bunu istememeliyim, hatta buna ihtiyacım bile olmamalı.

İkimiz mi?

Çalışmamaya mahkumuz.

Patlamaya mahkumuz.

Diğer ilişkilerimde bunu görmedim ama nedense Beckham'da görüyorum. Bir ilişkimiz *olmadığını* ve bunu istemediğimi belirtmek isterim. Bekar olmanın, kendim olmanın, yapmak istediklerimi yapmanın tadını çıkarıyorum. Etrafımda olmasına bayıldığım güzel oğlum dışında hayatım şu anda bana ait.

Ellerim yanlarına uzanıyor ve o beni öperken gömleğine sıkıca tutunuyorum.

Keşke beni öpmeyi bıraksa. Hayır, istemiyorum.

Pek

sayılmaz.

Ama ben

biliyorum.

Beckham beni geriye itiyor ve bir elini kaldırıp başımı örtüyor, beni arabanın içine daha da sokuyor, böylece sırtım arka koltuğa çarpıyor ve o da üstümde duruyor. Eli aramıza giriyor ve külotuma ulaşip klitorisimi ovalayana kadar eteğimden yukarı kayıyor. Baskı uyguluyor, boynumdan aşağıya doğru öpüyor ve bunu yaparken acele etmiyor. Pozisyonumuz nedeniyle ellerim sıkışıyor ve gömleğini tutmaya devam etmek zorunda kalıyorum.

Bir parmağını külotumun altından geçirip içime sokarken ve tişörtümün üzerinden meme uçlarımı ısırırken ağır ağır nefes almaya başlıyorum. Beni tahrik eden noktayı tam olarak nasıl bildiğini asla bilemeyeceğim.

Bir araba sesi duyuyorum ve vücudum donuyor.

Ellerim onu kavırıyor ama hareket etmeyi bırakmıyor.

Ve o bunu yapmadığı için, her an yakalanacağımızdan korkmama rağmen, orgazmın oluşmasını engellemek için daha da çok çabalamam gerekiyor. Kahretsin, şu anda biri beni orgazm olurken izliyor olabilir.

"Vücudum senin her santimini kaplıyor. Kes şunu," diye hırlıyor kulağımı ısırmadan önce.

Bu hiç adil değil.

"Sen bir pisliksin," diyorum, sırtımı ona yaslayarak.

"Evet, olabilirim. Ama altımda boşalmak üzere olan orospu sensin." Kıkırdıyor ve az önce bana kaltak dediği gerçeği hakkında onunla tartışamıyorum bile. Çünkü elleri daha hızlı çalışıyor, aynı zamanda bana sürtünüyor ve şu anda ne kadar çok hissettiğimle ilgili duyularım aşırı hızlanıyor.

"Fuuuck." Sözcük ağzımdan büyük bir vurguyla çıkıyor ve o anda elleri beni bırakıp yüzümü kavırıyor, beni öpüyor ve susturuyor. Şimdi yakalamam gereken nefes onun nefesi. Ve Beckham buna hiç aldırmıyor gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyor ve sonra beni bırakıyor. Başka öpücük yok.

Artık eller bana dokunmayacak.

Doğrulamaya ve eteğimi aşağı çekmeye çalışıyorum ve sonunda bunu başardığımda, bana bakmadan önce pantolonunu düzelttiğini görüyorum, dönüyor ve uzaklaşıyor.

Bunu neden yapıyorum ki? Ve daha büyük soru?

Neden öyle?

Ertesi gün geldiğimde BECKHAM çoktan ofisine kapanmıştı. Dün gece onun sayesinde bebek gibi uyudum ama bunu ona asla söylemem. Aslında, seks yaptığımızdan beri iyi uyuyorum. Belki de biraz stres atmam gerekiyordu. Sadece bunu yapmak için patronumu kullanacağımın farkında değildim.

Randevuları geldiğinde ona haber vermem dışında konuşmuyoruz.

Ve haftanın geri kalanı da aynı şekilde geçiyor.

Ukalaca yorumlar yapmıyor. Gözleri ne giydiğime takılmıyor. Her şeyi kendine saklıyor ve işinde kayboluyor.

Bugün Cuma ve ben bu gece dışarı çıkıyorum. Oliver geceyi August ve Winter ile geçireceği için çok heyecanlı. Hafta sonu için ofisten çıkmaya hazırlanıyorum, topuklu ayakkabılarımı tekrar giyiyorum ve Beckham'ın kapıda durduğunu fark ediyorum.

"Bir dakikalığına buraya gel ve kapıyı kapat." Çantamı alıp dediğini yapıyorum. Masasının önünde durmuş, ona yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış beni izliyor.

"Shandy bu gece Archie ve beni davet etti."

Lanet olsun. Başımı sallıyorum ama vücudum geriliyor. Elimde değil. "Reddettim."

"Tamam." Bedenim anında rahatlıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"İyi geceler, Jacinta. Pazartesi görüşürüz." Sırıtıyor ve ben de biraz kafam karışmış bir halde kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Ofisinin kapısını açtığımda ona dönüp bakıyorum ve sırıtışının yüzünden hiç eksilmediğini görüyorum. Kapıyı arkamdan bir klik sesiyle kapatırken ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Eşyalarımı kaptığım gibi Shandy'nin çalışma alanına gidiyorum ama onun çoktan ayrılmış olduğunu görüyorum.

Rylee elinde evraklar ve dudaklarının arasında bir kalemle ofisinden çıkıyor. "Gidiyor musun?" diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. "Tamam, güzel. Önümüzdeki bir saat içinde evde olurum... Sadece birkaç işi bitirmem gerekiyor. Benim evimde görüşürüz, tamam mı?"

Ona başımla selam verip asansöre doğru ilerliyorum. Aşağı inmek için düğmeye bastığımda telefonum çalıyor, ben de çantamdan alıyorum.

SHANDY: *Benden nefret etme...*

Neden bahsettiğini bilmeden ARA tuşuna basıyorum ve hemen cevap veriyor.

"Senden neden nefret edeyim ki?" Asansörden çıkıp arabama doğru ilerlerken kaşlarımın birbirine iyice yapışmasına neden olan bir şaşkınlıkla soruyorum. Şimdi ne zaman arka koltuğa baksam, onu orada, üstümde, elleri ve ağzıyla bir şeyler yaparken görüyorum.

Tehlikeli.

Riskli.

Güvencesiz.

"Çünkü Beckham'ı ben davet ettim. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ama bunun seni nasıl etkileyebileceğini o ana kadar fark etmemiştim. O yüzden özür dilerim."

Telefondan beni göremiyor olsa da gülümsüyorum. "Sorun yok, bana söyledi," diye cevap veriyorum. "Bak, gitmem gerek. Oliver'ı alıp giyecek bir şeyler bulmak üzereyim. Sen ne giyiyorsun?"

"Bir elbise. Yeni bir eşe ihtiyacım var." Kıkırdıyor. "Kısa ve seksi olsun. Senin de bir kol şekeri bulman lazım," diye telefonda şarkı söylüyor.

Bu gece beklediğim gibi olmayacak gibi bir his var içimde.

Umarım kimse fark etmeden erkenden çıkıp gidebilirim.

CHAPTER 17

Jacinta

YALAN SÖYLEDİ. Biliyordum. Bunu hemen tahmin etmeliydim. Bize doğru yürürken içkimi elimde tutuyorum, her zamankinden daha rahat giyinmiş. Siyah bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, bu muhtemelen başka biri için rahat olurdu ama onun için değil.

"Evet, geldin." Shandy onun kollarına atlıyor. Gözlerini üzerimde görmemek için arkamı dönüyorum ve içkimi yudumluyorum. Neden tekrar içmeye karar verdim ki? Bir tür altıncı his gibi, yanıma geldiğini hissedebiliyorum, o olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yok.

Sezgisel olarak biliyorum.

Sadece kokusu değil, onda normal algıyı yükselten ve daha fazlası haline getiren bir şey var.

"Jacinta." Önümdeki sandalyeye bir adam oturdu -Beckham'ın arkadaşı Archie. İçkime başıyla selam veriyor ve kendi içkisini kaldırarak arkasına yaslanıyor. "Dans eder misin?"

"Hayır."

"Saçmalık! Saatlerdir dans ediyor. Beckham, onu dansa götür," diyor Shandy. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, yüz yüze geldiğim kişi o oluyor.

"Ben dans etmem," diyor Beckham dişlerini sıkarak, gözleri dudaklarımda. Okuduğum tüm klişe kitaplar gibi onları yalıyorum.

Bir erkek dudaklarınıza bakarken ve siz bunun nedenini çok iyi bilirken, neden hep dudaklarınızı yalıyor gibi görünüyorsunuz?

Çünkü onu istemediğimi söylememe rağmen, bunun tam tersi olduğunu biliyorum. Varlığımın her zerresiyle onu istiyorum.

Archie kaşlarını kaldırarak, "Seni dansa götüreceğim, tatlım," diyor.

"Çoğu insanı sevmezsin. Neden onunla konuşuyorsun ki?" Beckham Archie'ye sorar.

Archie bana sırtlıyor ve ben de karşılığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Beckham bana, "Bu pisliği eğlendirme," diye bağıyor.

"İşte tam da bu yüzden. Çünkü öfkelendiğinizde ilginç oluyorsunuz," diyor Archie. "Ayrıca, o çok güzel ve onu dans ederken görmek isterim. Sen istemez miydin?" Archie ayağa kalkıyor ama Beckham önce davranıyor ve uzanıp beni yukarı çekiyor. Şimdi ayaklarımın üzerindeyim ve beni oturduğumuz yerden kaldırıyor.

"Seninle dans etmek istemiyorum."

"Çok kötü," diyor Beckham. Kalabalık dans pistine geldiğimizde dönüp beni kendine çekiyor, böylece vücutlarımız aynı hizaya geliyor, müziğin ritmine göre dans etmediğimizi umursamıyor, sadece vücutlarımızın birbiriyle tam temas halinde olmasını umursuyor. Dudakları tenimle birleşmeden önce saçlarımı omzumdan çektiğini hissediyorum ve dili omzumdan kulağımın hemen altına kadar yalıyor. Vücudumda bir ürperti oluşuyor ve ona biraz daha yaslanıyorum ve etrafımızdaki dünya buharlaşıyor.

Tamamen.

Kalçalarımız sallanıyor, başım göğsüne yaslanıyor ve ağzı çıplak omzumda kalıyor, elleri kığımın hemen üzerinde durup kalçalarımı kavıyor.

Geri çekilebilirim.

Uzaklaşmalıyım.

Ama çok iyi hissettiriyor, Beckham'ın ikilemi de bu gibi görünüyor.

Ve korkarım ki yakın zamanda çekip gidecek cesareti bulamazsam, bunu asla yapamayabilirim.

Anderson gibi değil, August gibi de değil. Beckham kendine has bir adam ve ben de hızla onun tuzağına düşüyorum. "Bu yüzden mi telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

Bu sözler üzerine geri çekiliyorum çünkü açıkça bize yöneltilmişler. Ve o kadar yakınlar ki, yüksek sesli müzik pompalamasından bile onları

duyabiliyorum.

kulübün içinden. Beckham ellerini kalçalarımda tutuyor, kaçmama izin vermiyor.

"O da kim?"

Şimdi onu gerçekten görebildiğim için gülümsüyorum ama gözleri bana odaklanıyor, belli ki mutlu değil.

"Sen neye bakıyorsun kaltak?"

Beckham'dan uzaklaştığımda gözle görülür bir şekilde kızgın olduğunu görüyorum.

"Bu *benim* sorunum değil," diyorum Beckham'a ve geri çekiliyorum. "O tamamen senin, tatlım." Gülümseyerek masamıza geri dönüyorum, tüm gözler üzerimde ve şaşkınlık içinde. Rylee elinde iki içkiyle bardan dönüyor ve birini bana uzatıyor. Archie orada oturmuş telefonuyla mesajlaşıyor, sonra ben onun yanındaki boş koltuğa oturunca gözlerini kaldırıyor.

"Görüyorum ki onun delilerinden biriyle tanışmışsın." Archie güler. Sonra yüzü gülümsemekten ciddileşiyor. Bana odaklanırken yüzündeki tüm şakacı ifade kayboluyor. "Beckham muhtemelen bu gezegende değer verdiğim tek insan. Ona bir daha zarar verirlerse gerçekten birini öldürürüm." Duraklıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Beni anlıyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum. Peki bu bir tehdit miydi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bir daha kimse beni tehdit edemeyecek. Bir ömür boyu yetecek kadar yaşadım bunu.

"Elbette hayır, sadece sizi bilgilendiriyorum." Archie ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve Rylee yanıma oturup Archie'nin gidişini izliyor ve omzuyla beni dürtüyor. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Biraz sarhoşum ama iyiyim." Gülümsüyorum.

"Archie..." konuşurken gözlerini kaçırıyor, "... Beckham'dan başka kimseyi sevmiyor diyelim. Beckham da pek kimseyi sevmez." Gülüyor. "Archie korkutucu, anlıyorum. Ama hepimizin gördüğünü görebiliyor."

Gözlerimi kısıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ha?"

"Beckham'ın sizin etrafınızdaki halini görüyoruz. Yanlış şeyler söylese bile, size karşı davranışları diğerlerinden farklı. Archie bunu görebiliyor. Ve Beckham en son birini kaybettiğinde neler olduğunu hatırladığı için bunun bir daha olmasını istemiyor."

"Tehlikeli biri mi?" Söylediği diğer her şeyi tamamen görmezden gelerek soruyorum. Kardeşinin beni farklı gördüğünü düşündüğünü bilmek istemiyorum, duygulardan bahsetmeden şu anki halimizi tercih ederim.

"Sadece nefret ettiklerine." Kıkırdıyor. "Ki bu neredeyse herkes demek." Omuz silkiyor.

"Gitmeliyiz," diyor Beckham, önümde durarak. Rylee ile konuştuğunu düşünerek -çünkü benimle konuşmadığı çok açık- yanıt vermiyorum. "Jacinta." Bu sefer adımını söylüyor.

Bana ilk defa mı ismimle seslendi?

Hatırlayamayacak kadar sarhoş muyum?

"Ne?" Ona burnumu kırıştırıyorum.

Bana elini uzattı. "Eve gitme vaktin geldi. Gel..."

"Gelmek mi?" Gülüyorum. "Hayır, sağ ol. Ben böyle iyiyim." Rylee'in kahkahasını tuttuğunu görmek için elini çeviriyorum.

"Konuşmamız gerek ve biz konuşurken seni eve bırakabilirim," diyor tekrar.

Ona bakarken, nasıl bir pislik olduğunu hatırlamak zorundayım. Çünkü ona benzeyen bir adamla eve gitmeye kim hayır diyebilir ki? Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve podyumlarda boy gösterebilecek bir yüzü var.

"Zor bir pas alacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa hayır gibi geliyor," diyor ve ben başka bir şey söyleyemeden eğilip beni kucaklıyor. Beni omzunun üzerinden atarak, cesetlerin arasında taşıyor. Beni indirmesi için sırtına vuruyorum ama işe yaramıyor. Başımı kaldırdığımda Rylee'in bana el salladığını ve gülümsediğini görüyorum. Kalabalığı iterek çıkışa doğru ilerliyor ve gecenin soğuk havası çıplak bacaklarıma çarpıyor.

"Herkes külot giymediğimi görmeden beni yere bırak," diyorum ona.

Beni önünden aşağı kaydırıyor, bir eli elbisemin üzerinde, yukarı çıkmaması için çok dikkatli davranıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?" Açgözlü elleri tekrar bana uzanıyor ve çenemi avucunun içine alırken, yapmamam gerekse bile sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. "Senin mi benim mi?"

"Kimdi o kız?" Ben sordum.

"Hiç kimse" diye cevap veriyor, gözlerimiz birbirine kilitlenirken. Bakıyor, göz kırptıyor ve başka tarafa bakmıyor.

"Kimdi o?"

Beckham geri çekiliyor ve vücudum onu kaybetmenin soğukluğunu yaşıyor. Ne kadar ironik.

"Sana söyledim, o hiç kimse."

"O zaman bir sürü hiç kimseyi beceriyorsun?" Elimi kalçama götürüp bir tarafa doğru uzatarak soruyorum. "O kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Onu becerdiğini bilmeyecek kadar?" Kıkırdayarak soruyorum. "İstedğin kişiyle yatabilirsin ama neden bunu söylemiyorsun?"

"Çünkü onu bir kez becerdim ve beni rahat bırakmıyor. Artık buna bir son verebilir miyiz? Hava soğuyor ve biz burada durdukça yatağın daha da soğuyor."

"Kendini çok düzgün sanıyorsun..." Soğuk havanın beni biraz daha ayılttığını söylüyorum.

"Evet, öyleyim." Bana tekrar uzanıyor ve beni hızla kendine çekiyor, öyle ki ona çarpmamak için ellerimi göğsüne koymak zorunda kalıyorum. "Hava soğuk. Hadi gidelim."

"Fikrimi değiştirmeden önce demek istiyorsun," diyorum, cebindeki anahtarlara uzanırken geri çekiliyorum. Elimi tutup yürümeye başlıyor ve ben de kaybolmuş bir koyun gibi körü körüne aslanı takip ediyorum.

"Böyle bir şey olmayacak. Seni beceme şeklimi seviyorsun. Ayrıca, bu gece tatlı yiyip sonra da seni sikmeyi planlıyorum." Arabasının önünde durdu ve ben de arabaya baktım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu arabayı görmüştüm, onun arabası olduğunu biliyordum ama hayatımda hiç bu kadar pahalı bir şeye binmemiştim. Elim dokunmak için uzanıyor -hayatımda böyle bir şeyi asla karşılayamazdım. Asla.

Çocukluğumuzda çok paramız yoktu ama fakir de değildik. Ailem paralarını nasıl harcadıklarına dikkat ederdi ve böyle bir şey almak onlara israf gibi gelirdi.

"Gerçekten çok güzel, değil mi?" diyor elimi arabasından çekerken. Yüzümü ona döndüğümde, arabadan mı yoksa benden mi bahsettiğini merak ediyorum çünkü gözleri bana yapışmış durumda ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Ama bu mümkün olamazdı. Bu bana iltifat ettiği anlamına gelirdi ve bunu ne zaman yaptı ki?

"Sanırım öyle," diyorum o arabanın kapısını açarken ve ben içeri kayarken. O arabanın ön tarafına geçerken telefonum çalıyor. Shandy ve Rylee, ikisi de bana emojilerle mesaj atıyor. Gülüyorum ve o arabaya tırmanırken telefonumu çantama geri koyuyorum. Motoru çalıştırdıktan sonra eli vites koluna gidiyor ve arabadan iniyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Araba kullanmayı seksi gösteriyor. Kollarındaki damarlar nabız gibi atıyor ve vites kolunu sıkıca kavıyor.

Konuşmuyoruz ve bana doğru baktığı birkaç seferde de sırtışı dudaklarına yerleşiyor. Ta ki evime gelene kadar. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi doğruca dışarı çıkıyor ve kapımı açıp elini uzatıyor.

Patronumla yatmamalıyım. Tekrar.

Ama bir türlü hayır diyemiyorum.

Tekrar.

Ben anahtarı çıkarıp kilidi açarken Beckham beni ön kapıma kadar takip ediyor. Kapının kilidi açılır açılmaz, beni içeri iterken arkamda olduğunu hissediyorum, vücudu arkamda ve çantama uzanıyor, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken yere bırakıyor. Elleri çıplak kollarımdan yukarı kayarak tüylerimi diken diken ediyor, sonra sırtımın ortasına kayıyor ve elbisemin fermuarını açarak yere düşüp ayaklarımın dibinde birikiyor.

Külotum dışında çıplağım, ki onu da beni yere yatırmasını istediğim için giymeyeceğimi söylememe rağmen giydiğimi ekleyebilirim. Parmağını yan ipten geçirmekte hiç zorlanmadı ve külotumun gerçekten de üzerimde olduğunu fark edince sırtarak aşağı çekti. Bunu yaparken beni döndürüyor, şimdi onun önünde duruyorum ve dizlerinin üzerine çöküp göbek deliğimi öpüyor.

Bir şey yapmak için
çaresizim. Onu durdurmak
için.

İstemek için bile.

Zihnim ve bedenim birbirini yakalayamadı ve yakalamaya niyetli olduklarını da sanmıyorum.

Bir parmağı yavaşça bacaklarımın arasından kayarak onları titretirken, ağzı bacaklarımın arasına doğru gittikçe alçalıyor. İkisi aynı anda buluşuyor ve diğer eli vücudumu ona daha da yaklaştırmak için kıcımlı kavrarken bir parmağını içime kaydırıyor. Nefesini bacaklarımın arasında hissediyorum ve ellerim, o çok tehlikeli bir şey yaparken kendimi pozisyonda tutmak için saçlarını kavramak üzere hareket ediyor.

Beckham beni yalıyor, neredeyse bacaklarım bu hissin etkisiyle açılacak.

Bir bacağımlı omzunun üzerinden kaldırırken düşmeme izin vermeyerek beni kendine doğru çekiyor.

Dilini bacaklarımın arasında gezdirirken ellerim saçlarında, onları kavırıyor. Evimin ışıkları kapalı, ama dışarıdaki sokak lambasının ışığı içeri giriyor, böylece onun dış hatlarını görebiliyorum. Kıcımlı tokatlıyor, sonra tekrar titremeye başladığımda elleriyle sertçe kavırıyor. Parmağını tekrar sokuyor ve içime pompalamaya başlıyor, beni diliyle sikerken o mükemmel noktaya vuruyor.

Geldiğimde düşünüyorum, şaka bile yapmıyorum, ellerim saçlarını bırakıyor ve üzerinde dengede durduğum tek bacağım kırılıyor ve artık kendimi dik tutamıyorum. Beni yakalıyor, düşüşümü hafifletiyor ve yere yatırıyor. Ayağa kalkıyor, parmakları gömleğinin alt kısmını kavıyor ve hızlı bir hareketle başının üzerinden çıkarıp yere bırakıyor. Ayakkabılarını tekmeliyor, sonra pantolonunu çıkarıyor. Bu sırada gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Çıplak, yerde.

Sanki kaçacağımı düşünüyor.

İstesem de yapamam çünkü bacaklarım çalışmıyor.

Onun sikini gördüğüm anda bacaklarım kenetleniyor, birazdan ne olacağını ve bana ne vereceğini biliyorum. Ve bundan hoşlanacağımı çok iyi biliyorum.

Bana uzanıyor, ona elimi veriyorum ve beni bir bez bebek gibi kaldırıyor, böylece vücudumu onun etrafına sarmak zorunda kalıyorum. Onu giriş yerimde hissediyorum, sert ve ıslak, hepsi bir arada, ben onun tutuşunda kıpırdanırken.

Onu istiyorum. Enerjim olmasa bile onu istiyorum.

"Jacinta," diye fısıldıyor kulağıma.

Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum ve beni sert horozuna indirmeye başlamadan önce gülümsediğini görüyorum.

Ve sana söyleyeyim, ne sikim bir sık.

Ben zevkten inlerken karanlık gözler bana gülümsüyor.

Sonra sırtım duvara çarpıyor ve ellerim omuzlarını kavırken o da kıcımlı kavıyor ve beni yukarı aşağı, daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirmeye başlıyor.

"Kimmiş benim iyi küçük fahişem?" diye fısıldıyor.

Sözlerinden hoşlanmadığımı belli etmek için tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, bu da beni daha sert becermesini sağlıyor. "Söyle bana... seni bir fahişe gibi becermemden ne kadar hoşlandığını söyle." Çenemi ısırıyor ve sonra dudaklarıma ulaşana kadar beni yalıyor, sonra beni yutuyor. Öpücükler ve ateş birbirine karışıyor. Dudağını ısırıyorum ve onu tekrar öpmeden önce yüzünü de yalıyorum.

Sert sevişiyoruz, affetmiyoruz, birbirimizden

nefret ediyoruz. Ve bu hayatımda yaptığım

en iyi seksti. Sırtımı mahvetmiş olsam bile.

Omuzlarını kazmaktan tırnaklarım kan içinde kalsa bile.

Pişmanlık olsa bile.

Buna değdi.

CHAPTER 18

Beckham

JACINTA ÇIRILÇIPLAK YERDE YATILYOR, çıplak sırtı bana dönük ve kıcı seyir zevkim için mükemmel bir şekilde sergileniyor.

Bütün gece seviştik.

Yerde bayılana kadar.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve doğrulup dirseklerimin üzerinde durarak güneş pencereden içeri girerken onu hayranlıkla izliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, çok etkileyici.

Bunu düşündüğüm son kişi öldü.

Hareket ederken bir ses çıkarıyor ve ben de kilime uzanıp onu yarıya kadar örtüyorum.

"Hâlâ burada mısın?" diye soruyor, gözleri açılmıyor.

Cevap vermediğimde, bana bakmak için dönüyor, doğrudan sırtına gidiyor ve göğüslerini benim için mükemmel bir şekilde sergiliyor. Ve ne inanılmaz memelerdi onlar.

Ayağa kalkıp pantolonumu buluyorum ve üzerime geçiriyorum. "Ben gidiyorum," diyorum ona, gömleğime uzanırken. Yüzünde eğlenmiş bir ifade bulmak için aşağı bakıyorum.

"Koşuyorsun. Çok tatlısın. Ama sorun değil Beckham." Jacinta yüzünde küçük bir gülümsemeyle doğruluyor. "Koşmanı istiyorum. Dün gece koşmalıydın." Ayağa kalktı, üzerine örttüğüm battaniye yere düştü. "Bu..." diye el sallıyor

Aramızda, gömleğim elimde, pantolonum tam olarak giyilmemiş, ona bakarken, kaybolmuş, "... sadece seks. Ve ne var biliyor musun? Bir kez olsun bunu kabul ediyorum ve senden başka bir şey istemiyorum." Dudaklarını büzdü. "Sen bir pisliksin ve gelmiş geçmiş en kötü partner olursun. Ama sakin?" Sikime bakıp sırtıyor, sonra dudaklarını yalıyor. "Şey, o ve ben, bir anlaşılmaya vardık."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Hem de çok." Kıkırdıyor, kahkahası hipnotize edici. Jacinta neredeyse sikimle yüz yüze gelene kadar eğiliyor, ben de kaşlarım birbirine çarparak ona bakıyorum. "Değil mi, küçük adam?"

"Az önce sikime küçük mü dedin?"

Bana yavaşça bir kahkaha atıyor, sonra gözlerini deviriyor ve hala çıplak bir şekilde mutfığa doğru yürüyor. İnanılmaz küçük mutfığına. Aslında bütün ev küçük. Benim dolabım muhtemelen onun evi kadar. "Bu sözlerden pek hoşlanmıyor," diyorum ona.

Omzunun üzerinden arkasına bakıyor, bakarken saçları dalgalanıyor. "Öyle mi? Ve bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Cevap vermediğimde ya da bir hamle yapmadığımda dönüp kendine kahve yapmaya devam ediyor. Pantolonumu çıkarıp ona doğru yaklaşıyorum ve çıplak bedenimi arkadan onunkine doğru itiyorum.

"Şimdi çok mu küçük hissediyor?" Ben soruyorum.

Dönüyor, böylece vücudu hâlâ benimkine değişiyor, elinde bir kutu krem şanti var. Çalkalıyor ve ağzına biraz sürüyor, dudaklarını yalamadan önce yutuyor.

Bu manzara karşısında sikim zıplıyor.

Kahretsin, onun yanında uyandığım andan beri çok zordu.

"Belki de daha yakından incelemeliyim."

Geri çekiliyorum ve krem kutusunu sallıyor, sonra da sikimin üzerine fişkirtiyor. Eğildi ve beni ağzına almadan önce yaladı.

Sikey

im.

Sikey

im.

Jacinta'nın başı hareket ediyor ve bir eliyle taşaklarımı, diğer eliyle de sikimin shaftını kavrakten kutu yere düşüyor, sonra mükemmel bir hareketle hareket etmeye başlıyor.

Birini becerdikten sonraki sabah hiç kalmam.

Kaçırdığım şey bu mu?

Onu sikimden çekip kıcını kavırıyorum ve tezgâhın kenarına oturması için kaldırıyorum. Sanki ne yapacağımı biliyormuş gibi bana sırtıyor ve bacaklarını açıyor, böylece arasına girdiğimde doğrudan içine kayabiliyorum.

"Belki sadece birazcık, birazcık," diyor, bu da daha güçlü bir şekilde itmeme neden oluyor ve boğazından bir çığlık kopuyor. Güzel bir çığlıktı. Zevk çığlığı, acı değil. Çünkü ben onun küçük tatlı amını sikerken o öne doğru eğiliyor ve etrafıma sarılıyor.

Kahvaltıdan hiç bu kadar keyif almamıştım.

GERİ YERDEYİZ - bu ortak bir tema gibi görünüyor. Jacinta bu kez önce kalkıyor, telefonunu kontrol ediyor, sonra bana dönüyor, "Gitmen gerek," diyor banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru giderken. "Seks için teşekkürler. Kendini göster," diye sesleniyor bir kapı aralığından kaybolmadan önce.

Giyinip, akan suyun sesini takip ediyorum. Kendimi daha da küçük bir banyosu olan küçük bir yatak odasında buluyorum.

Duştan çıktı ve gözleri benimkileri buldu. "Neden hâlâ buradasın?" Daha önce hiçbir kadın bana bunu sormamıştı. Asla sormadı. Genelde bu soruyu soran ben olurum. "Oğlum eve geliyor, bu yüzden artık gitme vaktin geldi." Havluyu bırakıyor ve temiz külotunu giymeden önce sütyenini giyiyor. "Pazartesi işte görüşürüz Beckham," diye tersliyor ben kıpırdamayınca.

Kendi kafamın içinde kaybolmuş, o açıkça gitmemi isterken neden hâlâ burada durduğumu anlamaya çalışıyorum. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kendime geldiğimde sırtıyorum. "Sikiş için teşekkürler. Tekrar gitmek istediğinde beni ara." Tam çıkıyordum ki kapıdan sesinin geldiğini duyuyorum: "Buna güvenme."

Çıkarken kıkırdıyorum ve doğruca arabama biniyorum. Geri geri çıkarken Glenn'in evinin önünde durduğunu görüyorum.

Sikeyim.

El sallıyor, ben de duruyorum.

"Seni görmek güzel," diyor. Cevap olarak sadece başımı sallıyorum.

"İçeri gelersen çok sevineceğimi biliyorsun."

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum ona, gözlerim her zaman gizlice girdiğim pencereyi buluyor. Bekâretimi o evde kaybettim. Bu

Ev çok fazla anı barındırıyor -çoğunlukla iyi anılar- ama ben büyüdüm ve yapmak istediğim son şey anılarıma geri dönmek.

Glenn dikkatimi çekmek için elleriyle kapıma vuruyor. "Jacinta iyi bir kız," diyor gülümseyerek ve bir adım geri çekilerek. "İyi günler, Beckham."

Sevişmekten hoşlandığım çalışan hakkında ne yapacağımı merak ederek geri çekiliyorum.

CHAPTER 19

Jacinta

"YANI..." Rylee başlıyor. Oliver eve koşar ve PlayStation'ında oynamak için doğruca odasına gider.

"Öyle mi?"

"Kardeşim ne zaman gitti?" Kaşları havaya kalktı. "Bu bir şey mi, yoksa gerçekten bir şey değil mi? Çünkü seninle nasıl olduğunu gördüm ve bunun ilk kez olan bir şey olmadığını biliyorum," diye bitiriyor.

"O gitti ve bu durum bundan başka bir şey değil."

"Sadece onayladığımı bilmeni istiyorum. Genelde birlikte olduğu tipleri gördüm ve inan bana onaylıyorum." Dışarı çıkmak için dönerken çantasını omzunda daha yükseğe çekiyor. "Benim onayıma ihtiyacın olduğundan değil... Sadece söylüyorum. Düşündüğün kadar kötü biri değil yani. Oldukça şaşırtıcı ve son derece destekleyici biri. Seni neşelendirecek birine ihtiyacın varsa, o değil, ama sana tam olarak nasıl olduğunu söyleyecek birine ihtiyacın varsa, o senin adamın."

"İnsanlara sahip olmak güzel olmalı," diyorum ve gülümsemesi düşüyor. O zaman bunun kulağa ne kadar iç karartıcı geldiğini fark ediyorum.

Rylee omzuma nazik bir el koydu. "İstesen de istemesen de insanların var." Göz kırıyor. "Ailenin öldüğünü söylediğini biliyorum ama başka ailen yok mu?"

"Hayır, yok. Ben tek çocuğum, tıpkı annem ve babam gibi. Onların ailesi de ben on bir yaşındayken öldü. Yani ... hayır, başka kimse yok."

"Buraya kadar tek başına gelmiş olman ne kadar dirençli ve güçlü olduğunu kanıtlıyor. Ama biz bir aileyiz, biliyorsun değil mi? Bir şeye ihtiyacın olursa... bana gel." Başımı sallıyorum ve o da gitmeden önce bana sarılıyor.

Kapıyı kapattım ve ona
yaslandım. Onun sahip
olduklarına hiç sahip olmadım.
Yükleri paylaşmaya alışık değilim.

Ailem öldüğünde, on sekizime yeni basmıştım ve Oliver'a hamile olduğumu öğrendim. Anderson'la birlikte olmak için geri dönmeyi denedim çünkü oğlunu hayatında isteyeceğinden emindim. Kimsem yoktu ve umutlarım yüksekti.

Ama yıkıldılar.

Ve kısa süre sonra güvenebileceğim tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

Ailemi çok severdim ve onlar benim için dünyalara bedeldi. Beni şımartmadan ellerinden geldiğince çok şey verdiler ve bana sonsuz sevgi ve destek gösterdiler.

Oliver'ı bu şekilde yetiştirmeyi
planlıyorum. Onu çok severlerdi.

Gözümden bir damla yaşı siliyorum ve onu oynarken görmek için odasına gidiyorum. Anderson'a benziyor olabilir ama ona *hiç* benzemediği için şükrediyorum.

"Görünüşe göre sınırlarımı aşmış olabilirim." Pazartesi sabahı ofis binasına girerken bu sesle duruyorum. Archie benimle birlikte asansöre koşuyor, Beckham'ın katının düğmesine basıyor ve dosdoğru önüne bakıyor. "Eğer..." diyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken başını benden yana çeviriyor, "... sert davrandıysam özür dilemek istiyorum. Korkutucu." Sırıttıyor ve bu hareket bile başlı başına korkutucu ve geri çekilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Değildin. Sorun değil. Gerçekte Beckham söz konusu olduğunda herkes kendi duygularını gözetmesi gerekirken siz sadece onu gözetiyorsunuz. Ne söylediği ya da kimi incittiği umurunda değil."

"Bu doğru." Asansörün kapısı açılırken Archie usulca kıkırdıyor ve benimle birlikte dışarı çıkıyor.

Beckham'ın ofis kapısı açılıyor ve Beckham orada durup ikimizi de süzdükten sonra bakışları Archie'ye kilitleniyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıyor.

"Gördün mü, kelimelerle arası çok iyi."

Gülümsüyorum ve masama oturmaya gidiyorum.

Archie, "Bir anlaşma için yardımına ihtiyacım var," der. Beckham ofisini işaret ediyor ve Archie doğruca içeri giriyor. Sadece ikimiz kaldığımızda Beckham bana dönüyor. "Geç kaldın," diye tersledi.

Saatimi kontrol ettim. "Hayır, her zamanki gibi tam vaktinde geldim."

"Ben burada olduğumda senin de burada olman gerekiyordu, yani... geç kaldın." Dönüp ofisine doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Archie çıkmadan önce bir saat geçti ve çıkarken bana küçük bir gülümseme verdi.

"Jacinta," diye bağıyor Beckham.

İç çekerek, ofisine girmeden önce topuklarımın üzerinde kayıyorum. Oraya gittiğimde bilgisayarına odaklanmıştı.

"Archie'nin hesabı için dosyalara ihtiyacım var. Onları tasnif etmeni ve son iki yıla ait her şeyi bana getirmeni istiyorum." Başımı sallayıp dışarı çıktım ve doğruca dosya odasına gittim. Dosyaları hemen buldum. Önünde sadece Beckham'ın görmesi için olduğuna dair kocaman bir not var. Dosya odasının zeminine oturup istediklerimi alana kadar dosyaları karıştırıyorum.

Üstümde biri öksürüyor.

"Ne sikime yerde yatıyorsun?" Etrafıma dağılmış olan evrak yığınlarına bakıyorum. Dosyalarımızın çoğu bilgisayarda, ancak Beckham bilgisayarların çökmesi ihtimaline karşı fiziksel dosyalara da sahip olmayı tercih ediyor. Bunu ona babasının öğrettiği söylendi.

Cevap verme zahmetine bile girmiyorum, sadece elimi havaya kaldırıp ona doğru itiyorum ve istediği dosyaları uzatıyorum. Onları aldığı anda, geriye kalanları sıralamaya devam ediyorum.

Beckham iyi. Archie'nin tüm parası yasal görünüyor. Ama duyduğuma göre, hiç de öyle değilmiş.

"Yakın zamanda yerden kalkmayı düşünüyor musun?" diye sorarak henüz gitmediğini hatırlatıyor. Hâlâ orada durmuş beni bekliyor.

"Evet, istiyorum. Ama her şeyi yeniden düzene sokana kadar olmaz." Onunla konuşurken başımı bile kaldırmıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

İkimiz de kapı aralığında duran Shandy'ye dönüyoruz. Beckham onu iterek dışarı çıkıyor ve beni yerde oturur halde bırakıyor, Shandy de bana bakmadan önce onun gidişini izliyor.

"İkinizin arasında neler oluyor?" diye soruyor. "Hiçbir şey," diyorum gülümseyerek.

"Evet, şey... Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Bak, sana bir şey gelmiş ve masanın üzerinde duruyor." Kafam karışmıştı, son dosyaları da düzgünce kaldırdım ve ayağa kalktım.

"Ne oldu?"

"Çiçekler. Hem de büyüklerinden. Söyle bakalım, kimden gelmişler? Çünkü ikimiz de Beckham'ın çiçek yapmadığını biliyoruz."

Ellerimi eteğimden aşağı sıyırarak masama geri dönüyorum. Yaklaştığımda Beckham'ın orada durmuş çiçeklere baktığını görüyorum. Beni fark ettiğinde, hiç umursamadan doğruca ofisine giriyor ve kapıyı kapatıyor.

"Kesinlikle çok güzeller," diye mırıldanıyorum. "Ve pahalılar," diye yorum yapıyor Shandy.

Çiçeklerin arasında bir kart var, ben de onu alıp açıyorum.

Bu yeni bir sayfa açmak için.

Oğlumla tanışmak istiyorum.

Başımı hızlıca sallayarak kartı yere bırakıyorum.

Bu bir

hayır.

Mümkün

değil.

Asla ve asla!

Kendini ne sanıyor? Bana çiçek gönderip oğlunu görmeyi bekleyemez.

Anderson iyi bir adam *değil*. Rylee'ye zarar verdi, neredeyse onu öldürüyordu. Ve Oliver'ı daha doğurmadan onu benden almakla tehdit etti.

Çiçekler böyle şeyleri telafi etmez. Hem de hiç.

Hapishane onu bu kadar kısa sürede bu kadar değiştirmiş olamaz.

"Eğer onları atmayı planlıyorsanız, alabilir miyim?" Shandy bana bakarak soruyor.

Onları aldım ve ona uzattım. "Hepsi senin."

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Pazar günü bir randevum vardı ve bu akşam bir tane daha var."

Bunlara bayılacak."

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diyorum
tekrar otururken. "Jacinta."

"Hmm?" Shandy'ye bakıyorum ve onun gözleri arkamdaki ofisine
düşüyor. "İyi gidiyorsun, değil mi?"

"Ben iyiyim, gerçekten."

Sözlerimden memnun bir şekilde başını salladı ve yürüdü gitti.

Günün geri kalanında Beckham'ı görmüyorum, patronum olduğu için bu
aslında şaşırtıcı derecede zor. Ayrılırken veda etmeye bile tenezzül
etmiyorum. Oliver'ı alıp doğruca evime gidiyorum. Arabanın kapısını
kapattığım ve Oliver içeri koştuğu anda Anderson'ı tekrar görüyorum. Bu
sefer araba yoktu, sadece caddede yürüyordu.

"Burada olmamalısn," diyorum ona.

Bana baktı ve kendimi kirli hissettim.

Pis. "Annem şimdi onu soruyor."

"Annen temas kurmamayı kabul etti," dediğimde dişlerini gıcırdattı.

"Artık aynı fikirde değil."

"Fark etmez. Onun annesi değil," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, ama o onun büyükannesi. Çiçeklerimi aldın mı?"

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Oliver'ın kapıda durduğunu görüyorum.
Anderson bakışlarımın yönünü fark ediyor ve sonra da bakıyor.

"İçeri gir," diye bağıriyorum.

Anderson Oliver'ı izliyor, ama o beni dinliyor ve içeri çekiliyor.

"Sana bundan daha güzel bir yer verebilirim." Evimi inceliyor ve burun
kıvırıyor.

"Yaşadığım hayattan memnunum, teşekkür ederim" diye
karşılık veriyorum. "Çiçekleri aldın mı?" diye tekrar
soruyor.

"Ben yaptım."

"Ve sen onları seviyorsun?"

"Hayır. Bunu bir daha yapma. Özellikle de benim işime yapma," diye çıkışıyorum.

"Benim oraya gelmemden daha iyi olur diye düşündüm." Tekrar evime
odaklanıyor.

"Gitmelisin." Geri çekildim, arabanın anahtarları elimdeydi.

"Neden benden korkmuş görünüyorsun?" Beni değerlendiren başı yana düşüyor. "Sana asla zarar vermem," diyor.

"Rylee'ye de böyle mi dedin?" Ben sordum.

Ve yapmamalıydım. Onunla alay ediyor. Ama onun ne kadar yalancı olduğunu biliyorum. Dudaklarını yalıyor ve elleri yanlarına gidiyor.

"Sen onun gibi değilsin. Seni asla onu sevdiğim gibi sevmedim, Jacinta. Sen sadece hamile kalıp benim bebeğimi doğuran bir pisliktin. Şimdi, onun olmasını umduğumu söylemek hafif kalır ama annem bana defalarca bu çocuğun hayatında olmam gerektiğini söylüyor. Ve ben de ona inanmaya başlıyorum. Onun da senin gibi olmasını istemeyiz, değil mi?"

"Polisi aramadan önce git buradan," diyorum, biraz daha geri çekilerek.

"Bilin diye söylüyorum... Bir çocuğu babasından ya da ailesinden uzak tutamazsınız. Çünkü ben buyum... annem de öyle. Aile." Sırıttıyor ve dönüyor. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor ve şimdi Oliver'ı doğurduktan sonra neden kaçtığımı hatırlıyorum - o aileden gelen tehditler.

Hemen babasını aradım. "Oğlunuz az önce buradaydı."

"İyi misin?" diye soruyor. Kendi babamın da bana soracağı bir şeydi bu. Bir şekilde gözyaşlarımı tutuyorum.

"Evet, az önce karınızın Oliver'ı görmek istediğini söyledi. Hakları varmış." "Avukatımla konuşacağım. Onlarla bir daha muhatap olma."

"Leo, o senin oğlun."

"Evet, ayrıca onun nasıl bir adam olduğu konusunda da kör değilim. Harika bir çocuk olduğunu bildiğim torunum var. Çok iyi bir anne tarafından yetiştiriliyor. Desteğimi nereye vermeyi tercih ettiğimi anlıyor musun?"

"Evet," diyorum neredeyse fısıltıyla, yanımda onun kadar güçlü biri olduğu için mutluyum.

"Onu tekrar evinde görürsen polisi ara, Jacinta."

"Yapacağım." Vedalaştıktan sonra telefonu kapatıyorum ve içeri girmeden önce yüzümü temizliyorum.

CHAPTER 20

Beckham

Shandy masama otururken, "Son iki haftadır tam bir pisliksin," diyor. "Ve seni inanılmaz seksi bir asistanla çıkarken gördüğüm geceden bu yana iki hafta geçti. O zamandan beri ne oldu?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Masamda oturmak zorunda mısın?"

Sanki onu gücendirmişim gibi alay ediyor. "Gökyüzü mavi mi?" diye soruyor. "Tabii ki mavi."

"O zaman siktir git. Eminim sana oturup beni rahatsız etmenden daha fazlası için para ödüyorumdur."

"Bu doğru, ama buraya gelip bunu yapmak benim için haftanın en önemli olayı. Ve bazı haftalar bunu kaçırdığımda her şey mahvoluyor, anlıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum ama sen gidince öğreneceğim."

Oflayıp pufluyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını masamın üzerine koyuyor ve dönüp bana bakmadan önce onları çaprazlıyor. Masam büyük ama bu onu daha az dışarı atmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Birkaç hafta önce çiçek aldı, gördün mü? Onları ben aldım," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Yeni kız arkadaşım onlara bayıldı."

"Eminim çalıntı çiçekleri çok seviyordur," diye mırıldanıyorum, ona neredeyse hiç dikkat etmeden.

"Etti. Bana çok da iyi teşekkür etti. Amımı son yemeğiymiş gibi yedi." Ona sıkılmış bir bakış attım, o da göz kırptı. "Son zamanlarda hiç am yedin mi Beckham?"

"Ne istiyorsun lan?" Neredeyse ona bağıracaktım.

"Akşam yemeği için ne planladığını öğrenmek için mi?" "Hiçbir şey. Şimdi git."

"Güzel. Bir randevuya ihtiyacım var. Randevum iptal oldu, rezervasyon yaptırdım ve açlıktan ölüyorum. Gel. Lütfen?"

"Eğer evet dersem, bu seni masamdan kaldırır mı?"

"Evet ve dahası, seni bir ay boyunca rahatsız etmeyeceğim," diye ekliyor.

"Evet. Tamam, geleceğim. Şimdi in de bitirebileyim."

Ayağa kalkıyor, topuklu ayakkabılarını giyiyor ve vals yaparak kapıya doğru yürüyor. "Altıda döneceğim. Hazır ol."

"Çık dışarı, Shandy."

"Evet, evet." Çıkarken kapıyı kapatıyor ve işimi huzur içinde bitirmeme izin veriyor.

"Yeni oyuncağın neden yanında değil?" Shandy'ye sordum.

"Sana söyledim, iptal etti." Bir şişe şarap sipariş ediyor ve tekrar menüye bakıyor. "Artı, akşam yemeğini sen ödüyorsun, yani benim için bir kazan-kazan, gerçekten."

"Evet, sen bundan bir şey kazanıyorsun, ben ise hiçbir şey kazanmıyorum."

"Pek sayılmaz! Sana eşlik edeceğim. Bana kalırsa bu da bir bonus." Dudaklarını büzüyor ve menüyü yere bırakıyor.

"Evet, öyle diyorsun, değil mi?"

"Alırım. Şimdi, satın aldığınıza göre bu menüdeki en pahalı şey nedir?"

"Beckham." Noah orada duruyor. Shandy'ye dönüp merhaba diyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Noah diğer kız kardeşim Rhianna ile nişanlı. Rylee'nin ikizi.

Shandy, "Onu dışarı sürükledim," diye yanıtlar. Noah onun yanıtı karşısında başını sallar.

"Rhi burada seninle mi?" Noah'nın arkasından bakıp onu göremeyince soruyorum.

"Hayır, aslında." Köşedeki masayı işaret ediyor. "İş için buradayım. Ama hafta sonu görüşürüz, değil mi?" Başımla onaylıyorum ve yaşlı bir adamla birlikte masaya otururken gözlerimle onu takip ediyorum. Adamı hemen tanıyorum-Anderson'ın babası.

"Hafta sonu için planlarınız nedir?" Garson geri geldiğinde Shandy sorar.

Siparişlerimizi veriyoruz ve o da bir şişe şarap alıyor.

"Archie'nin bir şeyi var," diye cevap veriyorum.

"Evet, partilerini duymuştum. Bir keresinde beni de götürmelisin."

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. Archie'nin partileri onun için değil. Archie'nin partileri pek çok insan için değil aslında.

Shandy eğilir. "Ne kadar pis olduklarını duydum. Archie'nin bir ünü var, biliyorsun." Göz kırıyor.

"Ne yazık ki kukudan hoşlanıyorsun. İkiniz mükemmel bir çift olabilirdiniz," diyorum ve onun şarap bardağını alıp bitiriyorum. Tanıdık bir figür yanımdan geçiyor. Durmuyor ya da bizi fark etmiyor bile. Ama ben onu tanıdım. Onu her yerde tanıyabilirim.

"Umm... Jacinta mıydı o? Ve gerçekten Noah ile oturmaya mı gidiyor?" Shandy yanımdakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

Jacinta'nın onlarla birlikte oturup ellerini kucağına koyarak konuşmaya başlamasını izlerken ona cevap vermiyorum. Anderson'ın babası elini Jacinta'nın omzuna koyuyor ve Jacinta ellerini çekmeden önce elini omzuna vuruyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Bu çiçekler kimden?" Shandy'ye sordum.

"Anderson'dan."

"O-" Restoranı taradığını gördüğümde kelimelerim kesiliyor. Gözleri yanımdan geçiyor, sonra ben olduğumu fark edince hemen geri geliyor.

"Görünüşe göre artık bizi görüyor. El sallla."

Ben öyle bir şey yapmıyorum ama Shandy yapıyor. Jacinta el salladıktan sonra bana bakıyor ve arkasını dönüp tüm dikkatini onlara veriyor.

"Çok kötü durumdasın," diyor Shandy.

"Benim hiçbir şeyim yok."

Gözlerini deviriyor, başını geriye atıyor. "Kendine ne sıklıkla yalan söylüyorsun?"

"İstediğim sıklıkta," diye karşılık veriyorum ona.

"Bu sefer nasıl yalan söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Bardağını kaldırıyor ve kenarından gülümsüyor.

"Hey, daha erken gelemediğim için özür dilerim," diyor Jacinta eğilip Shandy'nin yanağına bir öpücük kondurarak. Jacinta bana küçük bir gülümseme sunuyor ve ayakta kalıyor.

"Sorun değil. Oliver nerede?" Shandy soruyor.

"Restoranda çocuk kulübü var. Bitirmem gereken birkaç iş var, sonra onu alacağım."

"Anderson'ın babasıyla ne işin var?" Ben soruyorum.

Jacinta'nın ela gözleri bana dikiliyor ve kısılıyor. "O Oliver'ın büyükbabası ve her konuda yardımcı oluyor."

"Tamam. İşiniz bittikten sonra bir şeyler içmeye gelebilir misiniz?" Garson yemeğimizi getirirken Shandy soruyor.

Tabaklarımız önümüze konurken Jacinta geri adım atıyor. "Hayır. Gitmem gerek." Omzunun üzerinden arkasına bakıyor, sonra bize gülümsemek için geri dönüyor. "Yine de hafta sonunuzun tadını çıkarın."

O gider gitmez yemeğime geri dönüyorum. Shandy dirseklerini masaya dayamış, ellerini çenesinin altında birleştirmiş beni izliyor.

"Neden ona öyle bakıyorsun?" diye soruyor ve yüzündeki sırtış gözümden kaçmıyor.

"Ne gibi?" Bir parça biftek alıyorum ve cevabının ne olacağı umurunda değilmiş gibi çiğniyorum.

"Sanki yediğin biftek o." "Yemeğini ye ve çeneni kapa, Shandy."

Dirseklerini aşağı çekiyor ve tavuğuna başlıyor. "Sadece söylüyorum, seni tanıyorum. Ve şuradaki küçük yeşil gözlü haydut için kötü hissediyorsun."

"Gözleri ela, yeşil değil."

"Gördün mü... bunu biliyor olman, senin kötü olduğuna daha çok inanmamı sağlıyor."

Sözleri karşısında başımı sallıyorum ve yemeğimi bitiriyorum. Shandy bana diğer şeylerin yanı sıra randevusundan da bahsediyor.

"Gidiyor musun?" Jacinta tekrar yanımızdan geçerken Shandy soruyor.

Kısa bir süre durur. "Evet, ikinizi de görmek güzeldi. Pazartesi görüşürüz."

"Hmm, ona ne yaptın?" Shandy soruyor. "Gitme vaktimiz geldi. Eşyalarını topla."

"Ama ben tatlı istiyorum," diye sızlanıyor.

"Onlara kartımı vereceğim. Tatlınızı sipariş edin, ama gitmem gerek."

"Her neyse." Ben aceleyle restorandan çıkarken el sallayarak beni uğurluyor. Tam çıkarken Jacinta'yı görüyorum, eğilmiş düğmelerini ilikliyor.

Oğlunun ceketi.

Geride duruyorum ve ayağa kalktığında, bana döndüğünde ellerimi ceplerime sokuyorum. "Beckham," diyor.

"Hey, Beckham." Oliver bana el sallıyor ve Jacinta ona şaşkın bir bakış atıyor.

"Beckham'ı tanıyor musun?"

"Winter'ın en sevdiği amcası o anne. Beckham en havalısı." Sözlerine sırtıyorum. Çocuk zevk sahibi.

"Evet, en havalısı," diyor alaycı bir şekilde, sonra da arabasının kapısını açıyor ki o da binebilsin. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Aşağıya, kapalı cama ve tekrar ona bakıyorum.

"Benimkine geri dön."

Elindeki çantasını sıkıca kavırıyor. "Hayır." "Neden?"

"Çünkü oğlum var."

Eğilip cama vuruyorum ve Oliver camı indiriyor.

"Hey, ısıtılmalı havuzum ve Xbox'ım var. Annenle gelip benim evimde takılmak ister misin?"

Sözlerim karşısında gözleri irileşiyor ve hevesle başını sallıyor. "Bu saf kötülüktü," diye tıslıyor Jacinta nefesinin altından.

Dudaklarım sırtarak yukarı kalkıyor. "Beni takip edin," diyorum arabama doğru giderken.

Arabayı kenara çekerken dikiz aynasını kontrol ettim ve bir de ne göreyim, o da peşimden geliyor.

CHAPTER 21

Jacinta

Böyle bir şeyi beklemeliydim. Yani, gerçekten, yapmalıydım. Ama çantamı göğsüme bastırırken, yapamıyorum. O kadar rahat adımlarla dolaşıyor ki, birkaç havlu alıp geri geliyor. Oliver kendinden geçmiş bir halde şortuna kadar inmiş, sonra da ısıtılmış havuza atlıyor. Ama yüzündeki gülümseme, burada olmak zorunda bırakıldığım için hissettiğim acıya değiyor.

Beckham kendi tişörtüne uzanıp onu başının üzerinden çekerken, "Soyun," diye talimat veriyor, böylece şimdi karşımda sadece bir şortla duruyor.

Çok iyi görünüyor.

"Giyecek bir şeyim yok." Üzerindeki gömleği bana uzattı, ben de aldım. "Artık var. Atla." Döndü ve doğruca havuza daldı.

Bir apartmandayız ama çatı katında sadece kendisine ait bir havuzu var.

Kimde var bu?

Beckham yapıyor, işte o.

Ayağa kalkıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum -daha önce beni çıplak görmemiş değil- ve onun gömleğini giyiyorum. Sonra sütyenimi çıkardım, ardından

eteğimin yanında. Gömlek kışımın hemen altını örtecek kadar uzun. Sonunda havuza girdiğimde, sıcak ve çok güzeldi.

Oliver Beckham'a okulla ilgili her şeyi anlatırken sırt üstü yüzmektedir. Beckham dikkatle dinliyor.

Bu da beni şaşırttı.

Havuzun diğer tarafından bana sırtlıyor.

Basamağa oturup ikisini de izliyorum.

Oğlumla birlikte olan bir pislik.

Yine de bir şekilde Oliver onunla en iyi arkadaşımış gibi sohbet ediyor. Takıntılı olduğu video oyunları hakkında her şeyi anlatıyor ve Beckham da sohbete katılıyor.

"Anne, bu gece kalabilir miyiz? Beckham'ın Xbox'ını oynamak istiyorum. Benim PlayStation'ım var ve tüm arkadaşlarımda Xbox'ı var, bu yüzden denemek istiyorum." Ben hayır diyemeden, bana bir şeyler hissettiren bu adamın evinde kalamayacağımızı söyleyemeden Beckham benim yerime konuşuyor ve ben hiçbir şey söyleyemiyorum.

"Elbette kalabilirsin. Xbox'ı senin için Winter'ın odasına koyacağım."

Oliver suyun altına dalmadan önce havayı yumrukluyor. Dönüp Beckham'a bakıyorum.

Beckham basamakta olduğum yere doğru ilerliyor ve yanıma oturuyor. "Neden bu kadar rahatsız görünüyorsun?"

Oliver'ın duymadığından emin olmak için nefesimin altında ona "Bu çok tuhaf," diyorum. Gerçi o oyunculara dalmakla, sonra onları fırlatıp tekrar dalmakla o kadar meşgul ki bize aldırış etmiyor.

"Neden? Bu gece seni yatağında becermek istediğim için mi?" Eli suyun altında ve kalçamın üzerine geliyor. Girişime yaklaşıp yavaşça yukarı doğru hareket ettiriyor. Şu anda onu içeri girmekten alıkoyan tek şey külot giyiyor olmam.

"Dur," diyorum derin bir nefesle.

"Sesin durmamı istiyormuşsun gibi gelmiyor. Boynundaki damar nabız gibi atıyor ve nefes alıp verişin hızlandı. Bana öyle geliyor ki bunu benim sana vermek istediğim kadar çok istiyorsun."

Onunla ve ukala ağzıyla yüzleşmek için dönüyorum. "Buraya çok kadın getiriyor musun?"

Saçlarıma dokunuyor ve omzumun arkasına doğru tarayarak beni içine çekiyor. "Hiç. Sen ilksin."

"Acıktım," diyor Oliver.

Beckham bacağımı sıkıyor, sonra geri çekiyor. "Hadi karnını doyuralım o zaman." Beckham sudan çıkıyor ve Oliver da memnuniyetle onu takip ediyor, bana gelip gelmediğimi sorma zahmetine bile girmiyor. O gidince suyun altına dalıp bir çığlık atıyorum, sonra yukarı çıkıp havuzdan çıkıyorum.

Havlulardan birini alıp üzerime sarıyorum ve kıyafetlerimi alıp içeri giriyorum. Onları hemen göremiyorum ama aşırı geniş oturma odasından geçip ışığı yanan bir yatak odasına doğru ilerlerken Oliver'ın kahkahalarını duyabiliyorum.

Oliver yatağın üzerinde bir paket cips yerken, Beckham belinde bir havlu ve elinde bir oyun kumandasıyla yerde oturmaktadır.

"Buraya atlamalısın." Beckham kumandasıyla bunu yapıyor ve Oliver da pür dikkat kesiliyor.

"Burası çok güzel bir oda," diyorum etrafıma bakarak.

Oliver hâlâ televizyona bakarak, "Burası Winter'ın odası,"

diyor. "Tamam, anladın mı?" Beckham ona soruyor.

Oliver mutlulukla başını sallar ve oyunu devralır.

"Bütün gece oynayamaz. Dinlenmeye ihtiyacı var," diyorum Beckham'a. Elleri belimi kavrayıp beni kapıdan dışarı ittiğinde.

"Oliver televizyonun bir saate ayarlandığını ve sonra yatması gerektiğini biliyor. İhtiyacı olursa orada kendi banyosu var, değil mi dostum?" Beckham arkasına bakmadan, sadece bana bakarak bunları söylüyor.

"Evet," diye bağırır. Oliver yaptığı şeye kendini fazla kaptırmıştır.

Beckham bir eli hâlâ üzerimdeyken kapıyı kapatıyor. "Sence ne yapmalıyız?" Gözleri vücudumda müstehcen bir şekilde dolaşıyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum. Mutfağa doğru dönüyorum ama beni ters yöne itiyor. Ellerini çırpına kadar karanlık ve yumuşak bir ışık yanıyor. "Beni baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?" Kıkırdayarak soruyorum. Odanın karşısında, ortada kocaman bir yatak var. Devasa dediysem şaka yapmıyorum. Kral yatakları görmüştüm ama bu ortalama bir kral yatağından çok daha büyük. Odanın siyah dokulu bir duvarı var, diğer iki duvar ise daha açık gri. Bir duvar boyunca duvardan tavana aynalar var ve eminim ki bu aynalar bir banyoyu gizliyordur. Yatak siyah ve gümüş çizgili bir yorganla kaplı ve yatak başında büyük minderler var. Yatağın ucunda çivili siyah deri bir bank var. Yatağın karşısındaki duvarda kocaman bir televizyon asılı. Tüm alan benim evimin tamamından daha büyük. Gösterişli ama kötü anlamda değil.

"Seni çoktan baştan çıkardım. Şimdi bütün mesele seni yatağıma almak." Dokunuşundan uzaklaşıyorum ve yatağının etrafında dolaşıyorum. Hangi tarafta uyduğunu anlayabiliyorum çünkü telefonunun şarj aleti orada.

"Neden bu kadar büyük bir yatak?"

"Kendi alanımı seviyorum."

"Sarılmayı sevmiyor musun?" Gülmemi engellemeye çalışarak soruyorum.

"Hayır, sarılmayı sevmiyorum."

"Yazık. Kucaklaşmaya bayılırım. Özellikle de çıplak. O kadar yaklaştığınızda kayabilirsiniz ..." Ağzımı bir O harfine doğru açtım ve kapattım, "... doğrudan içeri. Bu benim en sevdiğim pozisyonlardan biri." Ona sırtıtıyorum.

"Öyle mi?"

"Aynen öyle," diyorum, havluyu bırakıyorum ve gömleğini çıkarıp yatağın onun tarafına geçmeden önce külotumu çıkarıyorum. Yorganı üzerime çekiyorum ve yan yatıyorum.

Pantolonunu çıkarmadan önce "Deneyler için her şeyi yaparım" diyor. Yatağa geliyor ve benimle aynı tarafa geçip ikimiz de sığana kadar beni itiyor. Eli kıcıma gelmeden önce yan tarafımdan aşağıya doğru ilerliyor ve dizimin hemen altındaki noktayı yakalayıp beline takana kadar daha da aşağıya iniyor. Aynı el daha sonra klitorisimi bulana ve biraz ovuşturana kadar aramızda hareket ediyor. Parmaklarını yukarı kaldırıyor ve ağzımın önünde tutuyor. "Yala."

Dediğini yapıyorum ve tadıma bakıyorum. Sırtıtıyor ve sonra kendi parmaklarını yalıyor, az önce yaladıklarımı ve elini aramıza geri koyuyor, böylece klitorisimi tekrar ovalayabiliyor.

Hareket etmeye ve ona doğru eğilmeye başlıyorum ve dudağını ısıırıyor, eğilip açıkta kalan boynumu öpmeden önce koyu renk gözleri ısınıyor.

Beckham için bir şey hissetmek asla yapmak istediğim bir şey değildi. Böyle olması gerekmiyordu.

Bu nasıl oldu ki?

Onu girişte hissettiğimde başımı sallıyorum. Bacağımı beline doğru kaldırıyor ve içime doğru kayıyor. Aramızda hava sıkışmaya kadar kendimi daha da yaklaştırıyorum ve o da hareket etmeye başlıyor.

Dudaklar, sıcak ve hararetle, beni öpmeye devam ediyor, bir hırsızın geceleyin mücevherleri çaldığı gibi onları alıyor. Elmaslarımı çalmasına izin veriyorum çünkü karşılığında onlardan bir şeyler yapacağını biliyorum.

Ve büyülu olacak.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Öpücüklerinin hırsızlığı dursun diye onu itiyorum ve bunu yaptığımda duraksıyor. Nefesimi tutup onu tekrar itiyorum, böylece sırt üstü dönüyor ve ben de onunla birlikte gidiyorum. Şimdi onun üstünde, ıslak saçlarımı omuzlarımın üzerinden itiyorum ve kalçalarımı hareket ettirmeye başlıyorum.

Beckham parmaklarını hafifçe sırtımda gezdirerek kıcıma ulaşıyor ve tokatlıyor.

Daha hızlı hareket ediyorum ve elleri beni kavrayıp daha da hızlı hareket etmeme yardımcı oluyor. Çekip gitmek akıllıca olurdu.

Bu işe karışmamak daha akıllıca olurdu.

Bu noktaya kadar bunu yapmayı başardım.

Ofiste birlikte çalışmayı başardık ama şimdi farklı hissediyorum. Her şey farklı hissettiriyor. Özellikle de onu bana şu anki gibi bakarken gördüğümde. Bu bana çok fazla duygu hissettiriyor. Ve bunların hiçbirini patronum için hissetmemeliyim. Bundan eminim.

"Kes şunu." Ellerimle yüzünü kavırıyorum ve bana daha fazla bakamasın diye itiyorum. Boşalırken gözlerimi kapatıyorum ve o beni hareket ettirmeye devam ediyor, başımı aşağı çekerek yüzümün doğrudan onun önünde olmasını sağlıyor.

"Öp beni."

Ve yapıyorum çünkü alternatifinden daha iyi.

Geldiğinde beni kendine çekiyor, bırakmıyor.

Sonunda, "Tuvalete gitmem gerek" dedim ve onun üzerinden kalkmaya çalıştım.

Gitmeme izin veriyor, ama gömleğini alıp cam kapıdan tuvalete giderken ve kapıyı kapatırken gömleği üzerime atarken bakışları beni takip ediyor.

Duşun iki başlığı var ve benimkinin dört katı büyüklüğünde. Banyoyu kullanıp ellerimi yıkıyorum, sonra da yüzüme su sıçratıyorum.

Kendime dışarı çıkabileceğimi söyledim ve çıktım.

Kapıyı açtığımda ışık yanıyor ve Beckham orada değil, ama sonra "Uyuyor" dediğini duyuyorum. Beckham beline sardığı bir havluyla kapının girişinde duruyordu.

"Oliver'ı kontrol ettin mi?" Ben sordum.

"Sevmediğim yetişkinler. Çocukları severim," diyor yatağa doğru yürürken. "İyi bir çocuğun var." Yorganı arkaya atıyor, havlusunu çıkarıyor ve yatağa girip örtüyü benim için açık tutuyor. "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun ama çıkarınca çok daha iyi oluyorsun."

"Artık seks yok. Oliver'ın içeri girmesi riskini göze alamam. İlk seferinde buna neden izin verdiğimi bile bilmiyorum," diyorum kapıya bakarken.

"Yatağa gir, Jacinta."

Yatağa ulaştığımda elimi tutuyor ve beni aşağı çekiyor, böylece onun yanına iniyorum. Sonra beni yatağın onun tarafına kaşık pozisyonunda yatırıyor. Yatağın diğer tarafına dokunmuyor.

"Bu büyük bir yatak," diyorum başımı sallayarak. "İstersen yana kayabilirsin." Kulağımın dibinde homurdanıyor ama kıpırdamıyor.

"Buna bir son vermek zorundayız," diyorum ona. "Bunu yapmaya devam edemeyiz." Aldığım tek yanıt "Hmm," oldu.

Gözlerimi kapatıyorum ve Anderson'la hiç tanışmamış olsaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum.

Ben burada olmazdım.

Oliver'a sahip olamazdım ki bundan bir an bile pişmanlık duymuyorum. Ve Beckham'la asla tanışamazdım.

Elleri karnımın etrafında sıkılıyor ve hemen ardından gelen yumuşak horlamayı duyuyorum.

Ne büyük bir muamma.

CHAPTER 22

Beckham

Uyandığımda JACINTA ve OLIVER gitmişlerdi.

Ama daha azını bekliyor muydum? Hayır, beklemiyordum.

Mutfak temiz ve hiçbir yerde ondan bir iz yok.

Ellerimi tezgâhın üzerine koyduğumda başım tezgâha çarpıyor ve neden böyle hissettiğimi merak ediyorum.

Ben eğilmiş düşünürken ön kapı açılıyor ve Rylee içeri giriyor. Doğruca yanıma gelirken bana baktı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Dün geceden haberi olamazdı.

"Shandy?" Ben soruyorum.

Gözlerini neredeyse başının arkasına doğru yuvarlıyor. "Tabii ki. O benim en iyi arkadaşım. Şimdi söyle bana, bir şeye dikkat etmem gerekiyor mu? Bu akıllıca bir hareket mi?" diye soruyor. "Sizin için çalışıyor, dahası bir de oğlu var."

"Dün gece Noah ve Anderson'ın babasıyla yemekteydi." "Anderson Oliver'ı görmek istiyor ama o istemiyor. Anderson'ın Babam Noah'ı daha kalıcı bir şey bulması için tuttu, çünkü ellerindeki şey işe yaramıyor."

Bu mantıklı.

"Beckham adında bir çocuğu var," diyor Rylee tekrar. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Hayır. Ama bana söylemene de ihtiyacım yok. Eğer burada olmanın tek sebebi buysa, o zaman gitmen gerekiyor."

"August gibi konuşuyorsun. Bana bu işe karışmamamı söyledi ama ikinize de değer veriyorum. Ve Paige'den sonra ..." Sözleri karşısında dişlerini gıcırdatıyorum, "... ondan beri kimseyi istemedim. Altı yıl oldu Beckham."

"Birden fazla kadınla birlikte oldum," diye karşılık veriyorum, buzdolabına doğru bir adım atıp bir şişe meyve suyu çıkarıyorum. "Numaralarını ister misin?"

"Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Hiçbiriyle herhangi bir ilişkiniz olmadı. Onlar seks arkadaşından başka bir şey değiller."

"Bu *benim* seçimim, ya da şöyle mi demeliyim... *benim lanet seçimim*," diyorum ona.

"Hayır, öyle değil. Çünkü daha fazlasını kaldıramıyorsun. Ve sorun değil, bu senin lanet olası seçimin... ama bir şeyi unutma, eğer Jacinta ile devam edersen, dikkatli olman gerekecek. Duygular gelişebilir, işler değişebilir."

"Senin büyütmen gereken bir çocuğun yok mu?" Havlıyorum.

"Evet, evet." Elini bana doğru salladı. "Eğer Shandy seninle Archie'nin partilerinden birine gelmek isterse, ona hayır de. Onları duydum ve kesinlikle oraya gitmesine gerek yok."

"Belki de August'u almalıyım." Sırıttıyorum.

Daha uzun duruyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "*Böyle bir şey yapmayacaksın kardeşim.*" Dönüp kapıya doğru yürüdü, sonra omzunun üzerinden doğrudan bana baktı. "Bugün numaranı engelliyorum. Yarın ara." Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Archie'nin bana parti saatini gönderdiğini görüyorum.

"O küçük, güzel bir sarışın, sence de öyle değil mi?" İşaret ettiği yöne bakıyorum.

"Git o zaman..."

Beni dürttü. "Senin için Beckham... benim için değil. Senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Bardağı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum aldıktan sonra herkesi izliyorum ve "İyiyim" diyorum.

"Ofisinde o tatlı kıcı becermediğin sürece, beceremezsin."

Yorumunu görmezden gelerek odayı taradım. Archie'nin birkaç partisine katılmıştım. Partileri çoğunlukla suçlu müşterileri için düzenliyor. Evinin koruması altında istediklerini yapabilecekleri ve istedikleri kişiyle sevişebilecekleri bir yer.

Şehir dışında yaşıyor ve garaj yolu aslında kendi sokağı, güvenlik kameralarıyla tamamlanmış, bu yüzden aşağıdan birinin gelip gelmediğini biliyor ve buna polis de dahil.

Bu onlara, insanların tesisin arka yolundan kolayca ayrılabilmelerini sağlamak için yeterli zaman verir. Her şey mükemmel bir şekilde zamanlanmış, bu nedenle herhangi bir sorun olursa her şey saat gibi işler.

"Peki ya şu esmer?" Etrafta vücut boyasından başka bir şey giymeden dolaşan başka bir kıza başıyla işaret ediyor.

Daha yakından baktığımda, vücudunun her yerinde parlak kırmızı ve pembe boyayla yapılmış el izleri var. Ona dönüp baktığımda bir kaşımı kaldırıyorum. "Archie, siktir git."

Başını arkaya atar ve güler. Kimse onu kızdıramaz. Onlar daha iyi bilir. Bu küçük suareleri onların güvenini kazanmak için düzenliyor. İşlerini ona devretmeleri için güvenlerine ihtiyacı var ve görevi güven olsa da Archie'nin bu insanların anonimliklerinin kendisi için çok önemli olduğunu bilmelerini sağlaması gerekiyor.

Rylee'nin August'un katılmasını asla istememesinin nedenlerinden biri de bu.

Bu etkinliklere katılan herkesin yeri hapishanedir ve August çoktan içeri girmiştir. Bu nedenle, bir şeyler ters giderse, tekrar içeri atılacaktır ve bu Rylee'nin hazırlıklı olduğu bir şey değildir.

Artı, bir de amcık var.

Kahretsin, burada çok fazla amcık var.

Rylee, August'un bu pisliğin yakınında olmasını istemezdi.

Telefonum cebimde çalmaya başlıyor, ama Archie ilgimi çekeceğini düşündüğü kadınları göstermeye devam ederken onu görmezden geliyorum.

"Birini aşmanın en iyi yolu bir başkasının altına girmektir. Bu sözü duymuşsunuzdur." Archie devam edip duruyor.

Telefonum tekrar çalıyor, sonunda cebimden çıkardığımda Jacinta'dan iki, Rylee'den de birkaç cevapsız çağrı görüyorum. Telefonu yerine koyamadan Archie'nin telefonu çalmaya başlıyor ve cevap vermeden önce bana ekranı göstererek, "Favori kardeşim. Erkek oyuncağını ne zaman bırakacaksın?"

ve benimle kaçarsınız?" diyor gülümseyerek. Sonra yüzü düşüyor ve telefonu bana uzatıyor. "Muhtemelen bunu almalısın."

Ona şaşkın bir bakış attım ve telefonu elinden aldım.

"Beckham. Beckman, gelebilir misin? Şimdi mi?"

"Sorun nedir?"

"Oliver kayıp ve Jacinta berbat durumda. Onu sakinleştiremiyorum." Arka planda bir çığlık duyuyorum ve sonra Rylee fısıldıyor, "Lütfen gel. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Telefonu Archie'ye geri verdiğimde ayağa kalktı. "Neler oluyor?" Telefonunu alıp tekrar cebine sokuyor. "Bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır, sadece..." Etrafıma bakıyorum ve anahtarlarımı almak için cebime uzanıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. "Belki... Sana haber veririm."

"Benim sürmemi ister misin?" Arabama doğru yürürken onun dediğini duyuyorum.

"Hayır." Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama arabama binip doğruca ona giderken gerçekten umurumda değil.

Arabalar Rylee ve August'un evinin önüne park edilmiş. Glenn'i hemen fark ediyorum, üniforması içinde elleri kalçalarında, ciddi.

"Beckham," diyor Glenn adımı söyleyerek ve yanında duran August dönüp bana bakıyor.

"Ne oldu?" Ön kapı açıldığında bakışlarım eve kayıyor ve Jacinta'nın gözleri kızarmış ve şişmiş bir halde orada durduğunu görüyorum.

"Anderson'a ulaşılamıyor. Annesi bugün Oliver'ı okuldan aldı..." August diyor ki.

Jacinta bana doğru yaklaşıyor, ben de ona doğru birkaç adım atıyorum. Birbirimize ulaştığımızda, onu içeri çekiyorum. Gömleğimi tuttu. Jacinta hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını hissedebiliyorum ama sesi çıkmıyor.

"Henüz izini bulamadın mı?" Gözlerim, etkileşimimizi izleyen Glenn'e kayarak soruyorum.

Gözlerini benimkilere dikti. "Hayır. Arama izni için başvurduk ama bu zaman alıyor. Ve şu ana kadar çocuk tehlikede olarak listelenmedi, sadece büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte."

"Onu çaldı," diyorum kategorik olarak.

Glenn, "Anderson onunla birlikteydi, yani teknik olarak babası yaptı," diye yanıtlıyor. Sırtını ovuyorum. "Onları bulabilirim."

Hıçkırıkları kesiliyor ve bana bakmak için geri çekiliyor. Hepsi sustu ve sadece bana odaklandılar.

"Onları nasıl bulabilirsin?" August sorar.

Onu görmezden geliyorum ve doğrudan Jacinta'nın hüzünlü gözlerine bakıyorum. Onu bu halde görmenin acısı göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor. Çok kırılmış.

Ondan

hoşlanıyo

rum.

Hem de

çok.

Bu gerçeği hep

biliyordum. Ama şimdi?

Artık *biliyorum*.

"Onları bulabilirim," diye tekrarlıyorum, telefonumu cebimden çıkarıp Glenn'in konuşmamı duymaması için uzaklaşıyorum. Ben Archie'yi ararken Jacinta olduğu yerde kalıyor, elleriyle vücudunu sarıyor.

"Bu arabayı ve numarayı takip etmeni istiyorum."

Archie hiç soru sormaz. Kitaplarında tanışma şansına eriştiğim en iyi hackerlardan biri var. O kadar yetenekli ki, yetkililer bile henüz onu öğrenemedi. Suç ortağıyla konuştuğunu duyuyorum ve birkaç dakika geçmeden "Onu buldum. Adresi mesaj atıyorum."

Adres gelir gelmez telefonu kapattım, arabama doğru yürüdüm ve bindim. Tam yola çıkmak üzereyken, yolcu tarafındaki kapım açılıyor ve August koltuğa kayıyor.

"Rylee seni öldürecek."

"Sür," diye bağırdı ve ben de sürdüm.

August, Anderson'ı öldürmeliydi ve eminim şu anda keşke öldürseydim diyordur.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Anderson'ın çocukluğunun geçtiği eve geldiğimizde August soruyor. "Jacinta buraya geldi. Polis buraya geldi," diyor August.

"Kaynağım orada olduğunu söylüyor ve inanın bana, haklı çıkacak." Ben dışarı çıktım, August da beni takip etti.

"Kahretsin, ondan nefret ediyorum," diye homurdanıyor August.

Arkamızdan bir araba yanaşıyor ve Archie'nin arabadan inip arabaya yaslandığını görüyorum, elindeki silahı rahatça kalçasına dayamış bize

sırıtıyor.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" August, Archie'yi kastederek sorar.

"Her zaman." Ve bu doğru, kontrol her zaman bende.

Kontrolümü kaybettiğim tek kişi o.

Paige ile bile, her zaman kontrol bendeydi, her zaman kendi oyunumdaydım. Ama Jacinta, o farklı.

Eve baktığınızda evde kimsenin olmadığını düşünürsünüz ama sonra bir perdenin arkasından gelen en ufak bir hareket oyunu ele verir.

"Tekmeleyerek mi yoksa vurarak mı?" August sırtarak sorar.

Ön kapıya yürüyorum ve sertçe tekmeliyorum. İlk denemede açıldı. İçeri adımımızı atar atmaz, işte orada, ayağa fırlıyor.

"Anderson," diye homurdanıyor August ve Anderson'ın gözleri önce August'a, sonra tekrar bana kayıyor.

"Kapımı tekmeleyerek içeri girdin," diyor Anderson inanamayarak. "Oliver hangi cehennemde?" Talep ediyorum.

"Annesiyle birlikte değil mi?" Anderson söylüyor ama gülümsemesi ele veriyor. Aptallığı düzeltemezsin.

Anderson aptalın tanımıdır. Eğer sözlüğe bakacak olursanız adının yanında 'aptal bir moron' yazdığını görürsünüz.

"Bak, suratını dağıtmadan önce son şansın."

Anderson sadece gülüyor. "Sen..." beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, "...kendini asla kirletmek istemezsin," diyor, sonra dikkatini August'a çeviriyor. "Eğer tehdit senden geldiyse-" Bitirmesine izin vermedim. İki adım attım ve botum yüzüyle buluştu. Ayağımı çektiğimde yüzü kan içindeydi ve yere yığılmıştı.

"Hiç öğrenmiyor musun?" August diyor ki.

"Bu ne cüret!" Bir çığlık duyuyoruz ve döndüğümüzde Anderson'ın annesinin Oliver'ın önünde durduğunu görüyoruz. Elleri sahiplenici bir şekilde onu kavırıyor.

Ama beni asıl düşündüren Oliver'ı önünde konumlandırırmış olması. Bu onu korumak için mi? Kendi kişisel güvenliği için bir çocuğu incinmeye karşı bir güvence olarak kullanması mı?

"Evime gelip oğluma mı saldırdın?"

"Oliver," diyor August. "Annen seni özlüyor. Eve gitmek ister misin?"

Oliver başını hızlıca sallar ve hareket etmek ister ama kadın onu yerinde tutar.

"Böyle bir şey olamaz. Hepimiz birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Oliver bizimle kalmak istiyor."

"Hayır, istemiyor. Şimdi ellerini ondan çek," diye uyarıyor August.

Hâlâ yerde yatan ve burnunu tutan Anderson'ın arkasına gelene kadar yavaşça ilerliyorum.

"Bence August'u dinlesen iyi olur," diyorum ona ve ölü gözleri bana dikiliyor. Öne uzanıp Anderson'ın burnuna bir tekme atıyorum ve bu sırada çılgılık atmasına neden oluyorum.

"Sence de ailen hayatımızı mahvetmek için yeterince şey yapmadı mı? Bu benim torunum. Ona ben bakacağım."

"O senin oğlun değil. Ve eğer *oğlunuzun* bir sonraki doğum gününü görmesini istiyorsanız, elinizi Oliver'dan çekeceksiniz ki Ağustos'a gidebilsin." Elimi tekrar kaldırıyorum, gözleri oğluna kayıyor ve Oliver'ı bırakıyor. August onu alır almaz Oliver'ı dışarı çıkarıyor. Onlar gidene kadar bekleyip Anderson'a uzanıyorum ve onu gömleğinden tutup yukarı çekiyorum.

"Archie elinde bir silahla dışarıda. Ben gider gitmez buraya gelmeye hazır" diye yüzüne haykırıyorum.

Archie'nin adı geçince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Hepsi *onun* çılgın fikriydi. Bana bunu yapmam *gerektiğini* söyledi."

"Sen gerçekten bir bok çuvalısın, değil mi? Değersiz, saf, embesil bir bok parçası."

O da karşılık olarak bir şey söylemiyor.

"Bırak onu." Yanımda keskin bir şeyin dokunduğunu hissediyorum. "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyorum.

"Belli ki oğlumu korumak için neleri göze alabileceğimi bilmiyorsunuz." "Ve *belli ki* sen de beni tanımıyorsun," diye cevap veriyorum, bir silah sesi duyulurken yakınlardan horoz sesi geliyor. Bıçağın yere düştüğünü duyuyorum ve Anderson kapı aralığında rahatça duran Archie'ye bakıyor, silahı yanında ve önündeki manzarayı izlerken yüzünde bir gülümseme var.

"Acele etmiyorsun sanıyordum," diyor.

"Bir kadına vurmak uygun olmaz, değil mi?" Anderson'ı koltuğuna geri iterek ve kırık burnuna son bir kez daha vurarak soruyorum.

Lanet olası pislik.

"Sır tutabilirim... yani eğer istiyorsan, devam et." Archie sırtıyor.

Anderson'ın annesine dönüyorum, gözleri korkudan kocaman olmuş. Ona bir saç teli kadar yaklaşıp kadar eğildim. "Jacinta'ya yaklaşırsan

Yine Oliver... Archie'nin silahını senin üzerinde kullanmasına izin verebilirim. Çünkü biliyorsun ki
..." Ellerimi takım elbiseme siliyorum, "... Ellerimi senin gibi pisliklerle kirletmek istemiyorum."

CHAPTER 23

Jacinta

Onu kollarımda, küçük elleri belime dolanmış bir şekilde bana sarılmış olarak görmenin verdiği rahatlık tarif edilemez.

O benim hayatım.

Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Yaptığım her şeyi Oliver için yapıyorum.

Oliver gülümseyerek çekilene kadar öyle kalıyoruz, o bana sarılıyor.

"Artık Winter'la oynayabilir miyim anne?"

Shandy gelip verandada yanıma oturduğunda gözyaşlarımı silerek başımı sallıyorum. Beni tek koluyla kucaklayıp sıkıyor. "İyi olacaksın. Bunu başaracaksın."

Ve ben ona inanıyorum.

İnanıyorum.

"Beckham konusunda ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorar. August, Oliver'la birlikte Beckham'ın arabasında ama Beckham olmadan geri döndü.

Soru sormadım çünkü Oliver'ın eve sağ salim döndüğünü gördüğüm için çok mutluydum.

Bir çizik bile yok. Sağlıklı.

Mutluyum.

Sadece onu sevmek istedim.

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İkinizin bir süredir devam eden bir ilişkisi var. Buna devam etmeyi düşünüyor musunuz? Arada bir sevgili olmaktan mutlu olacak mısınız?"

"Hayır," diyorum dürüstçe.

"Ben öyle düşünmüyorum ve korkarım o adam için sadece bu kadar olabilirsin. Yani, beni yanlış anlama, seninle yattığı diğerlerinden farklı. Ama Beckham neredeyse sevgi ve şefkatten yoksun." Duraklıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Tabii onun ailesi ya da arkadaşı değilseniz. Arkadaş mısınız?"

"Bu sorunun cevabını ben bile bilmiyorum."

Bu doğru. Ne olduğumuzdan emin değilim. Anderson'dan sonra ilişkilere inanmayı bıraktım. Zaten bir ilişkide olduğunu ve beni hamile bıraktığını düşünürsek.

"Görünüşe göre oğlumuz geldi." Shandy ayağa kalkar ve içeri girer.

Beckham arabadan iniyor ve Archie uzaklaşmadan önce bana başıyla selam veriyor. Karanlık ve sokak lambasının ışığı, araba yolundan bana doğru ilerlerken onun üzerinde parlıyor. Gözleri fırtınalı bir gece kadar karanlık olsa da bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyorum. İliklerime kadar işliyor.

Beckham'ın söylediği ilk şey "O evde," oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum cevap olarak. Ayağa kalkıp uzanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. İlk başta beni tutmuyor, sadece ona tutunmama izin veriyor ve bunu yaptığı için minnettarım.

Birkaç saniye sonra elleri belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, o kadar yakın ki her şeyini hissediyorum.

Ne yapmam gerektiğini bilerek geri çekiliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açıyorum ve nefes nefese, "Bence görüşmeyi kesmeliyiz," diyorum. Kelimelerin ağzımdan çıkarken vırakladığını duymuş olmalı.

Söylediğim gibi şüphe.

İnkâr edilemez bir belirsizlikle

haykırıyorlar. Ama her kelimesinde

ciddiyim.

Oliver ve kendime

odaklanmalıyım. Şimdilik sadece

ikimize.

"Sen kendine ve işine odaklan. Ve daha önce de söylediğin gibi, ben sadece bir sikiciyim. Oliver'a odaklanmalıyım ki böyle bir şey bir daha asla yaşanmasın," diyorum ona.

Hâlâ konuşmadı. Tek bir kelime bile. "Beckham."

Kapıdaki Oliver'a dönüyoruz. Merdivenlerden koşarak iniyor ve Beckham'ın kollarına atılıyor. Beckham'ın gözleri benimkileri buluyor, ağzı ince bir çizgi halinde, derin derin nefes alıyor.

Oliver geri çekilerek, "Winter bir daha onun Xbox'ında oynayamayacağımı söyledi," diyor.

"Elbette öylesin," diye yanıtlıyor.

"Tamam, bunu ona söylemeliyim." Oliver yüzünde bir gülümsemeyle içeri kaçar.

"I ..."

Sözlerimi geri alayım mı?

Gözlerimdeki tereddütü gördüğünü biliyorum.

Ona döndüğümde, o karanlık gözlerdeki bakışlar peşimi bırakmayacak, bundan eminim. Yıllar boyunca bana kâbuslar yaşatacaklar - uzak durmamın imkânsız olduğu rüyalar.

Dudağını ısıyor, üstteki iki dişi beni incelerken çekiliyor.

Neden böyle bir pislik?

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Neden onu bu kadar çok

istiyorum? Çenem sıkıştı.

Yapmamam gerektiğini bilsem bile, yine de ona ihtiyaç duyuyor ve onu istiyorum.

"Yatağını yaptın. Şimdi içinde yatmak zorundasın," diye cevap veriyor ve ardından gelen sırtış zalimce. Çok zalimce.

Neden benim zalim sevgilim olmak zorunda?

Yüzümde acı dolu bir ifade belirirken başım öne eğik. Elimde değil. Ona doğru bir adım atıyorum ama o başını sallayıp geri çekiliyor, beni yakınında istemiyor.

Bu itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Ama ben acıya aşına biriyim. Aslında bu benim göbek adım. Gözümden bir damla yaş ayrılıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor.

Beckham o karanlık fırtınalı gözleriyle beni izliyor ama henüz çekip gitmedi. *Henüz*, önemli olan kelime.

"I ..." Ona söyleyecek söz bulamıyorum. Sevdiğinizi düşündüğünüz birine bu ilişkinin yürümeyeceğini nasıl söylersiniz? Özellikle de onu artık istemediğinizi ve bu ilişkinin asla yürümeyeceğini söyledikten sonra.

Sadece en başından beri birbirimize uygun olmadığımız için değil, onun sevgisini isteyemeyecek kadar kırıldığım için.

Tek ihtiyacım olan Oliver.

Ya da ben kendime öyle diyorum.

Beckham birlikte ne kadar berbat durumda olduğumuzu defalarca kanıtladı. Benim de bu gerçeği görmem zaman aldı.

"Hiçbir zaman resmi olmadık. Sen benim çalışanımsın ve öyle de kalacaksın" dedi.

Onun için çalıştığım bir yıl nasıl geçti? İnişler, çıkışlar ve acımasız sözlerin ardından etrafımdaki her şeyi unutturan dokunuşlarla dolu bir yıl. Ağzından çıkan her kelime tek bir dokunuşla uzaklaştırılabilir.

Hiçbir zaman özel olmadık, bunu açıkça belirtmiştik.

Sadece olan bir şeydi.

Durdurmaya çalışmamıza rağmen olmaya devam eden bir şey.

Durdurmalıydık.

O benim güven kaynağım ama aynı zamanda kendimden nefret etmemin de kaynağı. Ve gecenin karanlığında onun gidişini çaresizce izliyorum. Kendi acıma, kendi yıkıma sebep olduğumu çok iyi biliyorum.

En iyisinin bu olduğunu bilsem bile.

Bir daha o kız olmayacağım. Birinin ikinci tercihi ya da seks arkadaşı olmayacağım.

Ama daha da ötesi, onunla olamam çünkü o hâlâ Paige'i seviyor.

Birinin ilki olmak istiyorum.

Birinin ilki olmayı hak ediyorum.

Birinin bana bakıp sadece beni görmesini istiyorum. Gerçekten birlikte olmak istedikleri kişiyi görmeyi dilemesinler. Arzuladıkları ve başkasının olmasını diledikleri dokunuşlar olmak.

Bir daha o kız *olmayacağım*.

"Gitti mi?" Rylee kapı aralığında durarak soruyor. Ağabeyinin uzaklaşmasını izliyor, uzaktan duyulan tek ses onun arabası. "Sana bir yatak hazırladım. Bu gece burada kalmalısın. Oliver yatağına tırmandı ve neredeyse uyumak üzere."

"Duydun mu?" diye sordum.

Yere doğru bakar. "Yeterince duydum."

"Yaptığının aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence kalbinizi kime vermeyi seçeceğiniz size kalmış. Başka hiç kimse bu kararda bir etken olmamalı."

SUÇLAMALAR BAŞLATILDI, ama tutar mı bilmiyorum. Anderson'ın babası çok yardımcı oldu ve elinden geldiğince bana destek oluyor. Bu nedenle önümüzdeki hafta okul sonrası bakıma gitmek yerine Oliver'ı onun almasına izin veriyorum.

Anderson'ın annesinin geri gelip böyle bir şeyi tekrar denemeyeceğine güvenmiyorum.

Ya Beckham? Neredeyse bir hafta oldu ve benimle iki kelime bile konuşmadı. Emir yağıdırıyor, sonra da ortadan kayboluyor. Etkileşimlerimiz bu kadar.

Cuma öğleden sonra, bazı evrakları imzalamak üzere Noah ile buluşmak için restorana uğramam gerekiyor ve oraya vardığımda Beckham'ın karşısında bir kadınla oturduğunu görüyorum. Kadın eğiliyor ve onun söylediklerine gülümsüyor, vücut dili gördüklerinden hoşlandığını gösteriyor.

Bu bakışı çok iyi biliyorum.

Ben de gördüğümü seviyorum.

Etraflarında bir yol olup olmadığını kontrol etmek için odayı tarıyorum ama bu imkânsız. Doğrudan yanlarından geçmem gerekecek. Onlara bakmadan masalarının yanından geçiyorum ve ona doğru bakmamaya çalışıyorum. Gözlerini üzerimde hissederken, beni içine çekerken bu çok zor.

"Jacinta."

Duruyorum. Topuklarım onun sesini duyunca beni durduruyor. "Beni görmezden gelmeyi mi planlıyorsun?"

Yani, kafamda iyi bir plan gibi görünüyordu.

Sahte bir gülümseme takınarak ona ve bana gülümseyen arkadaşına dönüyorum.

"Acelem var. Özür dilerim."

"Noah henüz gelmedi. Neden oturup beklemiyorsun? Zaten siz ikiniz işinizi bitirdikten sonra onunla yemek yiyeceğim."

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordum. Gözlerim kendini tutamıyor ve kadına takılıyor. Kadın çok güzel, hem de çok. Koyu maun rengi saçları

bacak bacak üstüne atmış otururken göğüslerinin üzerine düşüyor. Ve kırmızı ruju, birinin dudaklarına dikkat etmesi için yalvarıyor.

Kendi kıyafetime bakıyorum ve o zaman belki de üzerimi değiştirmem gerektiğini fark ediyorum.

Hâlâ iş kıyafetlerim üzerimde ama başka bir şey giyecek vaktim olmadı. İşten eve geldim, Oliver eve geldiğinde yemeğini pişirdim, sonra ayakkabılarımı giydim ve tekrar çıktım.

Beckham yanındaki koltuğu çekip oturmam için başıyla işaret ediyor.

"Gerçekten gecenizi bölmemeliyim. Gidip onu orada beklemekten mutluluk duyarım." Boş bir masaya başımı salladım.

"Sorun değil. Otur," diye emretti.

Ben de öyle yaptım.

"Merhaba, ben Amy." Bana elini uzattı, ben de tuttum.

"Tanıştığımıza sevindim. Ben Jacinta... Beckham ile çalışıyorum." "Güzel."

"Eskiden sevişirdik," diyor Beckham ve sonra bana dönüyor. "Bu doğru değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum ve sonra dudaklarımı büzüyorum. "Eminim buradaki randevun senin fetihlerini duymak istemiyordur," diye çıkışıyorum.

"Amy benim flörtüm değil. Buranın sahibi o ve sizi temin ederim ki benim kiminle çıktığım umurunda değil çünkü Shandy'yi becermeyi tercih ediyor."

Oh.

Yüzümü ona döndüğümde gülümsüyorum. "Shandy ve ben iyi arkadaşız," diyorum. Onu.

"Bildiğim iyi oldu. İkinizin konuşmasına izin vermeme ne dersiniz?" Ayağa kalkar ve yürür beni Beckham'la otururken bıraktı. İçkisini eline aldı ve bardakta çevirmeden önce bir yudum aldı, taşlar etrafa saçılıyordu ve gözlerini benden ayırmıyordu.

"Haftan nasıl geçti?" Bir çeşit konuşma yapmaya çalışarak soruyorum.

"Küçük konuşmalar mı? Geldiğin nokta bu mu? Nasıl uyuduğumu bilmek istemiyor musun? Kimi becerdiğimi?"

"Birini mi beceriyordun?" Şaşıarak sordum. Sonra hemen başımı sallıyorum.

Beckham sanki bu cevabı bekliyormuş gibi sırtıyor.

Pislik.

"İstedğin buysa *seni* becerebilirim?"

Yanımdaki sandalye çekildi. "Üzgünüm, seni fazla tutmayacağım Jacinta. Lütfen bunları imzalar mısın, sonra yoluna gidebilirsin." Noah bana formları uzatıyor ve ben de gözlerimi Beckham'ın alev alev yanan bakışlarından ayırıp kaleme uzanıyorum.

İşim biter bitmez ayağa kalkıyorum. "İyi geceler," diyorum ikisine de. Noah da bana aynı şeyi söylüyor.

Ben çıkarken Beckham arkamdan öylece bakıyor.

CHAPTER 24

Beckham

"NEDEN ONA SÖYLEMİYORSUN?" Jacinta'nın kapıdan çıkışını izlerken Noah soruyor.

"Ona ne söyleyeyim?" "Onu sevdiğini."

Bardağımı masaya koyup Amy'ye gelmesi için el sallıyorum. "Çünkü ben bilmiyorum."

"Öyle," diye yanıtlıyor Noah gülümseyerek. "İnkâr etmek eğlencelidir, ta ki o kadar uzun süre inkâr edersiniz ki artık o da size inanmak istemez."

"Biz aynı değiliz," diyorum ona. Evet, o ilk aşkını kaybetti ama biz aynı değiliz. Noah iyi bir adam. Kız kardeşime karşı nazik ve kız kardeşimin buna ihtiyacı var çünkü Rhianna ailenin tükürük ateşi ve her zaman kendi ayakları üzerinde durabiliyor. Bir avukata karşı bile.

Amy siparişlerimizi almaya geldiğinde Noah sırtarak, "Hayır, sen bir pisliksin ve ben değilim," diyor. "Demek Jacinta'yla tanıştın. Ne düşündün?" Noah soruyor.

"Sanırım birileri aşık olmuş." Ve ikimiz de kimi kastettiğini biliyoruz. Benim hakkımda konuşuyor ve ben onun sözleriyle alay ediyorum. "Bana bir içki hazırlaman gerekmiyor mu?"

"Küçük, güzel esmerin peşinde olman gerekmiyor mu?" diye karşılık veriyor ve gitmek için dönüyor.

"Yapmalısın, biliyorsun. Peşinden gitmelisin yani." "Çalışmayacağımızı açıkça belirtti."

"O gün de olaylı bir gün geçirdi, yoksa bu gerçeği unuttun mu?"

Yüzümü ona dönüyorum. "Oliver nasıl?"

"Onu görmedim ama kızlar her gün konuşuyorlar ve Rylee Rhianna'ya onun iyi olduğunu söylemiş. Jacinta durumdan daha çok rahatsızdı." Noah önümüzde duran ekmek çubuğunu karıştırıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve gitmek için ayağa kalkıyorum. Noah gülümsüyor, nereye gittiğimi çok iyi biliyor.

S.KTIĞIM BİR STALKER GİBİ Jacinta'nın evinin önünde oturuyorum çünkü artık öyle biri olmuş gibiyim.

Bir sapık.

Restorandan ayrılalı iki saat oldu. Sonunda onun sokağına ve sonra da evinin önüne çekmeden önce etrafta dolaştım.

Ön kapısını açıp orada durmasını ve bana bakmasını izliyorum.

Arabadan inip ona doğru ilerliyorum. Ona ulaştığımda daha uzun duruyordu. Dantel bir gecelik giymiş ve saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış.

Yorgun görünüyor.

Ama inanılmaz derecede

ateşli. "Beckham-"

"Oliver uyuyor mu?" Sözüünü keserek soruyorum.

Başını sallıyor ve ona yaklaşıp kapıyı arkamdan tekmelemeden önce ihtiyacım olan tek izin bu. Ellerim beline dolanıyor ve onu yukarı kaldırıyorum. Kolayca boşalıyor, ben odasına doğru geri geri yürümeden önce bacakları beni sarıyor. İçeri girdiğimde kapıyı sessizce kapatıyorum, onu dikkatlice yatağa yatırmadan önce Oliver'ı uyandırmamak için diğer elimle tutuyorum.

Geceliğini tutup başının üzerinden kaldırmadan önce saçları topuzdan düşüp etrafına dağılıyor.

"Neden buradasın Beckham?" diye soruyor ayakkabılarımı tekmeleyip gömleğimi çıkardığımda.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, pantolonumdaki ereksiyona bakarak. Pantolonu çıkarıyorum ve gözleri benimkine dönmeden önce sikime kayıyor.

"Sadece seks mi?" diye soruyor neredeyse fısıltıyla. "Hayır ama sen bunu zaten biliyorsun" diye cevap veriyorum.

Uzanıp üstünü örterek saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Beni hor görüyorsun," diyor.

Boynundan öperim.

"Beckham!"

Gözlerine bakıyorum ve gözlerindeki altın ışıltısını görebiliyorum. *Bunu daha önce nasıl fark etmedim?* "Hmm," diye mırıldanıyorum, şu anda konuşmak istemiyorum. Bedenim başka şeyler istiyor. Bacaklarının arasında ilerlerken girişini hissediyorum ve bacaklarını daha geniş açarak bana istediğim kadar erişim sağlıyor.

"Ben sizin çalışanınızım," diyor derin nefesler alarak.

"Öylesin. Ama şu anda benim çalışanımdan başka bir şey değilsin, öyle değil mi?" Elimi aramıza uzatırken soruyorum.

Nefes nefese kalır. "Evet. Evet... Çok isterim."

Ağzım memesine düşüyor ve meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum. Ben onu çekerken, vücudunu yukarı kaldırıyor ve bacaklarını etrafıma sarana kadar beni daha da yaklaştırıyor.

"Bana ne istediğini söyle?" Girişine doğru ilerliyorum ama itmiyorum. içinde.

"Sen."

"Beni nasıl istiyorsun?" Diğer göğsüne doğru ilerlerken alay ediyorum. "İçimde. Şimdi."

"Çok talepkar," diye cevap veriyorum, hafifçe içeri iterek.

"Çok sinir bozucu," diye homurdanıyor, topuklarını kıcıma koyuyor ve beni itiyor. Beni daha da içine soktu.

Ve tavşan deliğinden aşağı iniyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Onun.

Ve oraya tekrar tekrar gidip ela denizinde kaybolmaktan ve yumuşak öpücüklerle eşleştirilmiş yumuşak gülümsemelerden memnuniyet duyacağım.

Sikeyim.

Ben de

oradayım

CHAPTER 25

Jacinta

Uyandığımda Beckham yanımda yatıyordu. Yüzüstü yatarken nefes alıp vermesi ağırlaşıyor, bir eli belimde, beni yatağa sabitliyor. Şunu da eklemeliyim ki, doğru şekilde bile uyumuyoruz. Başımı çevirip saate bakıyorum. Hâlâ erken. Sadece birkaç saat uyumuş olmalıyım ama kalkmak zorundayım çünkü Anderson'ın babası bugün Oliver'ı sirke götürecektir ve o birkaç saatliğine yokken bana annemle ilgili bir şeyler yapma şansı verecek.

Temizlik. Bakkaliye. Aklınıza ne gelirse.

Yavaşça Beckham'ın elini çekmeye çalışıyorum, yataktan çıkarken onu uyandırmamaya dikkat ediyorum. Ancak o kadar ileri gidebiliyorum ki eli beni yakalıyor ve tekrar aşağı çekiyor. Yüzü göğsüme geliyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Oliver'ı hazırlamak için kalkmam gerekiyor."

"Grrr ..." Başka kelimeler de var ama ne dediğini anlayamıyorum. Konuşması bittikten sonra kolu gevşiyor ve beni bırakıyor. Çekiliyorum ve aşağı bakıyorum. Gözleri uykudan yarı kapalı ama beni izliyor.

"Seksi görünüyorsun."

"Muhteşem değil mi? Nefis değil mi? Sadece seksi mi?" Alay ediyorum, bir elbiseye uzanıp başımın üzerine atıyorum.

"Hayır, harika görünüyorsun. O kadar iyisin ki, yüzüstü yatmak zorundayım çünkü sikimin başka fikirleri var ve bu fikirler seni de içeriyor. Ama oğlunla ilgilenmek zorunda olduğun için, en azından yalnız kalana ve vücudunu dilimle ve sikimle harap edene kadar sözlerimi ateşli olduğunu söylemekle sınırlı tutacağım. Bu daha iyi mi?" diye soruyor, kaşları kalkık, diğer yarısı yastıkla örtülü. "Seni buraya kilitlemeye ve seninle tekrar tekrar birlikte olmaya karar vermeden önce cevap vermeni ve gitmeni öneririm."

"Uyumaya devam etsen iyi olur."

Kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kapatıyorum. Vücudumu yaslayıp, elimi atan kalbimin üzerine koyarak birkaç derin nefes alıyorum.

Sanırım ...

... Onu seviyorum.

Bir erkek için hiç böyle hissetmemiştim. Asla. Güvenmediğim birinin evime gelmesine ve benimle aynı çatı altında uyumasına asla izin vermezdim.

Ve ona güveniyorum.

Ve pek çok erkeğe güvenmiyorum.

Hareket etmeyi başararak, Oliver mutfağa gelmeden önce kahvaltısını hazırlıyorum, gözlerini ovuşturuyor ve doğruca kâsesinin bulunduğu masaya gidiyor.

"Beckham kahvaltıya geliyor mu?" Oliver iPad'inden başını kaldırarak soruyor.

Sözleri karşısında gözlerim irileşiyor ve sonra birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Elbette. Bana ne pişiriyorsun?" Beckham giyinik bir şekilde dışarı çıkarak soruyor.

Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptı?

Beckham Oliver'ın yanına oturuyor ve benim şaşkın ifadem karşısında sırıtıyor. Eğiliyor ve Oliver'ın başının üstünü okşuyor. "Oliver bu sabah odaya koştu, ben de onu yatağına geri yatırdım," diye açıklıyor Beckham.

Oliver'a baktım. "Sorun neydi?"

Beckham onun yerine "Suya ihtiyacı vardı," diye cevap verir. "Kolay çözüm."

Ben Beckham'ın önüne bir kase daha mısır gevreği koyarken Oliver tekrar iPad'ine bakıyor. Alırken gülümsüyor, sonra Oliver ne yapıyorsa onu izlemek için eğiliyor. Banyoya doğru ilerliyorum, durup onlara bakıyorum; ekrana bakarken ikisinin de kafası senkronize.

Yüzümü ve saçımı düzelttikten sonra dışarı çıktığımda Beckham'ı Oliver hazırlanırken mutfağı temizlerken buluyorum.

Beckham duraksayıp omzunun üzerinden bana bakarken, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum.

"Onu kullandım... Kesinlikle yıkayabilirim." Bu küçük jestin bana ne yaptığını anlamıyor. Yalnız olmaya o kadar alışmışım ki, birinin bana yardım etmeyi seçmesi kalbimi ısıtıyor.

"Onu sevdin mi?" Beckham bana bakmadan soruyor.

"Kimi?"

"August. Onu sevdin mi?" Koyu renk gözleri benimkileri buluyor ve son bulaşığı yıkarken elleri lavaboda kalıyor. Sabırla cevap vermemi bekliyor.

Aslında bana bunu soracağını düşünmemiştim. Beckham'ın bana hayatım hakkında pek bir şey soracağını düşünmemiştim. Böyle sorular soracak kadar önemseyeceğini düşünmemiştim.

"Evet," dedim.

Sözlerim karşısında göğsü inip kalkıyor. Bulaşıklara geri dönüyor ve devam ediyor.

"Ama Rylee'ı sevdiği gibi değil," diyorum sonunda. "Onu sevdiğimi görmeye başlıyorum, evet, ama ona hiçbir zaman gerçekten *aşık* olmadım. Muhtemelen kalbi her zaman ona ait olduğu ve ben de o dönene kadar bekleyen bir demirbaş olduğum için."

"Seni sevdiğimden oldukça eminim." Kalbim onun sözleriyle durdu. Gözlerim kocaman oldu.

Hareket edemiyorum.

Bunu söyleyen, size daha önce bedeninden başka bir şey vermemiş birine nasıl yanıt verirsiniz? Size ıstıraptan başka bir şey vermemiş birine.

Ağzımı açtım ve kapattım.

Yüzü bana dönük değil ama cevabımı beklediğini biliyorum.

Kapı zili çalıyor ve tekrar çalana kadar cevap vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum. Sonra onun yanından geçip ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı orada duran Leo'ya açıyorum. Oliver koşarak yanıma gelirken bana gülümsüyor. Oliver'ın yanında Anderson ve annesinden bahsetmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden onlara ne olduğu ya da onlardan haber alıp almadığı konusunda ağzımı kapalı tutuyorum. Leo eve girip

Oliver'ın çantasını alır ve Beckham'ın ellerini bir bulaşık bezine sildiğini görünce irkilir.

"Beckham..." diye duraksıyor. "Seni gördüğüme sevindim." Beckham başını sallar ve temizliğe geri döner.

Temizlik mi? Kim bu adam ve bana emir yağdıran adama ne yaptı?

"Bu gece dönmüş oluruz. Günün ilerleyen saatlerinde sirk var, sonra onu biraz koşturması için parka götüreceğim. Sonra da dönmeden önce onu besleyeceğim, eğer senin için de uygunsa?"

"Bu çok hoş olacak," diyorum gülümseyerek. Oliver'ı öpmek için eğiliyorum, o da bana sarılıyor, sonra Beckham'ın yanına koşup ona da sarılıyor. Beckham duraksıyor, Oliver kollarını arkadan ona doluyor ve yüzünde bir gülümsemeyle Beckham'ın eline dokunuyor.

"İyi günler, evlat." Onlar gidince kapıyı kapattım ve döndüğümde tam karşımda duruyordu.

Beckham'ın dudağı kıvrılıyor ve bana ne kadar zalim bir adam olabileceğini hatırlatıyor. Ama şu anda bana karşı öyle değil.

Hayır, sanki beni nasıl yiyebileceğini planlıyormuş gibi görünüyor.

"Eminim bugün için planların vardır," diyorum, ellerimi kapıya dayayarak. Nefesini yüzümde hissedene kadar bana yaklaşıyor. "Eminim öyledir."

"Hmm..."

"Ve bana eşlik edebilirsin. Mesela bir saat sonra öğle yemeği için annemin evinde olmam gerekiyor. Ve sen de geliyorsun."

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum nefes nefese.

Eğilip çenemi usulca kavırıyor ve yukarı kaldırarak doğrudan gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "Evet, öyle. Seni kızım olarak takdim edeceğim."

Hızlı ve sık bir nefes çekiyorum. "Bu *kesinlikle* akıllıca bir fikir değil." "Neden? Başka erkeklerle yatmayı mı planlıyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Başka erkeklerle çıkmayı düşünüyor musun?" Başımı tekrar sallıyorum.

"O zaman bence bu harika bir fikir." Beckham yaklaşıyor, dudakları dudaklarımda geziniyor. "Şimdi, sanırım..." saatine bakıyor, "... öldürecek bir saatimiz var. Duş almaya ne dersin?"

"Ben zaten temizim."

Boynumu yalıyor ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki söyleyecek söz bulamıyorum.

"Katılmıyorum. Şimdi gel, seni temizleyeyim." Beckham dönüyor, elimi tutuyor ve beni kendisiyle birlikte çekiyor.

Ağzımdan çıkan kıkırdamaya engel olamıyorum.

Bu adamı yakalamayı nasıl başardım?

Beckham şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor.

Duşa girer girmez bana dönüyor ve elbisemi bir hamlede çıkarıyor, sonra bir adım geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor. Bir yanım örtünmek istiyor ama gözleri beni yutarken bundan hoşlanmayacağını biliyorum.

"Bence sen tanıdığım en güzel kadınsın."

Bunu söyleme şekli tartışmaya yer bırakmıyor. Beckham gömleğini ve kot pantolonunu çıkarıyor, sonra küçük duşumdaki musluğu açıyor. İkimizin de oraya nasıl sığacağını merak ediyorum. Ama küvetin kenarından içeri girip orada dururken bana elini uzatıyor, ben de memnuniyetle tutup arkasından içeri giriyorum.

Su onu yıkıyor ve duş başlığını aramızda kalacak şekilde hareket ettiriyor, sonra kalçalarımı kavrayarak bedenimi daha yakına çekiyor.

"Ya çalışmazsak?" Fısıltıyla söylüyorum, neredeyse kendi kendime konuşuyorum. "Peki ya yaparsak?" diye daha yüksek sesle cevap veriyor, elleri elime doğru kayıyor.

Ellerimi boynuna, bacaklarımı da vücuduna dolayınca kadar beni kaldırıyor. "Sanırım seni yine de kovacağım."

"Ne? Neden?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Kıkırdıyor ve boynumu öpüyor. "Rylee sana başka bir pozisyon verebilir. Ofisimin dışında olman, seni istediğim zaman çağırabileceğimi ve masamın üzerinde domaltabileceğimi bilmen çok cazip. En iyisi bu cazibeyi ortadan kaldırayım."

Göğsüne bastırıyorum, beni duvara dayadığı düşünülürse bu çok zor. "Eğer beni kovarsan, bir daha bu kıçtan bir parça bile alamazsın. Duydun mu beni?"

"Evet, hanımefendi." Başını salladı, sonra beni hareket ettirdi, böylece onun için mükemmel bir yerdedim.

"Annenle çoktan tanıştım. Gelmek zorunda mıyım? Yapmam gereken çok şey var."

"Evet, biliyorum ama onunla benim yanımda tanışmadın. Ve seni kız arkadaşım olarak tanıtmak istiyorum. Peki ne yapman gerekiyor?" diye soruyor ve ben onun üzerinde kayarken gözlerimi kapattırıyor.

Ne dediğini tamamen unutuyorum.

Ta ki o beni tersleyene kadar.

"Jacinta." Gözlerimi açıyorum ve Beckham alt dudağını kemiriyor.

Tekrar konuşmadan önce dudağı patlıyor. "Ne yapman gerekiyor?"

"Temizlik yapmam ve yiyecek almam lazım."

"Ben hallederim. Eve dönerken alışveriş yapabiliriz."

Konuşmak istiyorum ama başını sallıyor. "Şimdi kapa çeneni de seni sikebileyim." Ve yaptığı da tam olarak bu.

Beni çılglık

attırıyor.

Kıçımı tokatlıyor.

Ona "baba" dememi sağlamaya çalışıyor.

Ve sonra beni o saf zevk diyarına getiriyor. Beckham'ın harika bir siki var, buna şüphe yok.

CHAPTER 26

Beckham

JACINTA KIPIRDANIYOR. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, o da gülüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Gerçekten temizlikçini mi çağırdın?" diye soruyor, daha önce hiç gitmediği ailemin evinin merdivenlerinden çıkarken gülüşü artık yok.

"Evet. Yolda. Ona cömertçe ödeme yapıyorum ve yıllardır yanımda.

O iyi biri. Ona sonuna kadar güveniyorum." "Temizlikçiye ihtiyacım yok."

"Düşün aksini söylüyor." Sırıttıyorum.

Kızardı.

"Bu senin hatan. Sana düşün yeterince büyük olmayacağını söylemiştim."

"Sana yeni sabun, çamaşır suyu ve kırmış olabileceğim başka ne varsa alacağım." Kazara onları devirip yere dökmüş olabilirim. Banyosu inanılmaz derecede küçük. Benimkinin yanında dolap gibi kalır.

Ve onu becermek için planlarım vardı, bu yüzden o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu nedenle geride bıraktığım dağınıklık muhtemelen olması gerekenden daha fazlaydı. Yine de temizlikçim dönmeden önce pırıl pırıl yapacak.

"Tekliflerinizi ortaya atmanız beni rahatsız ediyor." Duraksadım ve ona döndüm. "Ne teklifi?"

Mükemmel kaşları birbirine çarpıyor. "Paraya mal olan şeyler. Senin alışkın olduğunu biliyorum ama ben değilim. Lütfen bir şeyler teklif etmeyi bırak, özellikle de sahip olmadığım paraya mal olan şeyleri," diyor ön kapı açılırken.

Annem orada duruyor. Bakışları Jacinta'ya kaydı. Onu değerlendiriyor, sonra bana dönüyor. "Bana birini getireceğini söylememiştin Beckham. Bundan daha iyisini biliyorsun."

Ha.

Kızlarla oynadığı gibi benimle de oynayabileceğini sanıyor. Bundan daha iyisini bilmeli. Onun tarafından manipüle edilmeyi uzun zaman önce bıraktım.

"Saçmalık. Sizi bilgilendirmeme gerek yok. İkimiz de yeterince yiyeceğin olduğunu biliyoruz. Şimdi seni Jacinta ile tanıştırayım. Kaba yorumlar yapmak ya da onu aşağılamak yok. Ben Rylee değilim. Direkt gideceğim ve bir daha geri gelmeyeceğim."

Annem gülümsemeye zorluyor. "Kaba değilim," diye tersliyor, sonra Jacinta'ya bakıyor. "Oğlun mu? Burada değil mi?"

"Hayır, bugün büyükbabasıyla birlikte."

"Harika. Kızlar çoktan içeri girdiler." Annem içeri girmemize izin vermek için geri çekiliyor ve Jacinta'ya oturma odasını gösterirken onu alnından öpüyorum. Rhianna sırtarak beni izlerken Rylee gülümsüyor ve ona hemen bir içki ikram ediyor.

"Geri döneceğim," diye eğilip Jacinta'ya söylüyorum.

Başını sallıyor ve ben çıkarken Rylee'nin yanındaki koltuğa oturuyor. Mutfığa girdiğimde annemi bir şişe şarap açarken buluyorum. "Onu seviyorum."

İtirafım karşısında annemin kaşları kalkıyor. "Öyle mi?" diye soruyor.

"Görüyorum. Onu hayatımda hiçbir kadını görmediğim kadar farklı görüyorum. Her zaman onu düşünüyorum. Her sabah ilk ve her gece son düşüncem o."

"Karasevda olabilir-" diye sözünü kesmeden önce annem söylemeye çalıştı. "Değil."

"O senin altında, bunu biliyorsun. Eminim biliyorsundur?" Şarap bardağını kaldırıyor ve birkaç yudum alıyor. "Bir çocuk. Evi yok. Evlenmiş. Tanrım, başka ne var ki?"

"Tüm gördüğün bu mu?"

Alay ediyor ve başını sallıyor. "Hayır. Gerçekten ne gördüğümü bilmek istiyor musun?"

"Aydınlat beni anne," diye onu teşvik ediyorum, kollarımı bedenimin üzerinde kavuşturarak, lütfen beni lanet düşüncelerinle eğit duruşunu takınıyorum.

"Gitmeyecek misin?" diye soruyor. "Yani... sormuştun." "Hayır, şimdi söyle bana."

"İyi o zaman." Derin bir nefes alır. "Oğlum için yeterince iyi olmayan bir kadın görüyorum. Oğlumun tehlikede olduğu ve kazanması gereken çok şey var. Geçmişte kadınlara karşı akıllı davranmış olabilirsin ama bu kadınla öyle değilsin. Ne yani? Yani onunla evleneceksin ve o gittiğinde, uğruna çok çalıştığın her şeyi yanında götürecek ve ona senden daha fazlasını verebilecek sıradaki adamla kaçacak." Derin bir nefes alıyor ve ben onun sözleri karşısında dişlerimi sıkıyorum. "Onun gibi kızlar tanıyorum. Kaybolmuş, aşkı arayan ve para gösteren. Şimdi tek istediği bu. Bu yüzden Anderson'ın peşinden gitti... para. O aileden ne kadar alıyor? Ne kadar varlıklı olduklarını düşünürsek, eminim hayatında bir gün bile çalışmayacak kadar alıyordur. Yatağının altını gördün mü? Gerçekten tüm sırlarını biliyor musun? Bilmediğin çok açık. Tek söylediğim onu izle, önce onu tanı. Para avcıları paralarını saklamakta ustadırlar."

Annemin gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor ve dönüyorum. Jacinta orada duruyor, bana bakarken gözleri cam gibiydi. "Sanırım gitmeliyiz."

Jacinta dönüp uzaklaşırken annem ona küçük bir el sallıyor.

"Gitmeyeceğini söylemiştin," diye hatırlatıyor annem.

"Bu, sen A sınıfı bir kaltağa dönüşmeden önceydi."

"Beckham," diye sesleniyor annem arkamdan, ama ben duraksamıyorum bile, doğruca ön kapıdan çıkıyorum. Jacinta garaj yolunda ilerliyordu.

"Jacinta."

O durmuyor. Ayakları belirlediği hızlı tempoyu sürdürüyor ve ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Sonunda ona ulaştığımda omzunu tutuyorum ama Jacinta omuz silkip yoluna devam ediyor.

"Duracak mısın?"

Sonunda izini kaybetti ve dönüp bana baktı. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "Hayatımda çok şeye katlandım Beckham. *Hem de çok.* Ama beni savunamayan, orada oturup annenin bana attığı o korkunç yorumları dinleyen birine katlanmayacağım. Anlıyorum. Anlıyorum. O senin annen. Ama benim annem, ruhu şad olsun, senin hakkında böyle bir şey söyleseydi, o sözleri söylediği anda onu düzeltirdim.

ağzından kusuyordu. Ama hayır, sen onu cesaretlendirdin. Hepsini duydum ve bir kez bile beni savunmadın. Eve gitmek istiyorum ve senin beni takip etmemeni çok isterim. Pazartesi görüşürüz. Lütfen bir daha uğrama."

"Seni eve bırakayım."

"Bir taksi çağırdım. Parasını kendim ödeyebilirim, böylece benim para kazanma yöntemlerim hakkında endişelenmenize gerek kalmaz. Çok teşekkür ederim." Jacinta dönüp garaj yolunda ilerliyor ve ben onun gidişini izlerken ayaklarım çakıllara saplanıp kalıyor.

"Beckham." Arayan Rhianna'ydı ve Jacinta'nın taksiye binip trafiğe çıkışını izlerken o da garaj yolunun sonuna bakıyordu. Burada durmuş bekliyor ve izliyordum. "Annemizin yanında sevdiğin insanları korumayı herkesten iyi bilmelisin."

Yüzümü ona dönüyorum ve o hüznle gülümsüyor.

"Bizim yaşadıklarımızı izledin ve şimdi altın çocuk sensin." Tek söylediğim "O gitti," oldu.

Rhianna yaklaşıırken alnı çatlıyor ve omzuma dokunuyor. "Eğer istediği buysa ona zaman ver. Ama çok uzun değil... eğer onu istiyorsan, tabii." Beni sıkıp bırakıyor, sonra dönüp büyüdüğüm evin içine doğru yürüyor.

Birkaç dakika nefes almak için kendime izin veriyorum ve sonunda dönüp içeri giriyorum. Annem kapıda durmuş beni bekliyordu.

"Bu çok yanılttı," diyorum ona. "Ve daha da kötüsü, bunu söylemene izin verdim. Jacinta'yı hiç savunmadım."

"Çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun."

"Hayır, öyle değil. Onu tanımak için zaman ayırsaydın bunu bilirdin." Gözlerimi kapatıp açıyorum, Jacinta'nın incinmiş yüzünün görüntüsünden kurtulmaya çalışıyorum, sonra dönüp arabama doğru yürüyorum. Omzumun üzerinden, "Bütün ilişkilerini mahvediyorsun. Babamız seninle kalmayı nasıl başardı, asla bilemeyeceğim."

Nefes nefese kaldı. "Beckham."

"Jacinta'ya bunu telafi etmenin bir yolunu bulsan iyi olur. Sikeyim! Hatta onu tanımaya çalış çünkü onu uzun süre yanımda tutmayı planlıyorum."

"Paige ne olacak?"

"Anne."

İkizler şimdi orada duruyor, bir zamanlar sevdiğim ve ölen kadının adını söylerken gözleri annemizin üzerinde.

"Paige ne olacak?" Ben soruyorum.

"Onun yerini dolduramazsın. O kadın... o kadın ona hiç benzemiyor."
Başımı salladım. "Başka bir Paige istemiyorum. Paige vardı, onu seviyordum.

Paige ve ben onun yasını tuttuk."

Ve bu doğru, onu sevdim, onun için yas tuttum ama artık burada değil ve sonunda bunu görebiliyorum. Paige asla geri gelmeyecek.

"Kalbimi tutan Paige değil, anne. Yetişkin Paige ve benim çalışıp çalışmayacağımızı bile bilmiyorum. Gençken yürüttük çünkü birbirimizi seviyorduk. Ama şu anki ben sadece bir kadına aşığım. Anlıyor musun?"

"Bu bir hata."

"Öyle değil. Bunu düzeltene kadar beni bir daha görmeyeceksin."

"İşine geleceğim. Benden kaçamayacaksın Beckham. Ben senin annenim."

Tehdidine gülümsedim. "Jacinta da sana müsait olmadığımı söyleyecek." Artık onunla tartışmaya zahmet etmeden arabaya biniyorum. Bir gün için yeterince sorun çıkardı.

"Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," diyor Archie, sürmeyi ya da satmayı reddettiği Shelby Cobra'sının altından kayarak. Değerinin bir milyondan fazla olduğunu biliyorum ama ilerlemenin zaman aldığını söylüyor. Bu seferki çok zaman aldı. "Şimdiden kızla yattın mı?" Ellerini kirli kotuna silerek kıkırdıyor.

Yanındaki sandalyeye oturup her zaman dolu olan buzdolabını açıyorum ve kendim için bir bira çıkarıp ona bir tane daha atıyorum.

"Anne. Jacinta'yı onu görmeye götürdüm."

Archie güler ve başını sallar. "Neden Jacinta'yı annenin yanına götürmenin iyi bir fikir olacağını düşündün ki? Onun kim olduğunu biliyorsun. Ne olduğunu da. Kahretsin! Rylee için ne kadar oldu? August'un bebeğini doğurdu ve annen hâlâ ne August'u ne de bebeği istiyor."

Haklı olduğu bir nokta var. Buna hiç şüphe yok.

Çenesini ovuşturuyor. "Tabii onun böyle olacağını bilerek gitmediysen ve bunu bilerek yapmadıysan. Bilerek sabote ediyor olabilir misin?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Acı... oraya benim koyduğum." Başımı sallıyorum. "Zaman. Ona zaman vermeliyim," diyorum.

"Hiçbir kadın zaman istemez. Eğer onu gerçekten isteseydin, çoktan orada olurdun, burada değil." Arabanın altına geri dönüyor ve ben gidiyorum.

CHAPTER 27

Jacinta

Eve geldiğimde BECKHAM'ın temizlikçisi buradaydı. Ona kibarca gitmesini söylemeye çalıştım ama beni anlamamış gibi başını salladı.

İşini bitirdiğinde mükemmel bir İngilizce konuşuyor ve haftaya görüşeceğimizi söylüyor. Toparlanıp gidişini dinlerken tek yapabildiğim yatağında kıvrılıp yattığım yerden başımı sallamak.

Orada öylece durup annesinin benim hakkımda böyle konuşmasına nasıl izin verebildi?

Beni sevdiğini söyledikten hemen

sonra. Bu ilişki sağlıklı değil.

İyi değil.

Ben buna kırılgan derdim.

Büyürken harika bir ilişki örneğim vardı. Bu yüzden, bu çürük yumurtaları seçmeyi nasıl başardım, asla bilemeyeceğim.

Anderson içlerinde en kötüsü.

Ama göğsümde Beckham'da hissettiğim acıyı hiç hissetmedim.

Bu özlem, bu tür bir kalp ağrısı. Onu düşündüğümde yaşadığım duygusal gerginlik, nefes darlığı ve endişe neredeyse başımı döndürüyor.

Telefonum çalıyor ve görmezden gelmek istiyorum. Ama Oliver yanımda değil, bu yüzden kontrol edip arayanın Beckham olmadığını gördüğümde önce rahatlıyorum ama sonra büyük bir üzüntüye kapılıyorum.

Leo bir süre dönmeyeceğini bildiriyor ama Oliver'ın bir fotoğrafını gönderiyor. Ona teşekkür ediyorum ve yataktan kalkıyorum. Zaten berbat olan g n m daha da k t le meden listemdeki en az bir şeyi yapmam gerekiyor.

Dükkâna vardığımda telefonum çalmaya ba ladı. Aşağı baktığımda Beckham'ın adının ekranda titre tiğini görüyorum.

Hayır.

Cevap vermiyor.

Hayatta olmaz.

İçeri girdiğimde çikolata reyonuna ula ıyorum ve normalde alacağımdan daha fazlasını alıyorum.

Bütçe, sanırım.

B temi sikeyim.

Bu gece hüzünlü filmlerin yanı sıra çikolata da çözüm olacak.

Telefonum tekrar çalıyor, ben de susturup yoluma devam ediyorum.

"Günün geri kalanında beni görmezden gelmeyi mi planlıyorsun?" Sıırıyorum, elim kalbime d  y yor ve süt bir şekilde parmaklarımla arasından kayıp ayaklarıma sıçırıyor.

Kahretsın.

Hepsinin canı cehenneme!

Karanlık gözlerine bakıyorum ve eli neredeyse kaçmak üzereyken arabamı tutuyor.

Biri elinde paspasla gelirken Beckham'a "Yer istedim," diyorum. Özür dilerim. Beckham dilemiyor.

"Ve onu sana verdim." Saatine baktı. "Dört uzun saat." "Gitmelisin."

Kendimi geri çekip etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o yolumu kapatıyor.

"Tamam, konu mamız gerek" diyor.

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Konu , sonra ekil. Yapacak i lerim var."

Tüm dikkati bana odaklanmışken elini uzatıp ka ını kaçıyor.

Eskiden birinin bakışları altında incelendiğimi hissederdim ama şimdi o kadar da değil. "Annemin senin hakkında o şekilde konuşmasına izin vermemeliydim."

"Hayır, getirmemeliydin. Eğer tek istediğın annenin senin hakkında söylediğı kötü sözleri duymak olsaydı beni neden oraya getirdin ki?"

Ben mi?" Yarı bağırıyorum. İnsanlar yanımızdan geçip gidiyor ve bakıyorlar, ikimizin de umurunda değil. Şu anda var olan tek şey kendi küçük baloncuğumuzdaki biziz.

Elleri vücudumda dolaşırken ve karanlık bakışları içime işlerken o baloncuğu severdim.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Leo bana çek gönderiyor. Oliver'a destek olmak için büyük çekler. Temel olarak, oğluna vereceği kadar. Ama onları nakde çevirmiyorum. Zarfları bile açmıyorum. Bunu yapmasını ben istemedim. O sadece yapıyor. Senin paranı istemiyorum Beckham. Bana kalırsa paranı alıp ananın götüne sokabilirsin." Alışverişimi de yanıma alarak yanından geçip gidiyorum. Bana izin verdi ve o tekrar arkama geçmeden kasaya ulaştım.

"Sana başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu sabah sana aşık olduğumu söyledim. Sonra bu öğleden sonra böyle bitiyor."

"Seni savunurum Beckham! Eğer biri seni seviyorsa, seni savunur."

Yüzünü kaşıyor. "Öğreniyorum, Jacinta. Kendimden başka birine değer vermeyeli uzun zaman oldu."

Başımı sallıyorum ve eşyalarımı kontrol eden kasiyer bizi izlerken ilerliyorum. Ben gülümsüyorum, o da kızarak yere bakıyor. Belli ki az önce konuştuğumuz her şeyi duymuş.

Parayı ödeyip çıkıyorum ama o beni takip ediyor.

"Bir daha olmayacak," diyor arkamdan. Ben de ona inandım sayılır.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde nefes almayı unutmamam gerekiyor. "Eve gitmem gerek," diyorum yenilgiyle.

"Ben de gelmek istiyorum," diyor ama ona cevap vermiyorum. Onun yerine arabama binip eve gidiyorum. Oraya vardığımda Beckham arkamda durdu. Yanıma geliyor, yiyecek torbalarımı uzanıyor ve onları tezgahın üzerine koyarak beni içeri kadar takip ediyor. "Beni affet," diye yalvarıyor.

"Acıttılar, bilesin diye söylüyorum. Bu sözler beni incitti."

"Özür dilerim." Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Özür dilerim," diyor tekrar, iki eli yüzüme geliyor ve beni görebileceği şekilde kavırıyor. "Özür dilerim," diyor bir kez daha, bu sefer eğilip beni öpüyor. Yumuşak, şefkatli ve söylemeye cüret ediyorum...

...sevgiyle.

"Daha önce de birini sevmiştim," diyor öpücükler arasında. "Ama hiç bu şekilde değil. Bu şekilde değil. İşlevimi yerine getiremediğim yerde değil." Nefesimi tuttuğumda

sözlerini duyunca sadece başımı salladım. "Artık içime işlemişsin. Çok seçiciyim Jacinta ve seni seçiyorum. Anlıyor musun, seni seçiyorum?"

"Beni seviyorsun," diyorum.

Sırıttırıyor, o muhteşem dudakları başını sallamadan önce kalkıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, evet."

"Ve sen üzgünsün?"

"Evet. Annemle bir daha konuşmayacağım. Özür dileyene kadar onu görmeyeceğiz."

Ellerini yüzümde kavriyorum. "Yapma bunu. O senin annen. Sadece bir tane var. Güven bana, bunu biliyorum."

"Bana onlardan bahset... ailenden," diyor Beckham, beni kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştiriyor ve cevap vermeme beklerken vücudunu bacaklarımın arasına sıkıştırıyor. "Bana onlar hakkında her şeyi anlat. Böylece seni anlayabilirim."

"Onlar birbirlerinin ilk aşklarıydı. Tek aşkları..." Duruyorum. Babamın annemi nasıl kızdığını hatırlıyorum, ama birkaç dakika sonra müzik çalar ve annem gülümseyene kadar önünde dans ederdi. Berbat bir dansçıydı. Annem ise dans etmeye bayılırdı. "Ona benziyorum," diyorum ona.

"O zaman çok güzel bir kız olmalı." Beni daha yakına çekip ağzımı öperken gülümsüyorum. Bu sefer yumuşak bir öpücük değildi. Sert bir öpücük. Özür dilerim öpücüğü. Ve kabul ediyorum çünkü onu ben de seviyorum.

Annesi götün teki olsa bile.

Dudaklar o kadar hassas ki benimkine bastırıyor, eller o kadar sert ki bedenimi arıyor, ne için, emin değilim. Nefesler o kadar hızlı ki benimkileri yakalamakta zorlanıyorum.

"Aldırma," diyor Beckham, eli külotuma ulaşana kadar eteğimden yukarı kayıyor.

Kapı tekrar çalındığında gülümsüyorum ve sonra ofluyorum. Geri çekiliyor, aramıza mesafe koyuyor, böylece tezgahdan atlayabiliyorum. Her tarafımıza bulaşan ağzımı siliyorum.

"Oliver arıyor," diyorum ona ve kapıya doğru yöneliyorum. Kapıyı açtığımda Oliver bacaklarımın arasına dalıyor ve Leo çantasını tutarak gülümsüyor.

Leo arkamdan Beckham'ın durduğu yere bakarak, "Akşam yemeğinden beri Beckham'ı görmeye gelmek için heyecanlanıyor," diyor.

"Hayal kırıklığına uğratmayacağız." Beckham bugün aldığı her şeyi göstermek için Oliver'ı odasına kadar takip ediyor ve ben de Leo'ya dönüyorum.

"Anderson Oliver'ı tanımak istemiyor. Her şeyi annesi yaptı," diyor Leo.

"O gitti. Artık ülkede değil. Bir adamla tanıştı. Çok çabuk oldu ve şimdi Paris'e taşınıyor." İçimi bir rahatlama kapladı. "Az önce bana haber verdi, ben de bilmeni istedim." Gülümseyerek başımı sallıyorum.

Leo'nun omzunun üzerinden bakınca Glenn'in Leo'nun arabasından indiğini görüyorum. "Glenn seninle mi geldi?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır, onu yolda aldım. O yalnız ve iyi ..." Ona dönüp bakıyor ve Glenn verandada bizimle buluşmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

"Seni görmek güzel, Jacinta. Oğlumun burada olduğunu duydum." O bunları söylerken Beckham beliriyor. Kaşları şaşkınlıkla çatılırken eli belime doğru kayıyor.

"Siz ikiniz..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğimden soruyorum.

Leo ona gülümseyerek, "Sanırım öyle," dedi. "Glenn, Oliver yanımdayken pek ortalıkta olmuyor ama zaman tanırısam onu da tanıyabileceğini umuyorum."

"Mutlu olduğun için mutluyum." Ve mutluyum. Glenn sevdiği tek insanı kaybeden harika bir adam. Kızı Paige'i ve Beckham'ın ilk aşkını. Ve duyduğuma göre, o zamandan beri eskisi gibi değilmiş. Ve bugün, karşımda gülümseyerek duruyor.

August'a söylemek için sabırsızlanıyorum.

Glenn ikimize de bakarak, "August'a söylerim," diyor. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Beckham, senin bir baba olacağını hep biliyordum. Hem de iyi bir baba. Her zaman böyle bir ruha sahip oldun."

Bu sözlere tepkisini görmek için Beckham'a bakmak üzere arkamı dönüyorum. "İyi geceler beyler," diyor Beckham.

Glenn, Beckham'ın nasıl biri olduğunu çok iyi bildiği için gülümsüyor ve arabaya doğru yürümeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Gelecek hafta sonu hâlâ uygun mu?" Leo soruyor.

"Evet. Neden bunu düzenli bir şey haline getirmiyoruz? Seninle takılmayı seviyor. Her iki hafta sonunda bir geceyi sende geçirmeye ne dersin?"

Leo gururla gülümsüyor ve "Teşekkür ederim" diyerek oradan ayrılıyor.

Beckham kapıyı kapatıyor. "Şimdi, nerede kalmıştık?" diye soruyor, beni kapıya doğru itiyor ve elini eteğimden yukarı kaydırıyor.

"Oliver," diye hatırlatıyorum ona. "Telefonumla meşgul."

Bu onu bir süre meşgul eder.

"Peki ya telefonundaki fotoğraflar? Orada hiç çıplak kadın yok, değil mi?"

"Bir gün, evet, seni çıplak fotoğraflamayı ve ekran koruyucum olarak kullanmayı planlıyorum."

Beni kaldırıp yatak odama taşırken verdiği cevaba gülümsüyorum. Beni yatağa atıyor ve hızlıca kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. İkimiz de çıplak kaldıktan sonra yanıma gelip oturuyor. Kucağına tırmanıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, sikini aramıza uzatıp aşağı kayabileceğim şekilde konumlandırırken.

"Zaten biliyordum." Sırıttıyor, sonra dudağımı ısırarak için öne eğiliyor.

"Yalan söylüyor olabilirim," diyorum, başım geriye düşüyor. Boynumu ısırarak için açıklığı kullanıyor, sonra dişlerini göğüslerime ulaşana kadar aşağı kaydırıyor ve onları da ısırtıyor.

"Bu bir yalan." Ve

o haklı.

Oh oğlum, o haklı.

"Bana her zaman doğruyu söyletmelisin," diye alay ediyorum, bedenim onunkine doğru hareket ediyor. Daha fazlasını söyleyecek oluyorum ama beni kavrayıp üzerine bastırıyor ve her türlü hareketimi engelliyor.

Bu bir işkence.

Bedenim onun verebileceğini istiyor ama şu anda veremiyor.

"Yalan söylemiyorum," diyorum ve beni tutuşunu gevşetiyor, yıldızları görene kadar beni becermeye devam etmeden önce kulağımı ısırtıyor.

Ve ne kadar da büyüğü yıldızlar.

CHAPTER 28

Beckham

İki haftadır Jacinta'nın evinden ayrılmadım. İşe gidiyorum, sonra onu eve götürüyorum.

Onun etrafında olmayı
seviyorum. Onun
tarafından tüketilmek.

Arabadan inip evine doğru yürürken ellerini kollarımın altından geçiriyor ve bana arkadan sarılıyor. Kapıya vardığımızda geri çekildi ve durdu.

"Annen burada."

Dönüyorum ve annemin arabasından indiğini görüyorum. Elbisesini düzeltiyor, bize doğru yürürken topukları çimenleri kazıyor.

Değerlendiren gözler önce bana, sonra da şu anda yanımda duran ve olduğu yerde donup kalan Jacinta'ya çevriliyor.

Birkaç hafta önceki olaydan beri annem hakkında konuşmuyoruz.

Özür dilemek için hiçbir girişimde bulunmadı, ben de onunla iletişime geçmek için hiçbir girişimde bulunmadım. "Yanlış bir yola mı saptınız?" diye sordum.

Başını bana doğru çeviriyor ve gözlerini kısıyor. "Hayır, yine de seni görmeyi beklemiyordum."

Sözleri üzerine kaşlarım kalktı.

"Beni görmeye mi geldin?" Jacinta soruyor ve eli benimkine kayıyor, ben de onu korumacı bir şekilde kavriyorum.

Annemin gözleri hareketi kaçırmadan izliyor ve başını sallıyor. "Evet, yaptım."

"Ne için?" Ben soruyorum.

"Açık sözlü, sert ve bazen de acımasızım." Bu sözleri söylerken burnunu yukarı kaldırdı. "Ve sözlerim için Jacinta'dan şahsen özür dilemek için zaman ayırmak istiyorum."

Dönüp Jacinta'ya bakıyorum ve yüzünde küçük bir gülümseme görüyorum.

"Zaman ayırıp geldiğiniz ve özür dilediğiniz için teşekkür ederim. Sadece bilmenizi isterim ki oğlunuzu parası için istemiyorum. Ve daha beni tanımadan böyle düşünmeniz... çok acı verici."

Annem başını sallamadan önce gözlerini bana diyor. "Anlıyorum. Kızlarım her zaman oldukça kaba ve sert olabildiğimi belirtmekten hoşlanırlar. Bu yüzden bir kez daha özür dilerim ve bir daha senin hakkında kötü konuşmayacağım. Oğlumun kendisini mutlu eden birini bulmasına da çok sevindim. Paige'in yaptığı gibi."

"Paige harika bir kıza benziyor ve ben o olmadığım için üzgünüm. Ama Beckham'ın benim Paige gibi olmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Jacinta'ya baktım. "Hayır. Hayır, istemiyorum." Eğilip alnından öpüyorum.

"Tekrar gelmeye başlayacak mısın? Aile yemeklerine?" diye soruyor annem umutlu bir sesle.

"Oliver'la," diyorum ona.

"Evet, o çocuk iyi bir çocuk. İyi huylu. Onu iyi yetiştirmişsin." Dönüp arabasına doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Annen sevecen mi?" Arabayla uzaklaşmasını izlerken Jacinta soruyor.

"Hayır. Sadece babama karşı."

"İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz, biliyorsun. Açık sözlü, kaba-" Sözleri üzerine ona uzandım ve onu omzuma atıp evin içine taşırken sözlerini kestim.

Sonra bu sözler için kışına sert bir şaplak attım. Doğru olduklarını bilsem bile.

"GÖĞÜSLERİN BÜYÜYOR."

"Oh, siktir git," diyor onlara bakarken. Sonra hızlı bir hareketle kapıyı çarparak banyoya doğru koşmaya başlıyor.

Arkasında.

Hızlı adımlarla peşinden koştum ve kapıyı çaldım.

"Beni rahat bırak."

"Ne oluyor lan?" Açıkça kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Jacinta cevap vermiyor. Onun yerine beni bekletiyor. Kapıya yaslanıyorum ve elinde beyaz bir çubukla kapıyı açıyor. Gözleri cam gibi ve kocaman gözlerle bana bakıyor. Alnını ovuşturuyor ve tek kelime etmiyor.

"Ne oldu? Ne oldu?" Başımınla çubuğu işaret ettim ve ona doğru uzandım. "Ben hamileyim." Kelimeler ağzından kaçtı.

Geç oldu. Oliver uyuyor ve ben sanki kafası çıkacakmış gibi beyaz bir çubuğa bakıyorum.

"Siktir."

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bunu sana söylemiştim. Yani..." Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. "Kim başarısız olduğu o küçük yüzdeye dahil olacağını düşünür ki? O ben değildim." Elindeki sopayı sallayarak yanından geçip giderken kendi sorusunu da yanıtlıyor.

"Benim yanıma taşın." Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan çıkıyor ve ağlamaklı gözlerle bana bakıyor.

"Cevabın bu mu? Benim yanıma taşınmak mı?" "Evet. Bu... yanlış mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Sadece... Anderson'a hamile olduğumu söylediğimde bana ondan kurtulmak için ne kadar paraya ihtiyacım olduğunu sordu." Bir damla gözyaşını sildi. "Bu çok farklı bir tepki ve beklediğim bir tepki değildi."

"Ben o bok parçası gibi değilim."

Hıçkırıyor. "Biliyorum."

"Umarım iyi bir şekilde," diyorum. Ona doğru yürüyorum, elimi çenesinin altına koyuyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Benim yanıma taşınır mısın?" Alçak bir ses tonuyla tekrar soruyorum.

"Burada yaşamak istemiyor musun?" diye soruyor. Oliver'ın düzenini bozmak istemediği için benimkine dönmek istemedi. Ben de mutlu bir şekilde burada kalıyorum. Oliver onun için bir öncelik, tıpkı benim için olduğu gibi.

"Bebeği nereye koyacağız?"

"Yanlış semptomlar ve yanlış pozitif bir test olabilir," diye ağzından kaçırdı. "Değil. Göğüslerin daha büyük ve daha duygusalsın." Siliyorum yüzüne baktı ve eğilip gözyaşlarını öptü. "Kız kardeşim bir sürtüktü"

hamileydi."

"Bana kaltak mı diyorsun?"

Gülüyorum. "Hayır, ama bir karar verdim. Siz ikiniz benim yanıma taşınıyorsunuz. Odam var ve Oliver orada mutlu olacak. Benim evimi seviyor, artık *bizim evimiz* olacak."

"Bilmiyorum..." Susturmak için onu öpüyorum. Ben onu öpmeye devam ederken, "Ne yaptığını biliyorum," diyor.

"Neymiş o?"

"Dikkatimi dağıtıyor," diye fısıldıyor beni tekrar öpmeden önce. "İşe yarıyor mu?"

"Her zaman" diyor, ellerini boynuma doluyor ve beni öpmek için aşağı çekiyor.

"Anne." Yatak odasının kapısı açılıp Oliver gözlerini ovuştururken ikimiz de duraklıyoruz. "Kötü bir rüya gördüm," diyor.

"Bir doktor randevusu al, Oliver'ı tekrar yatırayım," diye fısıldıyorum ona. Konuşmuyor ama hafifçe başını sallayarak beni anladığını biliyorum. "Hadi dostum." Oliver iyi bir çocuk ve ona kısa bir hikâye okuduktan sonra hiç sorun çıkarmadan yatağına geri dönüyor. Yatak odasına döndüğümde Jacinta yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu.

Kapıda durup beyaz çubuğa bakarken onu izliyorum. Orada durduğumu fark edince başını bana çevirdi.

"Koşabilirsin. Ben erkeklerin koşmasına alışkınım. Şimdi senin şansın," diyor titrek bir sesle.

"Bunu sana asla yapmam," diyerek yanına gidip arkasına geçiyorum. "Götün teki olabilirim ama bunu asla yapmam."

Kıkırdıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Bir bebeğimiz olacak," diyor.

"Öyleyiz," diye onaylıyorum.

"Kahretsın."

"Siktir," diyorum arkasından gülümseyerek. Dönüyor ve yanağını öpmeme izin veriyor.

"Seni bir zamanlar zalim sevgilim olarak tanımlamıştım. Şimdi ... şey, sen başka bir şeysin."

CHAPTER 29

Jacinta

BİR YIL SONRA

ELLERİM YÜZÜNÜ OKŞUYOR. Bana bu şekilde, bu kadar sevgi ve hayranlıkla bakacağı kimin aklına gelirdi? Sevdiğin birinin sana böyle bakması çok güzel bir şey. Bu asla hafife almayacağım bir şey.

Beckham'ın elleri artık beyaz çizgiler ve dalgalanmalarla yaralı olan düz karnıma dokunuyor. Yaklaşırken sırtıyor, dudakları tutkulu bir öpüşme çılgınlığı içinde benimkileri buluyor. Sonra, saat gibi, bebek ağlamaya başlıyor.

"Ağlayabilir," diyor Beckham ve ben kıkırdıyorum çünkü az sonra ne olacağını biliyorum. Beni hareket ettirirken inliyor ve bacaklarımın arasına dokunuyor, beni zaten ıslak buluyor. Ve kızın çığlıkları daha da yükseldiğinde, ayağa kalkıp üzerimden kalkıyor ve kendini ayarlıyor. "Geri geleceğim. Olduğun yerde kal. Kımıldama."

"Duş almam lazım," diyorum ona, dirseklerimin üzerinde dinlenirken. Beni işaret ediyor. "Kal." O giderken ben de tekrar uzandım.

Bu hayatı hiç beklemiyordum ama bundan şikâyetçi değilim.

Bir şekilde, sadece harika bir baba değil, genel olarak harika bir adam olan bir adam buldum. En azından benim için öyle. Etrafındaki neredeyse herkese karşı hala bir pislik ve çoğu zaman ona uzaklaşmasını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ben yanında değilken onunla konuşmaya çalışan annelere karşı özellikle soğuk davranıyor. Onlardan çok fazla alıyor, çok fazla ilgi görüyor ve onlara karşı kaba davranıyor. Ama garip bir nedenden dolayı denemeye devam ediyorlar, bu da kafamı karıştırıyor.

Hâlâ onun için çalışıyorum, yarı zamanlı. Diğer yarısını Shandy dolduruyor, bu da çok işe yarıyor çünkü başka biri olsa muhtemelen işi bırakırdı, çünkü kendisi için çalışmak tam bir pislik.

Güzel kızımız Estelle'in ağlamayı kestiğini duyuyorum ve Beckham'ın durumu kontrol altına aldığını biliyorum. Bu sefer benim için çok farklı. Tamamen yeni bir deneyim.

Sadece ben değilim.

Bu sefer Beckham bende.

Ona baba diyip diyemeyeceğini soran Oliver için bile en iyi babadır.

Bu konuda onu hayal kırıklığına uğrattığım için kalbim biraz kırıldı. Ama Beckham her şeyi bir perspektife oturttu.

Oliver, küçük bir kızın isteyebileceği en iyi ağabey. Bunu yapmadan iki dadı tutmuşum gibi hissediyorum. Beckham'ın evi daha büyük olduğu için onun evine taşındık ve benim evimde onu ve bebeği bir araya getirecek yer yoktu.

Alışmak çok zaman aldı.

Tıpkı annesiyle olan şeyler gibi.

Bugün hâlâ benden hoşlanmadığına eminim, bir tür servet avcısı olduğumu düşünüyor ama o iyi bir büyükanne ve bana karşı şirretliğine rağmen isteyebileceğim tek şey bu.

"Hareket ettin."

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım. Estelle'i göğsüne yaslamış, onu sallayarak uyutuyor. Gözleri savaşıyor ama yavaş yavaş kapanıyor, kaçınılmaz olanla savaşını kaybediyor.

"Duş almam lazım."

"Hayır. Beni bekle."

"Duş almam lazım," diyorum ona tekrar. "İşe gitmek için

hazırlanmalıyım." "Kovuldun. Şimdi yatağında kal ve patronunu dinle."

"Ofiste patron sen olabilirsin ama burada kesinlikle değilsin." Ona göz kırpıyorum, ayağa kalkıyorum ve içinde uyumayı sevdiğim gömleğini yırtıyorum.

"Bu haksızlık. Hayır." Başını sallıyor. "Bu çok acımasızca. Bunun için dayak yiyeceğini biliyorsun, değil mi?" Arkamı döndüm ve kıcıımı ona doğru salladım.

Çok, hayır, muazzam büyüklükteki banyomuza doğru yürürken, "İşte şimdi bunu istiyorsun," diyor. "Annen bir baş belası. Cezalandırılması gereken küçük, pis bir alaycı." Onların uzaklaştığını ve duşa girdiklerini duyduğumda kıkırdıyorum.

Saçlarımı durularken, ellerimin arkamdan yukarı doğru kaydığını ve daha sonra kıcıma doğru inip hafifçe vurduklarını hissediyorum.

"Seni uyarmıştım."

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Öyle yaptın."

Kıcıma vuruyor, çığlık attıracak kadar sert değil ama inletecek ve dikkatimi çekecek kadar sert.

Onun başka bir kıza aşık olmasından endişe ettiğim bir dönemden geçtim. Ya başka bir kadın görür ve benim yerime onu isterse?

Sonra, bir gece, kitapçıdan çıkarken, etrafındaki kimseye aldırmadan arabasında beni bekliyordu. Sanki tüm sözü sadece bana odaklanmıştı. Ve o zaman, sadece beni ne kadar sevdiğini kesin olarak anladım.

Onun için o

olduğumu.

Benim için olduğu

gibi.

Hayatımda pek çok şeyden emin olamadım ama ondan eminim.

Beckham benim en sevdiğim pislik ve sanırım onu sonsuza dek saklayabilirim.

Son.

Ve eğer tüm bültenlerden ilk siz haberdar olmak istiyorsanız lütfen okuyucu grubuma katılmayı düşünün.

[T.L'in Karanlık Melekleri.](#)

Ya da posta listeme [buradan](#) katılın.

ALSOBY T. L. SMITH

Kandiland

Saf Ceza (Tek Başına) Düşmanlaştır

Beni (Tek Başına) Alçal (Kusurlu

#1) -

Twisted (Kusurlu .

#2) Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3).

Yeşil (Siyah #4) _

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ İnançsızlık (Smirnov

Bratva #2)

Defiance (Smirnov Bratva #3).

Dismissed (Smirnov Bratva #4).

Lovesick (Standalone).

Lotus (Bağımsız) .

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma (Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap) .

Y a l a n l a r a Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Aşk (Dark Intentions Duet 2) Cavalier

(Crimson Elite #1) .

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(Kızıl Elit #3) Küstah (Kızıl

Elit #4) .

Playette

Love Drunk

Hate Sober

Kalp Kıran Ben (Düet #1) Kalp

Kıran Sen (Düet #2) .

Tüm kitaplarını www.tlsmithauthor.com adresinde bulabilirsiniz.

ABOUTTHEAUTHOR

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

HEARTBREAK ME

Heartbreak Me'nin bu ücretsiz örneğinin tadını çıkarın!

Bölüm 1 Theadora

Nefesim titriyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Nefesinin titremesi mi? Kahretsin!

Sert eller beni itti ve dizlerimin üzerine düştüm. Bağlı ellerim yere düşmeden önce beni yakalamak için fırlıyor. Eğer sert olursa, kanamasından korkuyorum.

Gerçekten mi Theadora, endişelendiğin şey bu mu?

Bir kahkaha duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dik oturmalı mıyım yoksa eğik mi kalmalıyım emin değilim -bu şekilde kalmak için çok kısa bir etek giyiyorum- ama bana bir şey yapmak isteselerdi, tahminimce şimdiye kadar yaparlardı. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey beni bağlamak, kafama gözlerimi kapatan bir bere geçirmek ve bir arabaya atmak oldu.

"Bu o!" Derin bir ses homurdanıyor ve göğsümde gümbürdeyerek dik oturmama neden oluyor. Adamı görmek için başımı kaldırıyorum ama başımdaki siyah bere görüşümü engellediği için göremediğimi düşününce bunu yapmam için hiçbir neden olmadığını fark ediyorum.

Ellerim hâlâ önümde bağlı ama artık sert bir yüzey olan yere değmiyorlar. Çimento olabilir mi? Tam olarak anlayamıyorum.

"Evet, o." Tekrar öne doğru tekmeleniyorum, bu sefer yüzümün yere çarpmasını engelleyecek kadar hızlı değilim. Alnım çatladı.

temas ediyor ve içimde bir acı patlamasıyla gözlerim kapanıyor.

"Nazikçe," diyor o sert ses. "Onu kırmak istemiyorum..." O duraklayınca yutkunuyorum, "... henüz."

Eller beni geriye itiyor, iki büküm olmuş arka bacaklarımın üzerine oturmamı sağlarken bir el boğazımı sarıyor ve sıkıyor.

Burası çılgılık atmam gereken kısım. Bu adamla savaştığım için bir şeyler yapmalıyım. Ama vücudum bunu istemiyor. Onun yerine, dokunuşuyla kilitleniyor ve donuyor.

Bunun olduğuna dair hikayeler duymuştum, vücudunuzun nasıl kilitlendiğini, koşmanız, çılgılık atmanız, kendinizi kurtarmak için her şeyi yapmanız gerektiği halde. Şu ana kadar bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Savaş ya da kaç tepkiniz nasıl devreye girmez?

Ben iyi bir kıyım, hayatımda hiç kötü bir şey yapmadım.

"Patron, ondan kolayca kurtulabiliriz."

İçimde bir şeyler koptu. "Hayır." Kısıp sesle, ama kelimeyi ciyak ciyak çıkarmayı başarıyorum.

Boğazımdaki eller hareket etmiyor ama bana daha da yaklaşırken bereden hissedebildiğim ve kokusunu alabildiğim nefesi naneli bir kokuya sahip.

"Hayır," diyor. "Neden burada olduğunu biliyor musun Theadora?" Bu adam sanki beni tanıyormuş gibi adımlı söylüyor. Onu tanımıyorum - o sesi hatırlardım. Onu analiz etmeye çalışmak bana bir fayda sağlamayacak. Tepkilerini göremiyorum, bu yüzden ne söylemek istediğim konusunda içgüdülerime güveniyorum.

"Hayır," diyorum çünkü neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor çünkü sakar ve unutkan olabiliyorum. Ama beni fiziksel olarak zarar vermekten bahsettikleri bu duruma sokacak bir şey yapmış olabilir miyim? Hayır. Bu benim yaptığım bir şey değil.

"Belki de Lucy'ye sormalısın."

Sözleri üzerine geri çekiliyorum, sonunda kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Beni yerimde tutuyor, hareketimle baskı daha da sertleşiyor. "Artık biliyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıp beni içine çektiğini duyuyorum.

"Nerede o?" Toparlayabileceğimi düşündüğümde daha büyük bir kinle soruyorum. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, silmek için uzanamıyorum, bu yüzden çaresizce yanağımdan aşağı düşüyorlar ve bereme batıyorlar.

"Demek bu dikkatini çekti." Geri çekildi. Sanırım çekti, çünkü artık yüzüme yakın nefesinin ve boğazımdaki elinin kokusunu alamıyorum.

tamamen düşene kadar gevşer. "Theadora! Artık sana böyle hitap etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Onun sözleri karşısında ukala ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum. "Bak, Lucy'den çok daha hızlı öğreniyorsun."

Ağır ayak sesleri etrafımı sararken küçük, titrek bir çığlık beni terk ediyor. Eller kollarımın altından uzanıyor ve beni kabaca yukarı çekiyor, böylece kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum.

"Nerede o?" Tüm konuşmayı yapana soruyorum. Elleri boğazıma değmediği için nerede olduğunu söyleyemiyorum ama tahminimce yetkili o, bu yüzden sesimi onun durduğunu varsaydığım yere yönlendiriyorum

"Lucy benden bir milyon dolardan fazla çaldı, Theadora. Onu geri almama yardım *edeceksin*. Yoksa Lucy nefes almayı unutacak."

Sözleri karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

Bir milyon dolar mı? Hay sikeyim.

Nasıl

?

Nede

n?

Çok fazla soru var.

Ve sonuncusu ama en önemlisi.

O kadar parayı nasıl bulacağım?

Ben zekiyim. Dünyanın en yoğun giyim şirketlerinden birini yöneterek iyi para kazanıyorum, ancak bu parayı kazanmaya yaklaşamıyorum. İlk evimi yeni aldığım için birikimim de yok denecek kadar az.

"Beni anlıyor musun, Theadora?"

Beynim o kadar parayı nasıl bir araya getireceğimi düşünmekle meşgul. Evimi satmak bana yarısını bile vermez ve Lucy'nin ne mal varlığı ne de parası var. Ailemiz uzun zaman önce öldü, yani sadece Lucy ve ben varız.

"Ne kadar zamanım var?" Ben soruyorum.

Bere yüzümden sökülüyor, geride tuttuğum sarı saçlarım şimdi dudaklarıma yapışıyor ve dilimle itiyorum. Gözlerim bulanık ve o tekrar konuşmaya başladığında hiçbir şey seçemiyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp sesini dinliyorum.

"Bir ayın var, Theadora."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerimi açıp o sese odaklanıyorum.

Önümde duran adam beklediğim gibi biri değildi. Aslında, hiç de öyle değil. Onu sokakta yürürken görsem durup bakardım. Şirketimin modellerinden biri olsaydı, ne istediğimi söyleyip normalde yaptığım gibi ayrılmak yerine tüm çekim boyunca kalırdım.

Hayır. Bu adam mı? O çekici ve kötü bir adam, daha fazlası değil.

Ama doğrudan bana bakıyor gibi görünen gözlerine rağmen, saçları en iyi yanık kestane rengi olarak tanımlanabilir ve karışık görünüyor. Ayrıca burnunda bir hızma ve hafif bir sakalı var.

Kim bu adam?

Yıpranmış, seksi bir süper modele benziyor. Ellerini boynuma dolamış, yapmadığım bir şeyi ona geri ödemem için bir ayım olduğunu söyleyen birine değil.

Dövmesiz olan ellerinden biri cebine uzanıyor. Cep telefonunu çıkarıyor, bir fotoğrafımı çekiyor ve yerine koyuyor.

Kehribar rengi, badem şeklindeki gözleri bana dikilmiş, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra konuşuyor: "Lucy'ye farklı görünüyorsun."

Benim sarı saçlarım onun siyah saçlarına uymuyor. Geniş kalçalarım da onun dar beline uymuyor. Bizi yan yana koyarsanız, annemizden aldığımız tek şey dudakları, başka hiçbir şey yok. İkimiz de babalarımıza benziyoruz, farklı babalara.

"Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?" Doğrudan kehribar rengi gözlerinin içine bakmayı başarak soruyorum.

"Sana söyledim, henüz değil." Elleri yanlarında duruyor ama aşağı baktığımda bir tanesi seğiriyor. Hızla uzağa ve kimsenin olmadığı arkama bakıyorum.

"Şu kapının dışındalar." Özgürlük sağlayacak kırmızı kapıya bakarken karanlık sesi içimde sarsılıyor. Ama o benim kim olduğumu bildikten sonra neye yarar ki? Birkaç adım atıyor, dudakları tam kulağımın dibinde. "Kaçabilirsin. Bunu kesinlikle daha eğlenceli hale getirebilirsin..."

Hızla arkamı dönüyorum ve beni içine çekerken geri adım atmıyor. Kırmızı kapıya vurulduğunda bedenim donup kalıyor ve boynuma daha fazla yaklaşmamak için bir adım geri çekiliyor. İçimde tuttuğum bir ürperti vücudumu sarıyor.

"Bir ay," diye tekrarlıyor.

"O kadar param yok," diye cevap veriyorum ona bakarak.

"Bir anlaşma yapmak ister misin?"

Lanet olsun! Aklım bana hayır diyor, kaç ve para kazanmanın bir yolunu bulmaya çalış. Bir şeytanla asla anlaşma yapmamalısın. Yine de buradayım, sesim kaybolduğu için başımı sallıyorum.

"Bunu senden duymam gerek Theadora. Kız kardeşinin patavatsızlıklarını telafi edebilmek için bir anlaşma yapmak ister misin?"

"Evet," diye ciyaklıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, eli yukarı uzanıyor ve uzandığında siyah kolunun altından bir dövme görüyorum. Boynundaki yakasının altından bir tane daha görünüyor. Vücudunun her yerinde var mı?

Sarı saçlarımdan bir tutam çekiyor ve sonra parmak uçlarının arasından kaymasına izin veriyor.

"Borcunu ödeyene kadar sana sahip olacağım. Bunu anlıyor musun?" Başımı salladım, şu anda en iyi yaptığım şey bu gibi görünüyor.

"Hayatınız e s k i s i gibi olmayacak. Benim için yapacağın tüm işler gizli k a l a c a k . Anladın mı?"

Gözlerim çılgınca boş odayı arıyor.

"Theadora, eğer sessiz olursan bu işe yaramaz. Sana hiçbir faydası olmayacak ama beni kızdıracak."

"Evet..." Hıçkırıyorum. "Anlıyorum."

Odadaki tek şey olan katlanabilir bir sandalyeye doğru yürür ve bir saate uzanır, sonra onu bileğine takar.

Tek düşünebildiğim, *o neden kapalıydı?* Benimle ne yapmayı planlıyordu?

"Kız kardeşim."

"Yaşıyor," diyor, zihnimi rahatlatarak. "Şimdilik." Sonra yanımdan geçip gidiyor, beni soğuk, boş, beton odada bırakırken koluma dokunuyor. Kırmızı kapıya uzanıyor ve çekerek açıyor, içeri ışık giriyor. O zaman orada bekleyen iki adamı görüyorum. İkisi de bana bakıyor, sonra da gitmeden önce onlarla konuşurken ona.

Geri dönüyor, bu gece peşimi bırakmayacağından emin olduğum o gözler bana bakıyor.

"İyi geceler, Thatcher Lane'den Theadora Fitzgerald."

Sırtarak dönüp giderken kırmızı kapının arkasından çarpmasına izin vermeden önce -sokak adresimi biliyor- söylediği sözler karşısında gözlerim büyüyor.

Kapı kapandığı anda soğuk zemine düşüyorum ve tuttuğum gözyaşları ruhumu ağırlaştırarak dökülüyor.

Lucy.

Ne yaptın sen?

Ama burada.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.